NIINKUIN LASTU LAINEILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 1 — Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN — 19. 1. 1961

Todellisuudentajua

Runsas neljä pitkää ja vaiherikasta vuosikymmentä on kulunut siitä, kun Inkerissä rauhallinen elämä suistui raiteiltaan. Syttyi ensimmäinen maailmansota ja sen jatkona vallankumousten pyörteitten aikaansaamat järkyttävät tapahtumat isäntämaassa. Ne tempasivat mukaansa myös tämän suomalaisen maakunnallisen heimon. Monet tuhannet inkerinsuomalaiset perheet hajosivat. Toisille avautui jo silloin raskas pakolaisuustaival, toiset sortuivat ajan ankaruuteen, toiset siirrettiin mikä minnekin vieraaseen ympäristöön, missä monet menehtyivät. Parin vaikean vuosikymmenen jäl[illegible] kohtasi uusi ankara isku. Syttyi [illegible] talvisota ja lyhyen välivai[illegible] toinen maailmansota. Tä[illegible]rauksena Inkeri joutui jälleen [illegible]taiseksi taistelutantereeksi ja [illegible]loin jäljellä ollut väestö ha[illegible]ui sananmukaisesti kaikkiin il[illegible]mansuuntiin.

Alkoi laaja siirtolaisuusvaihe. Sen seurauksena osa inkerinsuomalaisia asuu nyt kantasuomalaisella maaperällä. Toisia siirtyi kauemmas länteen aina Atlantin takaisiin maihin saakka. Näistä ei ole lähempiä tietoja muista kuin Ruotsissa asuvista. Siellä heitä on melkoinen määrä ja keskinäinen kanssakäymisensä jatkuu vilkkaana.

Helppoa tämä kausi ei ole ollut, minkä toki käsitämme, mutta vapaaseen elämään tottuneena ja yrittäjähengen elävöittämä halu pyrkiä luomaan itselleen siedettävät, riippumattoman elämän edellytykset, pani etsimään siihen mahdollisuuksia sodan hävitysten aikaansaamista asemista. Suurena kannustimena tässä oli osaltaan verrattain korkea kristillissiveellinen taso, terve ajattelutapa ja kansallismielisen hengen kasvattama vapauden kaipuu.

Vieraisiin, peräti outoihin oloihin puille paljaille joutuminen vuosisataisilta rakkaiksi käyneiltä asuinsijoilta ei suinkaan ollut yksinkertaista kokea ja kestää. Heitä ei aina emä-Suomessa tahdottu ymmärtää eikä suhtautua

osaaottavasti tapahtuneeseen onnettomuuteen. Vielä vähemmän se käsitettiin muualla. Ei huomattu rauhoittaa ja rohkaista, ei neuvoa ja auttaa. Onneksi inkerinsuomalainen luonteenlaatu on joustava ja mukautuva, karjalaissavolaiset piirteet omaava. Todellisuustaju heräsi riittävän ajoissa. Tämä johti ajan vaatimiin toimenpiteisiin uuden elämän luomiseksi niissä oloissa, missä oltiin ja elettiin.

Muuttuneet elämän edellytykset huomioon ottaen tänne jäänyt inkerinsuomalainen siirtoväki vapautui toiveajattelusta takaisinpaluun suhteen ja ryhtyi ahkeroimaan tietojen ja taitojen kartuttamiseksi ja kehittämiseksi sekä taloudellisen asemansa kohentamiseksi, uuden elämän luomiseksi. Työllään ja uutteralla yritteliäisyydellään tämä siirtolaisjoukko hälveni monien uusien naapurien harkitsemattoman kielteisen suhtautumisen ja epäilyt normaalin elämän järjestymisestä vallitsevissa, monen kohdalta sivullisesta toivottomilta näyttäneissä olosuhteissa, jälleenrakentamalla toimeentulonsa esimerkiksi kelpaavalla tavalla.

Eri paikkakunnilla kantaväestö suhtautui tulokkaisiin eri tavalla, mikä on luonnollista. Siinä ovat olleet vaikuttamassa kulloinkin yksilölliset ominaisuudet, puolin ja toisin. Alkuvaiheissa tapahtuneista väärinymmärryksistä ja paikallisen väestön ehkä ajattelemattomista lausunnoista ja harkitsemattomista johtopäätöksistä aiheutuneista tylyn yliolkaisesta suhtautumisesta arvaamattoman paljon menettäneisiin siirtolaisiin on vapauduttu. Sopeutuminen, asiallinen elämäntapa ja sitkeä yritteliäisyys on johtanut siihen, että kantaväestön ja siirtolaisten keskinäinen ystävällisyys alkaa olla aito ja tyytyväisyys molemminpuolinen. Ei inkerinsuomalaisia enää omahyväisesti aliarvioida osoittamalla sormella, heidän kustannuksellaan letkautella ja haukuta "ryssiksi". Entisillä asuinsijoilla menneinä aikoina muuten paikallinen venäjänkielinen väestö saattoi halveksien nimittää heitä "tshuhniksi" (= suomalaismoukka). Määrätietoinen toiminta ja taloudellinen edistyminen on herättänyt oikeutettua arvonantoa ja kunnioitusta. Myös henkisen työn alalla ja aatteellisen toiminnan piirissä inkerinsuomalaiset työskentelevät täysimittaisina. Monet aikaisemmista siirtolaisista ovat saavuttaneet merkittävän yhteiskunnallisen aseman ja kohonneet tehtävissään varsin näkyville paikoille. Ruotsissakin asuvat inkeriläiset ovat kiitettävällä tavalla selviytyneet alkuvaikeuksista ja luoneet hyvinkin tyydyttävät, monet jopa erinomaiset elämisen mahdollisuudet. Kielivaikeuksistakin hyvin selviten.

Objektiivisesti asiaa tarkastellen naapurit melkein poikkeuksetta eri yhteyksissä ovat nyt ilmaisseet mielihyvänsä paljon kärsineiden siirtolaisten vaikean kysymyksen järjestyess[illegible] näin nopeasti ja suotuisalla tavall[illegible] Eikä siitä voida olla muuta kuin yht[illegible] mieltä, että sodan ja suurten mullis[illegible]tusten iskemät vaikeat vammat he[illegible]dän kohdaltaan arpeutuvat täten, Su[illegible]messa kansakokonaisuutta ajat[illegible]len, parhaalla mahdollisella taval[illegible]

Tässä yhteydessä on syytä todeta, että inkerinsuomalaisten kärsimysten tietä on huomattavassa määrin tasoittanut monisatatuhatlukuinen Karjalan siirtoväki esiintymlsellään, vastaavitta toiminuoillaan ja saavutuksillaan.

Niin karjataiset ja muu siirtoväki kuin inkerinsuomalaisetkin ovat samalla tuoneet uuteen ympäristöönsä oman panoksensa, tarpeellista "uutta verta", uusia näkemyksiä, uutta henkeä ja voimaa, uutta uskoa ja eheyttävää työntehoa, antamalla merkittävän lisän niin aatteelliseen ja yhteiskunnalliseen kuin kunnaltiseen ja seurakuntaelämäänkin, joten varmistunein yhteisvoimin on jätteenrakennettu ja edetteen kehitetään rakasta isänmaatamme. suvereenista Suomeamme.

Tämä on sitä tiivistä rakentavaa yhteisvoimaa, aitoa todellisuudentajua, mikä on tarpeen nyt ja aina, jos mielimme selviytyä voittajina vallitsevista vaikeuksista. Todettakoon se tässäkin yhteydessä näin uuden vuoden alkaessa.

Jumalan armo

Joka aamu on armo uus. Miksi siis huolta kannamme. Me saamme armosta sen, mitä tarvitsemme. Varjot haihtuvat ja puutteellisuus poistuu. Iloitkaamme ja kiittäin veisatkaamme Herran kunniaksi. Kiitos Herran, kun auttaa meitä. Kanssamme kulkee matkallamme Jeesus tänäänkin. Hän tuo isän suosiou ja rauhan meille.

Joka aamu on armo uus. Pois siis pelko ja kerran rangaistuksenkin ankaruus. Pelkkää armoa on Herran tahto, kun hän sen runsauden meille suopi. Armo kasvattaa taivasta varten, armo vahvistaa uskomme, armo lohtua tuopi niilte, jotka itkevät. Pian on taas kuin ei itkua otisi ollutkaan. Kun läsnä on Herra päivänsä kautta, niin ilo ja nauru hatlitsee miettämme. Herran päivän kautta sietu uskossa valvoo ja veisaa kaijuttain Hänette kiitosvirttä.

Hänette kunnian voitto (Siion. kann. 469). Kuin itoista ja turvallista on uskossa Jumatan armoon. Rauhaan ja varjetukseeu atoittaa tämä uusi vuosi johdatetta meitä.

Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu (Mark. t6: 16). Tätä tapausta pitäisi ahkerasti saarnalla lakkaamatta terottaa mieliimme ja siten atinomaan meitä uskoon herättää. Sillä samatta kuin tämä jumatallinen lupaus kerran kasteessa ytitsemme sanottiin, se pysyy tujana loppuun asti, samoin myös meidän tutee alituisesti sitä muistamalla vahvistaa itseämme. Uskossa kääntyessämme Herran puoteen merkitsee se yksinkertaisesti vain palaamista takaisin kasteen armovoimaan ja uskoon, mistä olimme luopuneet ja langenneet. Samaan lupaukseen, mikä kasteessa meille annettiin. On siis tärkeää, että se, joka tahtoo tehdä parannuksen, ennen kaikkea ajattelee kastettaan, muistelee jumalallista lupausta ja kiittää Jumalaa siitä, että on kastettu. Hänellä on näet oleva suuri apu armon käsitämisessä. Juuri siitä, että hän tarkastaa sekä tätä jumalallista lupausta, mikä ei voi valehdella sekä sitä, että aina pysyy hänelle vakaana ja muuttumattomana. Jopa niin, että se ei voi minkään synnin tähden muuttuakaan. Jumalan lupauksen varmuus on oleva meille voimallisena apuna. Jos kaikki muu katoaisikin, lupaus kuitenkin jää jälelle.

Siinä meillä on jotakin, millä voimme vastustaa syntiä, mikä vaivaa omaatuntoamme. Se voi olla lohdutuksenamme kiusauksessa. Varmuus

"... mie piäsin rauhan muahan"

Vuojoen linna, entinen aateliskartano, vuodesta 1934 Eurajoen kunnalliskoti, kuulunee lounaisen Suomen uljaimpiin rakennustaiteellisiin nähtävyyksiin. Tämän Engelin piirtämän kauniin empiretyylisen, vuonna 1836 rakennetun kartanon elämä on muuttunut. Uljaiden kartanonherrojen ja sirojen mamsellien sijasta kuljeskelee sen saleissa ja puistokäytävillä nyt työn ja raadannan kuluttamia, elämänsä iltaa täällä viettäviä vanhuksia.

Heidän joukossaan on eräs inkerinsuomalainenkin. "...mie piäsin rauhan muahan", sanoo joulupäivänä 80 vuotta täyttänyt inkeriläismummo Katri Laukkanen, jonka kanssa radiohaastattelija jutteli vieraillessaan siellä. Katri-mummo on vielä ryhdikäs ja kirkassilmäinen, eikä hänen valoisassa olemuksessaan mikään kerro niistä kovista koettelemuksista, mitä hän on kokenut

Hän kertoo kauniilla murteellaan vaiheistaan todeten päätteeksi, että "lopuksi mie piäsin tänne rauhan muahan". Inkerin Venjoelle ovat jääneet kaikki rakkaat muistot, jopa suvussa perintönä kulkeneet joulukoristeetkin, mutta Katri-mummo vakuutta: "Mie rakastan kaikkia suomalaisia, hyö ovat kaik miun heimoain..."

---

siitä, että Jumala on totuudellinen ja varma lupauksissaan.

Martti Lutherin mukaan S. T.

Rakkaita muistoja

Astuessani Pyhäpäivänä ensi kertaa Helsingin Tuomiokirkkoon Inkerin kirkon 350-vuotismuistojuhlaan, valtasi mieleni syvä liikutus. Muistui mieleeni muun muassa jo aikoja sitten pois nukkunut isäni rakkaine muistoineen ja mielenkiintoisine tarinoineen, joita hän usein meille lapsille mielellään kertoili.

Isäni suoritti aikoinaan nelivuotisen asepalveluksensa tsaari-Venäjän vallan aikana täällä Suomessa. Puolet ajasta Viipurissa ja loput Helsingissä. Isäni oli nuoruudestaan asti rakastanut Jumalan sanaa, sikspä hän oli ahkera kirkossakävijä. Hän kertoi uein käyneensä tuon kahden vuoden kuluessa Helsingin Suurkirkossa eli silloisessa Nikolain kirkossa, missä me nyt Pyhäinpäivänä saimme viettää oman maakunnallisen kirkomme muistojuhlaa.

Monet kalliit muistot saivat tuona suurena kirkkopyhänä sydämet lämpenemään. Elävinä tulivat mieleen itsekullekin läsnäolleelle omat synnyinseudut rakkaine kotikirkkoineen ym. miellyttävine muistoineen. Kaikkia noita nyt saadaan vain sielunsilmin katsella ja ajatuksin hyväillä. Suurella hartaudella ja liikuttuneina kuunteli tuhatpäinen juhlavierasjoukko rovasti Kajantin sydämellisiä sanoja ja syvälle luotaavia ajatuksia. Niissä muisteltiin myös nukkuneita rakkaitamme, heidän tuntemattomia, unohdettuja leposijojaan. Kuumat kyynelkarpalot valuivat poskipäille, katseet painuivat alas . . . Hiljaiset nyyhkytykset kuuluivat kumartuneista kasvoista. He, rakkaimpamme, jotka kadotimme minkä minnekin, voimatta edes hautakumpuja kunnostella ja sytytellä niille hiljaisina juhlahetkinä kynttilöiden liekkejä lepattelemaan, ympäristöä juh-

Parhain lahja

Inkerin kirkon odotettu ja toivottu runsaasti kuvitettu, erittäin hyvälle paperille painettu MUISTOJULKAISU on nyt valmis ja jokaisen ulottuvilla.

"Siihen soisi koko suomalaisen kristikansan tutustuvan. Inkerin evankelisluterilaisen suomalaisen kirkon 350-vuotismuitojulkaisu niin tekstinsä kuin painoasunsa ja kuvituksensa puolesta on erittäin huolellista ja kiitoksen ansaitsevaa työlä, mikä kaikki on pitkäaikaisen, suuria ponnistuksia ja uhrauksia vaatineen työn tulos", sanotaan eräässä arvioinnissa.

Inkerinsuomalaiset ja heidän ystävänsä antavat sille vastaavan arvon. He tahtovat pitää nämä kirkon pitkäaikaista elämää kuvailevat muistot ominaan ja toivovat kaikkien elävän seurakuntayön ystävien löyttävän tässä suhteessa velvollisuutensa kunnioittaakseen menneitä, paljon kokeneita sukupolvia.

Aistikkaisiin kansiin sidotun ja numeroidun kirjan hinta on 2.000 ja nidotun kappaleen 1.000 mk. Tilauksen voi lähettää Viestin toimitukseen osoitteella Porvoo, Rauhank. 16. A. 7, minkä välityksellä kirja lähetetään postitse. Tämä kirja on parhain lahja ystävillemme.

---

listamaan, ei kukkia istuttamaan niille, eivät toki unohdu!

Tuuli hautakummullenne kukat meiltä tuopi, yhtenä taas Isän kotiin Herra tulla suopi. L. M.

Kovia kokemuksia

Nykyaika on tarjonnut ja antaa edelleen monille aikalaisillemme yllättäviä, kovia kokemuksia. Ovathan miljoonat ihmiset milloin missäkin vallitsevien rauhattomuuksien vuoksi joutuneet jättämään kotinsa ja synnyinseutunsa kaikkine arvoineen sekä lähtemään pakolaisen tai siirtolaisen raskaalle taipaleelle. Tämän tosiasian ovat monet lehtemme lukijoistakin henkilökohtaisesti kokeneet.

Saksimme mainittua seikkaa esimerkillisellä tavalla kuvaavan tämän alkaneen vuoden aikakauslehti Kuva-Postin ensimmäisessä numerossa olleen seuraavan kirjoituksen:

Joulun onnellisimmaksi perheeksi nimitti eräs ruotsinmaalainen lehti Tukholmassa asuvan suomalaisen postimiehen Arvid Niskasen perhettä. Lehti saattoi hyvinkin olla oikeassa — jopa siitä huolimatta, ettei tällä nelihenkisellä perheellä toistaiseksi ole minkäänlaista asuntoa. Niskaset viettivät joulunsa tukholmalaisessa hotellihuoneessa, mutta olivat siitä huolimatta onnellisia ja tyytyväisiä. Perhe näet oli ollut kahdeksan vuotta hajallaan, ja juuri jouluksi Arvid Niskasen hellittämättömät ponnistukset olivat johtaneet tulokseen: hän oli lopultakin saanut luokseen vaimonsa Maritan sekä lapsensa Raimon ja Vuokon. He tulivat eräästä kolhoosista Ukrainasta.

Marraskuun 25. päivänä 1952 koputti kaksi Neuvostoliiton lähetystön virkailijaa Arvid Niskasen asunnon ovelle Helsingissä. Perheenpää oli toimessaan. Rouva Marita Niskanen lähti vieraiden mukana kahden lapsensa kera. Raimo oli silloin vasta 1-vuotias, Vuokko vuotta vanhempi.

Palatessaan töistä ja löytäessään kotinsa tyhjänä Arvid Niskanen haistoi palaneen käryä, jota hän jo

jonkin aikaa oli ollut tuntevinaan. Vaimo oli ollut epätavallisen hermostunut. Mies aavisti, että sillä oli jotakin tekemistä appivanhempien kanssa. Hän kllruhti heidän asunloonsa, mistä löysikin vaimonsa ja lapsensa.

— Olen päättänyt seurata vanhempiani Neuvostoliittoon, selittl Marita Niskanen miehelleen. — Meillä on siellä luvattu työpaikat.

Rouva Niskasen vanhemmat olivat inkeriläisiä, siinä selitys. Hän ei pystynyt muuttamaan vaimonsa kohtalokasta päätöstä, vaikka selvästi näkikin, että tämä oli tehnyt sen vanhempien painostuksen alaisena. Tuntia myöhemmin Marita Niskanen jo oli lapsineen junassa matkalla itään.

Arvld Niskanen otti heti yhteyden poliisiviranomaisiin, mutta he eivät voineet asiaa auttaa. Olihan hänen vaimonsa lähtenyt maasta ainakin näennäisesti täysin vapaaehtoisesti.

Vasta neljän pitkän vuoden kuluttua mies sai enslmmäisen elonmerkin perheeltään. Tuli lyhyt kirje Vaimo kirjoitti, että hän oleskeli lapsineen eräässä kolhoosissa Vinnitsan lähellä Ukrainassa. He kaikki lkävöivät hartaastl Suomeen, takaisin kotiin.

— Kaduin tekoani melkein heti, kirjoitti vaimo. — Auta meitä pääsemään täältä pois.

Tästä alkoi helttämätön paperisota. Arvid Niskanen lähetti kirjelmän toisensa jälkeen Neuvostoliiton viranomalsille. Hän uhrasi kaiken vapaa-aikansa ja kaikki rahansa vain yhteen tarkoitukseen: saadakseen perhensä jälleen luokseen. Punainen Risti auttoi häntä mm. antamalla rahalainan.

Marraskuun 23. päivänä 1960 — melkein päivälleen kahdeksan vuoden kuluttua perheen lähdöstä Neuvostollittoon — asia lopultakin oli selvä. Sinä päivänä Marita Niskanen saapui lapsineen takaisin Helsinkiin. Samana päivänä Arvid Niskanen soitti hänelle Tukholmasta. Sitä päivää ja sitä puhelinkeskustelua aviopari tuskin koskaan unohtaa.

Vilkkoa ennen joulua Arvid Niskanen lopultakin sai tavata perheensä Tukholman Skeppsbrolla. Nyt he sils asuvat tukholmalaisessa hotellissa. Arvid Niskanen on postin palveluksessa, hänen vaimonsa on saanut työpaikan eräästä leipomosta. Yhteisvoimin he nyt haluavat ponnistella uuden elämän alkuun. Ensimmäiseksi tarvltaan asunto. Huone ja keittiö riittäisi hyvin, Niskaset tyytyisivät vähään eikä heillä ole toistaiseksi enempään varaakaan. Lapset on pantava kouluun.

— Lapset ovat juuri sellaisia kuin heidän tuleekin olla, sanoo Arvid Nlskanen. — Pienlä kielivaikeuksia meillä on toistaiseksi. Lapset ymmärtävät jonkin verran suomea, mutta osaavat puhua vain venättä. Maritan on käännettävä heidän puheensa minulle.

Marita Niskanen on vaitelias. Kahdeksan kolhoosivuoden aikana hän on kokenut niin paljon pettymyksiä, että ne ovat tehneet hänet umpimieliseksi.

— Kolhoosissa jouduin tekemään työtä kovasti, hän kertoi — Enimmäkseen olin poimimassa sokerijuurikkaita, palkka 270 ruplaa kuukaudessa. Se riittl juuri ja juuri kaikkein välttämättömimpään. Vähän aikaa olin jonkinlaisena yövartijana eräässä lastenkodissa.

— Sain ottaa lapset luokseni, ja huolehtia heislä. Ruokaa oli vähän. Jouduimme usein tulemaan toimeen pelkällä mustalla leivällä. Terveydenhoidollisissa oloissa oli myös paljon toivomisen varaa. Lopulta kirjoitin miehelleni: "Niitä lupauksia, joita minulle on annettu, ei ole pidetty. Olen kirjoittanut viranomaisille. Mitä minun pitäisi tehdä? Mitään ei tapahdu . . . "

— Kolhoosissa vallitseva vapaus oli suhteellista. Jos läksimme valtio

Pakolaisten hyväksi kerätty Suomessa noin 30 milj. mk

Pakolaisten ongelma ei suinkaan ole ratkaistu pakolaisvuoden toiminnan avulla, mutta huomattavasti on koko maaimassa toimeenpannuilla keräyksillä voitu pakolaisten hälää lievittää ja tukea heidän sijoittumistaan normaalin elinkeino- ja yhteiskuntaelämään.

Kansalaisjärjestöjemme edustajien muodostama Pakolaisvuoden yhteistoimikunta, joka on huolehtinut tästä toiminnasta maassamme, kokoontui äskettäin laatimaan yhteenvedon toiminnastaan ja päättämään vastaisista toimenpiteistään.

Pakolaisvuoden yhteistoimikunnan välityksellä toimitetut keräykset tuottivat Suomessa 10.486.574 markkaa, josta summasta vain 1,8 pros. jouduttiin käyttämään menojen peittämiseen ja koko muu summa voitiin jakaa apuna pakolaisille. Toimikunnan välittämän avun lisäksi lähettivät pakolaisvuoden avustuksia suoraan mm. Suomen luterilainen kirkkohallitus yhteensä 10.411 dollaria, NNKY ja NMKY yhdessä 1.868 dollaria sekä Suomen Punainen Risti Itävaltaan unkarilaisten pakolaisten ammattikoulutukseen ja vanhainkodin askarteluohjaukseen yhteensä 48.167 dollaria. Yhteenlaskettuina summat pakolaisvuoden toimikunnan keräyssummaan liitettyinä ovat 91.105 dollaria eli noin 30 miljoonaa Suomen markkaa.

Pakolaisvuoden suoranaisena tuloksena on ollut pakolaisleirien tyhjentyminen. Voidaan laskea, että mailman pakolaisvuoden tuoton turvin on mahdollista sulkea Euroopan kaikki pakolaisleirit. Tarkoituksena on lopettaa leirien toiminta Itävallassa ja Italiassa jo vuoden 1961 aikana sekä Länsi-Saksassa hiukan myöhemmin.

Maailman pakolaisvuoden keräysten kokonaistuotto oli 83 miljoonaa dollaria, ja keräykseen osallistui kaikkiaan 97 maata. Suhteellisesti parhain oli keräystulos Norjassa, missä avustusosuus oli keskimäärin 76,4 centtiä asukasta kohden.

Työ pakolaisten hyväksi jatkuu Euroopassa. Suomessa Pakolaisvuoden yhteistoimikunta päätti kokouksessaan ,että se säilyttää kokoonpanonsa, vaikka pakolaivuosi virallisesti on päättynyt ja asettuu käytettäväksi, mikäli uusia toimenpiteitä vaativia tehtäviä ilmaantuu.

---

kuinka lyhyelle käynnille, piti siitä ilmoittaa johdolle. Kaikki mieheltäni saamani kirjeet oli aukaistu.

Nyt Niskasen perhe lopultakin jälleen on koossa. Erottamattomasti, niinkuin he kovien kokemusten opettamina ovat vakaasti päättäneet.

Inkerin kirkon 350-vuotismuistojulkaisun johdosta

Jokainen inkeriläinen iloitsee tämän kirjan ilmestymisestä. Julkaisun arvoisat toimittajat ansaitsevat epäilemättä lämpimän kiitoksen suurityöisestä ja arvokkaasta teoksesta.

Kuitenkin rohkenen kuvastoon nähden huomauttua, että se on sekavasti järjestetty ja että asiallisia henkilöitä puuttukin. Tähän nähden olisi kirjalle ollut eduksi, vaikka se olisi myöhemminkin. mutta eheämpänä, ilmestynyt.

Puolestani kaipaan Venjoen khra Aleksanleri Karvosen ja Pietarin khra, rovasli Johannes Valtasaaren kuvia.

Vielä puuttuu inkeriläinen ja heidän keskuudessaan — sielläkin toiminut, — rovasti Juhani Jääskeläinen kokonaan.

Kun kirja on näinkin laajaksi muodostunul, niin olisivat kirkon piirissä toimineet maallikkosaarnaajat sekä myöhempien aikojen lukkarit tai opettajat, jotka papittomassa Inkerissä toimivat heidän sijaisinaan, ansainneet sekä kuvansa että maininnan Inkerin kirkon historiassa. Tällaisina muistan esim. saarnaaja Santeri Kososen sekä Morkkovan lukkarin Matti Mustosen.

Salossa, 12. 12. -60.

Teresia Lindberg.

Valittaen on todettava.

että painovirhepaholainen työntyi lupaa kysymättä Viestin joulunumeroon. Lehden ilmestymispäiväksi näin ollen jäi 16. 11. ja numeroksi 11 vaikka olisi pitänyt olla n:o 12. 16. 12. Suotakoon tämä asianosaisille anteeksi. Vahinko ei tule kello kaulassa!

Toimitus.

Örebrossa

pidetään inkerinsuomalaisen Kerhon vuosikokous Nikolain seurakuntakodissa helmikuun toisena sunnuntaina 12. 2. 1961 kello 14. Varsinaisen päiväjärjestyksen eli sääntömääräisten asioiden lisäksi esitetään värifilmejä. Nähdään välähdys tämänpäivän Inkeristä, rovasti Laurikkalan hautakiven paljastustilaisuudesta sekä Suomessa viime marraskuun aiussa vietetyn Inkerin kirkon muistojuhlasta. Tervetuloa suurella joukolla ja lapsetkin mukaan!

Lapsille varataan lyhyt filmi.

Lopuksi vapaata keskustelua kahvikupin ääressä.

Tervetuloa!

Viesti

Inkerinsuomalaisten oma, ainoa yhdysside. Valpas, monipuolinen, sisältörikas, korkeatasoinen — siinä eräitä lukijakunnan toteamuksia.

Inkeriläisten Yhdistyksen, ainoan oman julkisen järjestön edustaja. Ilmestyy kerran kuukaudessa. Päätoimittajana niin vanhemman kuin nuoremmankin oman maakunnallisen heimon jäsenille tuttu, entiset sekä nykyiset heimolaistensa huolet tunteva, vuosikymmeniä kestäneessä heimotyössä mukana olleena kouliintunut kynänkäyttäjä, opettaja Aappo Metiäinen. Monia päteviä avustajia. Julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys.

Tilattavissa asiamiehiltä, kirja ja paperikaupoista, postitoimistoista sekä lehden konttorista os. Rauhank. 16 A 7 Porvoo. Puh. 11 575 tai 23 053. Ti-

laushinta 500 mk/vsk. kotimaassa, ulkomailla 600 mk. Postisiirtotili 30636 Inkeriläisten Yhdistys, Aurorankatu 7 A 1. Helsinki.

Inkerinsuomalainen ja hänen ystävänsä, ilman tätä julkaisua jäät paljoa vaille! Siis tilaa se heti ja suosittele toisillekin!

Julkaisija.

TUSKA

Tunnen tuskan suuren,
murheen syvän juuren.
Minussa se elää,
riitasointuisena
korvissani helää.
Päivin sekä öin
kieloo kahlein raulaisin.
Joskus hetken luulen
sen jo lähteneen,
mutta kohta jälleen kuulen.
tunnen lähelleni
palanneeksi uudelleen . . .

Piilon-piika.

— *Apuraha tieteellistä tutkimusta varten.* Opetusministeriö on myöntänyt tarkastaja Antti Hämäläiselle 200.000 markan apurahan inkeriläisten kielimurteiden ja inkeriläisen kansantieteellisen aineiston keruuta varten. On varsin suotavaa ja toivottavaa, että inkeriläiset kilvan käyvät tutkijaa auttamaan tässä suuriarvoisessa työssä, minkä tarkoituksena on pelastaa häviävästä Inkeristä ne historialliset tärkeät henkiset arvot ja aarteet, mitkä vielä ovat pelastettavissa.

Kirkkoni

"On riemu, kun saan tulla
Sun, Herra, temppeliis.
Sun porteistasi käydä
sisälle pyhyyksiis."

Nää sanat solvat korvissani
kirkon ohi kulkeissani,
kun mä sinne pääsen vaan,
sielt' lohdun sielulleni saan.

Meill' on kirkko ihana,
korkea ja komea.
ihanalla paikalla,
valtamaantien varrella.

Pyhäaamun kirkonkellot
sinne meitä kutsuvat.
Urkujen sulosävelet
siellä vastaanottavat.

Sinne suuret sekä pienet,
kaikki kilvan rientävät.
Vanhukset ja lapsukaiset
siellä yhdes laulavat.

Jeesustansa, ystäväänsä
kilvan siellä kiittävät.
Yljällensä, armaallensa
ylistystä veisaavat.

Siellä kallis Herran pöytä
useasti katetaan.
Isoovaiset, janoovaiset,
kaikki siellä ravitaan.

Herran pyhä temppeli
vuoden palvellut on meitä,
synnin teille eksyneitä,
Isän luokse kutsuen.

Oi sä kallis Herran huone,
kuinka olet rakas mulle.
Oi jos voisin niinkuin soisin
usein siellä olla.

Siks kunnes Herran armosta
saan taivaan riemuun tulla.
Siell' sitten ijäti
saan pyhien seuras olla.

Sillä hartain haluni
on päästä taivaan kotihin,
kiitosvirttä veisaamaan
ja hallelujaa laulamaan.

A. M. Kiskonen.

TOIVEITA

Me uäimme äskeu valot syttyueinä
ja kuulimme, kun jouluhymui soi,
uäin vietimme taas juhlaa
lämmenueiuä
kuiu vapaa kristikansa tehdä voi.

Mut oulo tunne tuutoamme salaa
valu poltti, varmaau tuntea
sait seu,
kuu siellä sukuhaudoillamme palaa
ei uytkääu saaueet tulet
rakkaudeu.

Ei kaikki voineet viettää jouluausa,
ei sytytellä kuusen kynttilää,
ei lapset lanlaa riemulanlnjansa,
el knnlla plhakoivun hnminaa.

Ei rlntamaiden lapset tätä tiedä,
he eivät tonne, mitä kurjnus on,
tää toteamns vaikea on viedä
pois pillostansa, valoon aorlngon.

Lie joskos syytä mennä
moisteloissa
myös kanemmaksl aikaan
menneeseen
ja palantlaa miellin hetket, joissa
pois ilo pyyhki karvaan kyyneleen.

Ja löytää sieltä, sydän-
kätköistämme,
ne innostuksen hetket palavat,
se voima, mikä yöstä elämämme
vei valoon, päivämme loi
kirkkahal.

Ei vielä kaikki mennyttä lie melltä,
el ehdoton lie ajan ankaruus,
ei armonsa kieltää kärsineiltä
kal tyyten voine lankaikkisnus.

Kun Unsi Vnosi ajan lalvan ruoriin
käy ottein reippain, käsin
jäntevin,
me tahtoisimme toivelttemme
knoriin
taas nonsta nskoin, nöyrln sydämin.

Inkerilälset kiittävät

Viime heinäkuun 17 päivänä paljastettiin Pyhärannan seurakunnan hautausmaalla rov. Jalmari Laurikkalan hautapatsas. Tuon ylevän ja juhlallisen toimituksen jälkeen oli rov. Laurikkalan syntymäkodin nykyiset haltijat kutsuneet mainittuun tilaisuuteen saapuneet inkeriläiset ja inkeriläislen ystävät, joita oli kaksi linja-autollista sekä vielä yksityisautoilla saapuneila, luokseen päivällisille, joiden jälkeen pidelliin yhleinen harlauslilaisuus. Tämän johdosta on Turun inkeriläislen paikallisosaslo näille keslilsijöille joululahjaksi lähellänyl samovaarin ynnä seuraavansisällöisen adressin:

"Rov. Laurikkalan syntymätalon arvoisaa halliaväkeä Pyhärannan seurakunnassa pyydämme vielä kiiltää siilä ylilsevuolavasla vieraanvaraisuudesla ja verlaansa vailla olevasta yslävällisyydeslä, mikä viime kesänä rovasli Laurikkalan haulapalsaan paljaslustilaisuuden yhleydessä tuli meidän inkeriläislen ja inkeriläisten yslävien osaksi.

Samalla pyydämme vaslaanollamaan meidän vaatimattoman lahjamme Inkerinmaan muistona, jonka kansan byväksi rov. Laurikkala uskollisena uhrasi elämänsä.

Tulkoon lähestyvä Vapahtajamme syntymäjuhla teille ja meille kaikille siunaukseksi ja iloksi!

Turussa. 12. 12. 1960.

Turun inkeriläisten

paikallisosasto."

Me tahtoisimme lnottaa
ystäviimme,
ja apnansa töihin vastaisiin,
ja totentmnista toiveisiimme
ja kerran jälleen päästä Inkeriin.

Aappo Metiäinen.

TYÖSARALTA

Tampereen paikallisosasto

vielli Pikkujoulua tk. 11 päivänä Kalevan seurakunlatalon takahuoneessa. Tilaisuuteen oli saapunul varsin runsaasti, jopa "tuvan täydeltä" ystäviä kymmenien kilometrien takaakin. Myös lapsia oli runsaasti niinkuin joulujuhlassa pitääkin olla. Tilaisuus aloitettiin virrellä 7, minkä jälkeen juhlavieraat lausui tervelulleiksi Juho Putrolainen. Hän luovutti puheenvuoron lehtori Anna-Liisa Heikinheimolle. Lehtori Heikinheimo käsitteli puheessaan joulunviettoa nykypäivinä vertaillen sllä lapsuusaikojen jouluihin, joulukirkkomatkoihin kulkusten kilistessä ja kaikkeen mieleen muistuvaa näin joulua odotellessa. Puheen ytimenä kultenkin oli joulun suuri lahja, Lapsi ja Kuningas, yhteinen niin enlisille kuin nykyisillekin jouluille. Laulettiin jälleen, nyt virsi 6, minkä sävelten valettua Juho Putrolainen esitti sepittämänsä runon.

Äsken manan majoille siirtyneen osaston jäsenen Vihtori Hlmasen muistolle puhui Yrjö Räikkönen ja seisoalleen nousten kunnioitettiin hänen muistoaan. Juhlan pääpuheen piti rovasti Paavo Viljanen päivän saarnatekstin johdolla. Puhetta kuunneltiin hartaudella. Kun jälleen oli veisattu virrestä 525, siirryttiin tarjoiluhuoneeseen nauttimaan emänlien valmislamaa hyvää kahvia leivonnaisineen. Väliaika sujui ratloisasti rupatellen kahvikupin ääressä.

Ohjelman toinen osa aloitettiin taaskin vierrenveisuulla. Laulettiin virsi 4, minkä jälkeen sisar Kiskonen luki kirjoiltamansa muistelman lapsuulensa joulunvietosta Inkerissä. Ikäänkuin joulupahnojen tuoksu olisi noussut sieraimiin sitä kuunnellessa. Vanha ystävämme ja lausujalar-luttavamme pikkuinen lypykkä Aija Kiskonen lausui nälisli pienen runonsa. Yrjö Räikkönen puhul advenlli-aiheesta, koroslaen silä odolusla, mikä krislilylle on ominaisla länä aikana hälisevän kaupallisen maailman keskellä. Tulkoon Krislus-Kuningas sydämiimme ja täytläköön sen rakkaudella ja anteeksiantamisen alttiudella suurena joulujuhlana, tahtoi hän puheessaan sanoa. Puheen jälkeen laulettiln virrestä 14 kaksi viimeistä säkeistöä ja niin tulikin jo "Joulupukin" vuoro. Lasten silmät säteilivät katsellessa "Pukin" jättämää suurta lahjapussia, mikä sisälsi paljon ja niin tavattoman salaperäistä. Kaikkl olivat olleet kilttejä, niin lapset kuin vanhemmatkin, sillä jokaiselle riitti anneltavaksl lahjapaketti.

Lämminhenkinen ja siunaava iltamme oli jo päätettävä ja niin pitikin Y. Räikkönen loppurukouksen. Tilaisuus lopetettiin virrellä 298.

Tässä yhteydessä lausuu nimimerkki "yr" parhaat kiitoksensa "Viestille", sen toimittajalle ja lukijakunnalle siitä, että kaikki ovat tyytyneet nimimerkin vaatimattomiin juhla- ym. selostuksiin sekä sanoo samalla:

Eläkää onnellisina. Jääkää hyvästi.

"yr"

TURUN PAIKALLISOSASTO

Joulujuhlaa vietettiin Tapaninpäivänä Karjalaisten talossa. Kun oli laulettu jouluvirsi Enkeli taivaan lausui näin, toivotti rehtori Heikki Mylläri runsaslukuisen yleisöjoukon tervetulleeksi viettämään joulujuhlaa yhdessä vanhojen kotiseutumuistojen merkeissä. Sitten piti kirkkoherra Armas Aavikko lämminhenkisen puheen joulusta ja sen vaikutuksesta ihmiselämään. Puhuja totesi, että inkeriläiset ovat menettäneet entiset jolukirkkonsa ja kotinsa, joissa ennen niin suurella hartau-

della vietettiin Vapahtajan suurta syntymäjuhlaa. Nyt nämä perheet ovat hajaantuneet ympäri maailmaa. Mutta Jumalan rakkautta he eivät ole menettäneet. Se on seurannut heitä uusiin oloihin. Se on ollut heillä tukena ja turvana heidän perustaessa uusia kotejaan. Ja se on heille vahvana turvana myös tulevaisuudessa. Turun inkeriläisten oma laulukuoro lauloi vaikuttavasti musiikinopettaja Ilpo Tolvaksen johdolla laulut Maa on niin kaunis ja Hiljaa, hiljaa joulun kellot kajahtaa. Teppo Samoojan vuonna 1913 kirjoittaman hienovireisen ja syvämietteisen jouluaiheisin runon lausui Meri Mylläri. Sen jälkeen seurasi ohjelmassa pastori Haakon Wainion rikassisältöinen jouluaiheinen puhe.

Kun oli pidetty kahvitauko, jatkettiin ohjelmaa virrellä Synkkä yö peittää maan. Juho Talonpoika viittasi puheessaan raamatun ennustuksiin, jotka sopivat meidän ristiriitaiseen ja eripuraiseen aikakauteemme. Sitten puhuja kuvaili joulun suurta sanomaa, joka on tuonut pelastuksen maailmaan. Ilpo Tolvas esitti taitavasti pianonsoittoa, jota suurella mieltymyksellä kuunneltiin. Rouva Lilja Nappu luki merimiesten joulunviettoa kuvaavan kertomuksen. Hovioikeudenneuvos Robert Rainio toivotti karjalaisten puolesta onnea ja menestystä pian alkavana uutena vuotena ja jakoi useita kansalaisuusanomuksiin annettuja päätöksiä toivottaen niiden saajille onnea Suomen kansalaisina. Ehyttunnelmaisen ja rikassisältöisen juhlan loppusanoissa kirkkoherra Aavikko lausui, etteivät joulun kauniit ajatukset saisi suinkaan häipyä mielistämme niinkuin joululahjojen kääreparerit häipyvät, vaan niiden tulisi jäädä pysyväisiksi ja elämäämme ohjaavaksi voimaksi. Juhla päättyi yhteisesti veisattuun virteen.

Vuosikokous. Turun paikallisosaston vuosikokous, johon sääntöjenmääräämien asian lisäksi tulee muutakin ohjelmaa, pidetään sunnuntaina helmikuun 5 päivänä klo 14 Karjalaisten talossa. Tervetuloa.

Johtokunta.

Helsingin ja ympäristön

inkerinsuomalaiset olivat kokoontuneet runsaslukuisena joukkona viettämään vuosittaista kirkkopyhää loppiaisena. Ohjelma alkoi jumalanpalveluksella Johanneksen kirkossa, minkä jälkeen juotiin kirkkokahvit ja pidettiin päivätilaisuus kirkon vieressä sijaitsevassa seurakuntasalissa, mikä täyttyi juhlavieraista. Tilaisuuteen olivat monet saapuneet kauempaakin, jopa Petroskoista asti. Viimeksimainitut kaksi vierasta ovat käymässä Suomessa, tervehtimässä omaisiaan. Lämminhenkisen saarnan piti rov. Peltonen.

Kirkkokahvin jälkeen päivätilaisuudessa, missä kuten jumalanpalveluksessakin herätti huomiota voimakas virrenveisuu, puhui aluksi ammattikoulun johtaja Antti Kekki. Syvämietteinen puhe kokosi ajatukset ajankohdan luomaan tilanteeseen ja olosuhteisiin, mihin menneet tapahtumat ovat saattaneet inkerin suomalaisen väestön. Sen keskuudessa elää edelleen luja luottamus ja usko Jumalan johdatukseen.

Seurasi jälleen virsi. Säestyksestä huolehti koko juhlan aikana teini Kaija Vironmäki. Johanneksen seurakunnan kirkkoherran teol. tri Erkki Kurki-Suonion puheesta huokui lämmin heimorakkaus ja sydämellinen paimenen mieli, mikä suree hajallelyötyjä lampaita ja iloa siitä, että heitä edelleenkin ohjaa kaikkivoivan Herran henki. Hän mainitsi tuntevansa sisäistä pakkoa rukoilla kärsivien inkerinsuomalaisten puolesta, ja tuskin yksikään päivä alkaa, ettei tämä asia palaisi mieleen. Inkerin kris-

tikansalla on tärkeä herättäjän tehtävä evankeelisessa seurakuntatyössä.

Neiti Kerttu Suden yksinlaulun ja mus.tir. Tauno Äikään pianonsoiton jälkeen puhui rov. Paavo Kiuru. Hän karjalaissyntyisenä sanoi tuntevansa sodan aiheuttamat menetykset ja kärsimykset. Joutuihan Karjalan heimo jättämään kotimaakuntansa, synnyinseutunsa ja kaikkensa korvaamattomia tunnearvoja myöten, mutta karjalaisten menetykset ja kokemukset kalpenevat inkerinsuomalaisten kärsimysten rinnalla. On ihailtavaa se henkinen ja hengellinen voima, minkä inkeriläiset omaavat. Sen turvin he ovat jaksaneet elää ja voittaa syvän surunsa. Puhuja toivoi jatkuvaa menestystä ja annetun Jumalan tehtävän täyttämistä edelleenkin evankeelisen seurakuntatyön piirissä.

Lasten suorittamien musiikkinumeroiden ja virren veisuun jälkeen puhui op., päätoimittaja Aappo Metiäinen. Herkässä, sisältörikkaassa puheessaan hän kosketteli keskinäisen kanssakäymisen, yhteistoiminnan tarpeellisuutta ja tärkeyttä. Yhdessäolotilaisuudet rohkaisevat, antavat uutta voimaa ja intoa arkisen elämän piirissä suoritettavien velvollisuuksien täyttämissä ja kunnollisesti suorittamisessa. Ne ovat kuin keitaita, joissa me lepäämme ja virkistymme. Ilman lähimmäisenrakkautta ja yhteistoiminnan tukea meidän olisi ollut vaikea, melkeinpä mahdoton selviytyä elettäväksemme ja kestettäväksemme tulleista vaikeuksista. Me voimme olla iloisia ja onnellisia siitä, että saamme näin vapaasti kokoontua Herran sanan ääreen ja yhteishengen vallitsemaan ilmapiiriin. Älkäämme unohtako myöskään yhteyden ylläpitoa oman äänenkannattajamme. Viestin välityksellä, sanoi puhuja.

Veisatun virren jälkeen tilaisuuden viimeisen puheenvuoron käytti khra, lehtori Matti Vironmäki, pitäen samalla loppurukouksen. Puhuja korosti rukouksen voiman suuruutta ja tärkeyttä kaikessa toiminnassamme elämämme taipaleella ja uskollisuutta tehtäviemme täyttämisessä sekä suhteessamme lähimmäisiimme. Harrastunnelmainen kirkkopyhä päättyi voimakkaaseen virrenveisuuseen ja tyytyväisin mielin väki hajaantui kukin taholleen.

RUOTSIN INKERILÄISTEN Keskusliitto pitää kaksi kertaa vuodessa "täysi-istuntojaan", jolloin eri paikkakuntien edustajat ovat kutsutut mukaan. Talvikokous juhlineen ei ole niin laaja ja monipuolinen kuin kesäiset juhannusjuhlat. Mutta asiat vaativat, lähinnä myös mainittujen kesäjuhlien valmistelut, että myös talvella kokoonnutaan yhteiseen neuvonpitoon. Näin pidetään asiallinen kiinteä yhteys eri tahoilla laajaa Ruotsia asuvien inkerinsuomalaisten välillä.

Niinpä loppiaisena Boråsin Carolin seurakmman pienempi sali täyttyi viimeistä sijaa myöten juhlavieraista. Inkeriläisten pastori V. Rantanen avasi ISK:n juhlan ja tervehdyspuheen. Sen jälkeen Boråsin kuoro lauloi op. A. Parkkisen johdolla niinkuin vanha laulun loitsija. Keskusliiton sihteeri J. Häyhänen piti esitelmän uuden lyhyen katsauksen järjestön toimintaan ja sen piiriin kuuluviin tehtäviin.

Tämän jälkeen kaikui voimakkaana yhteislaulu, kuten aina ennenkin. Keskusliiton puheenjohtaja T. Jääskeläinen esitti harvinaisen voimakkaan runon "Sydämen taistelu", mikä oli kirjoitettu 30-vuosiluvulla eräällä karkoituspaikalla.

Juhlavieraiden joukossa oli mukana myös unkarilainen pastori. Hän piti sydämellisen puheen. Herra Jussi Jänis tulkitsi tämän ruotsinkielisenä esitetyn puheen suomeksi. Eri paikkakuntien edustajat esittivät tervehdyksensä.

Väliajan jälkeen siirryttiin suureen juhlasaliin katsomaan ins. M. Randefeltin valmistamia filmejä. Nähtiin välähdyksiä rov. J. Laurikkalan hau-

takiven paljastustilaisuudesta Pyhärannassa, samoin Helsingin 350-vuotismuistojuhlasta sekä lopuksi rakkaita kotoisia kuvia synnyinmaasta Inkeristä.

Tämän jälkeen Boråsin kuoro lauloi Mooses Putron säveltämän laulun "Ei, ei tyynny syömmeni". Silloin rinnallani istuva unkarilainen pastori, heimo- ja kohtaloveljemme kysyi: "Mikä laulu tämä on?" — Vastasin: "Tämä on Inkerinmaan psalmi!"

Pastori J. Rantanen piti loppupuheen ja päätösrukouksen. Iltavirrellä päätettiin harrastunnelmainen talvijuhla. Se herkisti mieliä, elävöitti kotoisia muistoja. Se rohkaisi evakkomatkallaan inkerinsuomalaisia.

A. P.

Vastaus

Jumala, me kyselemme Sinulta monenlaisia asioita ja odotamme vastaustasi niihin. — Miksi teit näin, Herra? Miksi sallit tällaisen vaikeuden tai tämän raskaan koettelemuksen juuri minulle? Miksi et kuljettanut minua helpompaa tietä? Olenko minä syntisempi kuin toiset ihmiset, kun minulle kävi näin? Ja missä viivyt, Herra, kun et tule auttamaan?

Näin me valittelemme ja vaikeroimme kuormiemme alla, emmekä tule ajatelleeksi, että *Jumala on jo antanut vastauksen* kysymyksiimme Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Me vain emme ole ymmärtäneet yhdistää omaa ihmisen elämäämme Jumalan Pojan elämään maan päällä, vaikka hän juuri meidän tähtemme tuli tänne elämään ja kärsimään ihmisen elämän ja kärsimään ja kuolemaan ihmisen kuoleman.

Minkätähden Jumala ei kuljettanut omaa Poikaansa helpompaa tietä? Miksi hän ensinnä antoi hänen syntyä häpeään ja köyhyyteen ja sellaisen julman ruhlinaan hallitsemaan valtakuntaan, josta hänen täytyi jo pienenä lapsukaisena joutua vanhempiensa kera pakolaisen polulle ja sitten aikamieheksi vartuttuaan vielä tunnustaa, että "ketuilla on luolansa ja taivaan linnuilla pesänsä, mutta Ihmisen Pojalla ei ole mihin päänsä kallistaa? Minkätähden hänen täytyi kestää alituista syntisten, sairaiden ja riivattujen tunkeilua luonaan, niin että hänen oli usein mentävä öisin vuorelle saadakseen rauhassa rukoilla? Ja miksi hänen, Jumalan Pojan, täytyi ensinkään rukoillakaan? Siksikö, että hänen, puhtaan ja tahrattoman, oli rukouksen avulla ylläpidettävä yhteyttä Isäänsä voidakseen siten kilvoitella saatanaa vastaan, jolle oli annettu lupa niin perusteellisesti kiusata häntä, ettei hän missään asiassa jäänyt kokematta pahuuden mahtavaa valtaa ihmisen elämässä — voidakseen sitten ymmärtää, tukea ja auttaa meitä, langenneita. Mistä syystä hän joutui julkisen toimintansa alussa kotiväkensä väärinymmärtämäksi ja kotikaupunkinsa tuomitsemaksi? Minkätähden sen ajan kirjanoppineet saivat häntä ahdistaa kieroilla urkkivilla kysymyksillään ja yrittää kietoa häntä verkkoihinsa voidakseen antaa hänelle tappotuomion syystä, että hän julisti kansalle pelkkää totuutta ja ainoata oikeata tietä Elämään? Niin miksi häntä vihattiin, vaikka hän itse oli Tie, Totuus ja Elämä, vaikka hän oli Jumalan Poika ja vaikka hän oli Isän kanssa niin yhtä, että joka ei tuntenut Poikaa ei tuntenut Isääkään? Mistä syystä hiottiin juonia tämän ainoan synnittömän pään menoksi? Ja lopuksi, miksi hänen oli kannettava kaikkein raskain risti ja kauhistavin kärsimys, miksi Jumala teki juuri hänet, syyttömän, synniksi, jotta me, syylliset, tulisimme sovitetuiksi?

Tämä kaikki sai tapahtua siksi, että *Jeesus Kristus*, koko hänen elämänsä

kärsimisensä ja kuolemansa, oli pyhän ja vanhurskaan *Jumalan vastaus ihmiskunnan kaikkiin kysymyksiin*, alkaen pienimmistä ja vähäpälöisimmistä aina suurimpaan ja ralkaisevimpaan: Milä minun on lehlävä eltä perisin iankaikkisen elämän?

Sielu, sieluni! Lähde hänen kerallaan malkaan! Vaella Bellehemin tallista Egyptin kautta Nasaretiin ja siellä Galilean, Samarian ja Juudean kylien ja kaupunkien kaulla Jerusalemiin! Kuunlele hänen puheilaan, joista Raamallu lodislaa, eltä 'hän puhui niinkuin se, jolla on valta eikä niin kuin heidän kirjanoppineensa. Katsele hänen lekojaan, kun hän paransi sairaita, herälli kuolleita, karkoitti riivaajia, tyynsi myrskyn, ruokki viidellä leivällä ja kahdella kalalla viisiluhalla miestä. Ja seuraa sitten hänlä hänen häpeän ja luskien liellään Gelsemanesla Kailaan ja Pilaluksen palalsien kaulla Golgatalle, jossa kuulel hänen rukoilevan puolestasi, vaikka hän rüppuu kolmen piikin varassa maan ja taivaan välillä.

Kun olel lämän malkan läpikäynyt, vieläkö halual sylkeä vastaan, kun sinua on syljelly, vieläkö halual lyödä lyöjääsi lai potkaista pilkkaajaasi? Vieläkō lekee mielesi kysyä Jumalalta, miksi hän salli sinulle, syylliselle, silä tai tälä vaikeulta tai kärsimyslä? Eikä sinun enää tarvitse esillää Jumalalle lärkeinlä kysymystäsikään, sitä milä sinun olisi lehtävā pelastuaksesi, kun vain herkislyt kuunlelemaan naulojen ja orjantappurakruunun haavoiltaman Jumalan Karitsan viimeistä vakuulusla juuri sinulle: — Se on läytelly! — Lankea nyt vain polvillesi hänlä kiillämään ja ylistämään!

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n

osoite Helsinki Auroraankatu 7. A 1. Postisiirtotili 30 636.

Asianhoitaja Toivo Summanen on tavattavissa toimistossa keskiviikkoisin ja perjantaisin klo 16—18.

Tuonen satoa

Kanllori-urkurl Leo Georg Slobbe kuoli joulupäivänä 25. 12. 1961 Pellcssa. Hän oli syntynyl Pietarissa marraskuun 3 päivänä 1900, jolen juuri läyttyi 60 lkävuolla.

Vainaja kävi aikanaan Kolppanan opeltajaseminaarla. Opiskelu keskeylyi vallinneiden levollomuuksien vuoksi kaksikymmenluvun vaihleessa. Suomeen siirryllyään hän suorilll Viipurin musiikkiopislon kurssin valmistuen kanttori-urkuriksi. Kirkon palvelljana hän suorilllkin sillen pllkän päivälyön, loimien suurimman osan siitä Turlolan seurakunnan kantlori-urkurina.

Ruumiinsiunaus suoriteltlin Turlolan kirkossa lopplaisena 6. 1. 1961 ja muistojuhlaa vielelliin Ylimalissa.

---

60 vuoden takaa

"Inkeri" 5. 1. 1901. Toksova.

Olin läsnä erään sunnuntaikoulun joulupuulla. Mikä ihana kuva! Seurakunlamme rakastellu pastori Hahnsson kylänlasten kanssa kiertää ympäri joulupuun. En kykene kuwailemaan sitä iloa mikä sädehli pieno-

Ymmärtämys, osanotto,
lähimmäisenrakkauskin
näkyy usein ehtyvän ja
auttamisen aikomuskin.

Matti.

kaisten silmistä kun pastori sitten yksinkertaisimmalla tawalla kertoilee heille Jesuslapsesta, heidän wapahtajastansa, heidän ystävästänsä. Liikutus waltasi mielet, jouluilo täytti sydämet.

Ensimmäiset joulukuuset meillä hommasi lähes kymmenkunnan wuotta sitten silloinen maapäällikkömme P. A. Surow. Ja on hän yhä edelleenkin aina avustanut koulujamme joulupuujuhlia. Niinpä nyt näinä jouluinakin pani omilla waroillaan joulupuun kahdessa koulussa. Wiime kesänä auttoi hän Purnun koulun rakennus-asiaa 500 ruplan lainalla. *Eräs.*

Tähtäimeltä

Monen monet toiveet petti
viime kulunutkin vuosi,
minkä vuoksi pyydämme nyt,
Uusi, ota toinen kuosi.

Toteuta vihdoin sinä,
mitä vaatimattomasti
kauan kaivanneet jo oomme,
aina lähän hetkeen asti.

Hengenvihollisen voimat
ympäriltämme pois häädä,
ettei eksytyksiin enää
meidän tarvilsisi jäädä.

Paljon kärsineet jo ovat
Inkerinmaan suomalaiset,
tunnearvoja ei korvaa
koskaan voitot ulkonaiset.

Lukijalle

Kun on sattunut tapauksia, että syystä tai toisesta lehti ei tule aikanaan perilie, toimitus pyytää välittömästi ilmoittamaan siitä ja muistakin mahdoilisista epäsäännöllisyyksistä toimitukselle osoitteeiia "Inkeriläisten Viesti", Rauhank. 16 A 7, Porvoo.

TOIMITUS.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaislja:
Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori:
Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11575.
Päätoim. kotipuhelin 23 053.
Helsingin konttori:
Aurorankatu 7. A. 1.
Päätoimlttaja Aappo Metiäinen.
Ilmoitushinnat 20:—/pm.
Tilaushinnat:
Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

Porvoossa 1961

PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEHILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 2

Päätoimittaja
AAPPO METIÄINEN

17. 2. 1961

Kalevalan perintö

Helmikuun viimeisenä päivänä muistellaan taas erästä suurta kansallista tapahtumaa. Silloinhan satakaksikymmentäkuusi vuotta sitten ilmestyi Eljas Lönnrotin toimittamana kansalliseepoksemme Kalevala.

Tuskin koskaan aikaisemmin talvisotamme tapahtumia lukuunottamatta Suomi on kautta koko sivistyneen maailman ollut suuremman huomion kohteena kuin tänä helmikuun 28 päivänä 1935, jolloin vietettiin Kalevalan satavuotisjuhlaa. Tämä tapahtuma kiinnitti ihmettelevät katseet meidän syrjäiseen maahamme, minkä pelkkä olemassaolokin oli siihen asti ollut monella taholla vain hämärästi tajuttu. Tuo yleismaailmallinen mielenkiinto, mikä monin verroin voimakkaampana uusiutui sittemmin toisessa yhteydessä, mainittuina talvisotamme aikaisina päivinä, todisti kauniilla tavalla, että vanhalla kulttuurilla on vielä meidän päivinämmekin kestävintä ja arvokkainta annettavanaan .

Kun Kalevala vuonna 1835 ilmestyi vaatimattomana 500 kappaleen painoksena ymmärsi vain harva, mikä merkkitapaus tuon uutuuden painostapääsy oli. On tarvittu miltei nuo runsaat sata vuotta, jotta kansallemme ennätti selvitä sen kansallishenkisimmän tuotteen merkitys. Vuosisatajuhlassamme todisti koko sivistynyt maailma, että tämä Suomen kansan älyä ja henkistä lahjakkuutta ilmentävä kansallinen aarre on verrattavissa maailmankirjallisuuden kaikkein huomattavimpiin tapahtumiin. Maailmankirjallisuus sisältää monta sankarieeposta. mutta Kalevala on niiden joukossa ylvään ylhäinen ja erikoisasemassa. Tuskin on toista kansalliseeposta, mikä olisi siinä määrin koko kansan laulama kuin Kalevala, toista, mitä kannattava kansallinen henki olisi niin puhdas ja aito kuin Kalevalan.

Nimenomaan tämä kansamme yhteinen osuus tekee Kalevalan meille rakkaaksi ja läheiseksi. Tiedemiehet

ovat osoittaneet runojen syntypaikat ja niiden historiallisen kulun. Heidän tutkimuksistaan näemme kansallisen rikkautemme ihmeelliset vaiheet aikojen kuluessa ja saamme siten pätevän todistuksen Kalevalan historiallisesta merkityksestä. Mutta vasta tuossa Kalevalan 100-vuotisjuhlassa ja sen jälkeisinä vuosina sekä erikoisesti viimeisimpien kansamme vaiheiden, käytyjen talvi- ja jatkosotien yhteydessä on tultu elävästi toteamaan ja tuntemaan, että aikanaan maamme rajojen ulkopuolelle jääneiden kaukokarjalaisten ja inkeriläisten katoamattomaksi kunniaksi ikuisiksi ajoiksi jää tämän mykistyneitten sukupolvien jättämän perinnön uskollinen vaaliminen sen tallettajan tuloon saakka. Itä-Karjala ja Inkeri ovat kulkeneet raskaan kärsimysten tien läpi vuosisatojen, eläneet kovat vaiheet ja sittenkin säilyttäneet kansallisuutensa aateliskirjan puhtaana muinaisrunoissa. Niistä sittemmin koottiin eepos, minkä "kauneus oli niin suuri, että se kelpasi Suomen kansan sisäänpäästökirjaksi maailman sivistyskansojen seuraan", kuten suuri Karjalan ystävä ja tuntija A. O. Hainari on sattuvasti sanonut.

Olemme tottuneet rinnastamaan Kalevalan ja Karjalan, sillä karjalaista alkuperäähän pääasiallisesti Kalevalan runot ovat. Mutta inkeriläisilläkin on ollut runsas osuus kansanrunoutemme aarteiston kartuttamisessa. Tosin inkeriläiset ovat viljelleet lähinnä lyyrillistä eli laulurunoutta. Silti ilman heidän osuuttaan olisi Kalevala vailla erästä syvämielistä ja jylhyydessäänkin ehkä kauneinta jaksoa, Kullervo-runoja.

Ensimmäisessä eli Vanhassa Kalevalassa oli vain puolentuhatta Kullervo-runosäettä. Ne kertovat Ilmarisen emäntään kohdistuneesta Kullervon kostosta. Vasta sitten kun uuttera kansantietouden kerääjä D. E. D. Europaeus v. 1847 oli ulottanut matkansa Inkeriin, alkoi runonkerääjille selvitä, mikä ehtymätön aarreaitta Inkeri oli. Oli luultu, että kansanrunous eli vain syrjäisillä korpimailla. Kuinka se olisi saattanut viihtyä toiskielisen miljoonakaupungin liepeillä.

Mutta juuri täällä oli säilynyt paljon sellaisia runoja, mitkä jo muilta suomalaisalueilta olivat tyystin hävinneet. Niinpä sieltä kirjoitettiin muistiin Kullervo-runoja lähes 300 toisintoa, joista Lönnrot saattoi 1849 ilmestyneeseen uuteen Kalevalalaitokseen sommitella sen puolen kolmattatuhatta säettä käsittävän Kullervo-jakson, mikä nyt on Kalevalan kauneimpia helmiä.

Joskin Kullervo-runot ovat tärkein osa Inkeristä saatuja Kalevalan runoja, sieltä on voitu merkitä muistiin useita muitakin Kalevala-aiheisia kertovia runoja, kuten Lemminkäisen tappelu Pohjolan isännän kanssa ja hänen pakonsa saareen, Kultaneidon taonta, Iso Härkä, Luomisruno, Päivänpäästö, Kilpalaulanta ja Kanteleensynty.

Muusta kertovaisesta kansanrunoudesta on mainittava legendat, mitkä Inkerissä ovat säilyneet ehyempinä kuin missään muualla. Sellainen on esimerkiksi Kantelettaren Luojan virsi. Balladeja taasen ovat Helkavir[illegible]

tunnetut Inkerin virsi ja Annikaisen virsi.

Yksinkertaisen, suoraviivaisen kulttuurinsa, sanan ja tiedon voimalla ovat valtiollisten rajojemme takana eläneet heimolaisemme halki vuosisatojen rivinsä säilyttäneet. Näinä aikoina he ovat korpimaillaan sekä viljavien vainioittensa keskellä todenneet saman, minkä Napoleon elämänsä lopulla puki sanoiksi suorittaessaan omien kohtaloittensa tilinpäätöstä: "kaksi valtaa on maailmassa, miekan mahti ja sanan mahti, mutta sanan on voimakkaampi". Luottamus hengen aseitten ylevämmyyteen on varmaan ylläpitänyt karjalaisten ja inkerinsuomalaisten toivoa ja uskoa tulevaisuuteen silloinkin, kun vaikean maantieteellisen aseman vuoksi sota tai muu väkivalta vyöryi maan yli ja järkytti rauhallisen elämän kulun. Niin on "soitto suruista tehty, murehista muovaeltu", siten ovat Itä-Karjalan ja Inkerin kansat laulaneet Kalevalan runoihin toivonsa ja ilonsa. Tämä laulu on jäänyt soimaan koko kansamme rikkaimpana ja kauneimpana aarteena. Velvoittakoon Kalevalan perintö meitä sekä tulevia sukupolvia kiitollisuudella muistamaan ja kunnioittamaan edeltäjiämme, suuria kansallisen kulttuurimme vaalijoita.

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n

osoite on Helsinki, Aurorank. 7. A 1. Postisiirtotili 30636.

Asianhoitaja on tavattavissa toimistossa keskiviikkoisin ja perjantaisin klo 16—18.

Täysipainoinen synti

Me vaadimme kauppiaaltamme täyden mitan ostaessamme häneltä tavaraa. Me vaadimme lähimmäiseltämme täysipainoista käyttäytymistä itseämme kohtaan. Loukkaannumme, jos emme sitä saa. Mutta emme vaadi itseltämme samaa. Onhan meillä toki oikeus sanoa meitä vastaan rikkoneelle "suorat", toisin sanoen vihaiset sanat.

Jumalalta me pyydämme täydellistä anteeksiantoa itsellemme, vaikka emme tuo hänen eteensä syntiämme täysipainoisena. Olemme omin neuvoin yksipuolisesti tinkineet siitä osia pois. Vieläpä Jumalan edessäkin laskemme osan synnistämme lähimmäisemme niskoille. Me vajennamme sitä niin, että lankeemuksemme näyttää melko ymmärrettävältä ja inhimilliseltä, kun sensijaan lähimmäisemme rikkomukset meitä kohtaan paisuvat mielessämme suunnattomiksi, jopa niitä on melkein mahdoton ymmärtää tai antaa anteeksi.

Tällaista yksipuolista etuilua me harjoitamme Jumalan silmien alla. Emmekä hätkähdä, vaikka hänen nuhteensa Sanan välityksellä osuisi korviimme. Silloinkin olemme valmiit kääntämään sen kärjen "tuota toista" kohtaan. Hänhän tässä on kaiken pahan alku ja juuri. Hänessä pitää ensin tapahtua perusteellinen parannus, ennenkuin keskeiset asiamme voivat kääntyä kohdalleen. Hänen ylpeytensä pitäisi saada sellainen kolahdus, että hän kerta kaikkiaan nöyrtyisi kiukustaan ja tulisi pyytämään minulta anteeksi.

Jeesus sanoo tästä asiasta merkilliset sanat: "Jos tuot lahjaasi alttarin eteen ja siellä muistat, että *veljelläsi on jotakin sinua vastaan,* niin jätä lahjasi siihen alttarin eteen ja

käy ensin sopimassa veljesi kanssa ja tule sitten uhraamaan lahjasi." Matt. 5: 23—24.

Tämän mukaan on *sinun* mentävä sopimaan veljesi kanssa, jos hänellä on jotakin sinua vastaan. Ei siis ilkeämielisen veljesi. vaan sinun on tehtävä aloite.

Tämä tuntuu tietysti nurinkuriselta. Ethän toki sinä ole menetellyt niin rumasti kuin veljesi tai ilkeä lähimmäisesi kuka hän lieneekin. Tottahan sen, joka on syyllisempi, on tultava sovinnon tekoon. Sinä puolestasi voisit sitten armollisesti katsoa, olisiko se jotenkin mahdollista. Ainakin haluaisit kelpo tavalla nöyryyttää sitä kelvotonta.

Mutta miten oikein on asian laita? Olisitkohan jälleen siirrellyt joitain punnuksia, omasta vaakakupistasi toisen vaakakuppiin? Tai jos et ole sitä tehnyt, olet varmaan sanellut Jumalalle ja ehkä muille ihmisillekin painavia puolustuskirjoituksia oman syllisyytesi alentamiseksi.

Mutta sinä et ymmärrä Jumalaa. Hän ei ole kauppias, joka mittaa ihmismitoin. Hän on taivaallinen tuomari, joka arvostelee asioita korkeammasta näkökulmasta. Yksi ainoa paha ajatus lähimmäisestäsi erottaa sinut Herran pyhyydestä ja vanhurskaudesta. Yksi ainoa paha sana, jota et ole tuonut Kristuksen ristin eteen, tuomitsee sinut kadotukseen, puhumattakaan sovintoon nöyrtymättömästä sydämestäsi.

On kysymyksessä vakava asia: sinun sielusi pelastus tai tuho, iankaikkinen elämä tai iankaikkinen kuolema. Herra ei tartu käsikynkkääsi taluttaakseen sinut ristinsä juurelle. Hän ei juokse perässäsi, kun sinä pakenet pois hänen sanojensa kuulosta. Hän ei pakota sinua pyytämään anteeksi lähimmäiseltäsi. Saat vapaasti valita tien, jota tahdot kulkea. Mutta jos olet tottelematon hänen käskylleen, niin sinun on turha puhua hänelle sanaakaan. Hän ei kuule [illegible] Hän vain katsoo ja odottaa, me[illegible] *ensin* —

P. R[illegible]

Armo ja usko

On suuri onni ja siunaus se, että olemme syntyneet kristillisen yhteiskunnan keskelle. Sillä kun lapsuuden aika on ohi ja tietoisuuteemme astuu ympäristömme uudessa valossa ja olemassa olomme monet kysymykset alkavat askarruttaa mieltämme, niin meidän kättemme ylettyvillä on kirja, mikä antaa totuudenmukaisen ja yksinkertaisen vastauksen meitä askarruttaviin kysymyksiin. Raamattu on ollut vuosituhansia kirja, mikä on sanonut ihmisille mistä he ovat tulleet tähän maailmaan ja minne he ovat matkalla tästä maailmasta. Se kirja kertoo meille Jumalan armosta ja kehoittaa uskomaan siihen. "Tätä armoa hän on runsaasti antanut meille kaikenlaiseksi viisaudeksi ja ymmärrykseksi (Ef. 1: 8). Oletko etsinyt tätä häneltä? Vai oletko ahertanut vain saadaksesi "runsaasti" tämän maailman antimia?

Eräälle maallista rikkautta tavoittelijalle Jeesus sanoi: "Ei yltäkylläisyydessäkään ihmisen elämä riipu hänen omaisuudestaan (Luuk. 12: 15). "Etsikää ensin ja ennenkaikkea Jumalan valtakuntaa, kaikki muun tulee sen oheella."

Ihmiselämän onnen ja onnettomuuden alkulähteet ovat muualla kuin rikkaudessa. Psalmisto sanoo: "Mutta minun onneni on olla lähellä Jumalaa, minä panen toivoni Herraan. (Psal. 73: 28) Se on se onnenlähde, mitä kaipaa jokainen ihmislapsi, ja mikä yksin vain voi tyydyttää sydämen syvimmän kaipauksen. Tämän löydettyään ihminen sanoo: "Kuinka ihanat ovat sinun asuinsijasi, Herra Sebaot! Yksi päivä Sinun esikartanoissasi [illegible]

parempi kuin tuhat muualla." (Ps. 84: I—II). Oletko kokenut sellaista? Silloin sinä et enää etsi opetusta elokuvista tai teatterista, vaan sanot Psalmiston kanssa: "Kaikki minun lähteeni ovat sinussa, kun vain Sinä olet minussa. En minä maasta enkä taivaasta huoli."

Sellaisen sisäisen onnen Jumala armostaan tarjoaa jokaiselle, joka sitä etsii. Mutta tämä "Jumalan armo" sitten opettaa meitä hylkäämään jumalattomuuden ja maalliset himot. Se neuvoo hurskaasti ja siveästi elämään tässä maailman ajassa. (Tim. 2: II—12). Armo ei ole mikään tahallisten syntien peite. Kun Jeesus paransi sairaan, niin hän sanoi: "Mene, äläkä silleen syntiä tee!" Ja Paavali, neuvoo korintolaisia ottamaan Jumalan armon niin vastaan, ettei se menisi hukkaan. (2. Kor. 6: I). Se menee "hukkaan" silloin kun ihminen ei siinä näe Jumalan rakkauden syvyyttä, ei salli sen vaikuttaa uudistavasti elämäänsä, eikä ota sitä uskossa vastaan. "Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta, se on Jumalan lahja." (Ef. 2: 8). Niin kuin armo tulee Jumalalta, niin uskokin tulee Jumalalta. Monet raamatun kohdat sen vakuuttavat. "Noudattakaa ajatuksissanne kohtuutta, sen uskon määrän mukaan, minkä Jumala on kullekin suonut (Room. I2: 3). Ja vielä: "Te myös olette hänen kanssaan herätetyt, uskon kautta, minkä vaikuttaa Jumala." (Kol. 2: I2). Tällainen, Jumalan vaikuttama usko "ei ole joka miehen usko", sanoo Paavali (2. Tess. 3: 2).

Kun Abrahamilla oli tämä Jumalan vaikuttama usko, niin hän oli valmis uhraamaan poikansa Iisakin, vaikka se teko inhimillisesti katsoen oli outo teko. "Sinä näet, usko vaikutti hänen tekoihinsa ja teoista tuli usko täydelliseksi." (Jaak. 2: 22).

Se oli elävä usko, se pani toimimaan Jumalan käskyn mukaan, sen vastakohtana on ilman tekoja oleva usko, Jaakob sanoo sitä "kuolleeksi uskoksi". (Jaak. I: I7). Jeesus sanoi vuorisaarnassaan: "Jokainen puu tunnetaan hedelmistään. (Luuk. 6: 44).

On täysi syy meidän joskus hiljentyä itsetutkisteluun. Koetelkaa itseänne. olletteko uskossa; tutkikaa itseänne, vai ettekö tunne itseänne. että Jeesus Kristus on teissä. Jollei niin ole, ette kestä koetusta (2: Kor. I3: 5). "Se oksa, joka ei kanna hedelmää kuivettuu, hakataan pois ja heitetään tuleen (Math. 7: I9). Niin sanoi Jeesus:

Jumalan ihmeellisen armon vaikutuksesta meidät on oksastettu Kristusrunkoon. (Room. 7: II). Ja jos pysymme kiinni hänessä, niin hän vaikuttaa meissä sekä "tahtomisen, että tekemisen". Kaikki riippuu siitä, olemmeko Kristuksessa. "Ilman minua ette voi mitään tehdä", sanoi Jeesus. Tähän läheiseen suhteeseen vapahtajaamme pääsemme vain uudestisyntymisen kautta, sillä Jeesus sanoi: "Ellette uudesti synny, ette voi nähdä Jumalan valtakuntaa. (Joh. 3: 3). Tällaisina me olemme, lihaa ja verta, joka ei halua eikä voi alistua Jumalan tahdon alle. "Jotka ovat lihan hallittavina, ne eivät voi olla Jumalalle otollisia (Room. 8: 8). Mutta uudesti syntymisen kautta tulee meistä "uusi luomus" (2. Kor. 5: I7). Silloin "Henki alkaa taistella lihaa vastaan ja kuolettaa lihan työt Hengen kautta". (Room. 8: I3). Jumalan Henki alkaa todistaa meidän hengellemme, että olemme Jumalan lapsia. (Room. 8: I6). Omaatko tämän todistuksen sydämessäsi? J. *Talonpoika.*

ERÄITÄ VERTAILUJA KANSANEEPOSTEN VÄLILLÄ

Useat kansat ovat varhaisina kehitysvuosinaan ilmituoneet toiveensa, ajatuksensa ja tunteensa runokielellä. Mutta harvat niistä ovat jättäneet jälkensä kansaneepoksia.

Sanan varsinaisessa merkityksessä voidaan puhua vain kahdesta eepoksesta: kreikkalaisesta Homeroksen lauluista ja suomalaisesta Kalevalasta. Lisäksi lasketaan kansaneeposten piiriin kuuluvaksi kansanomaisuutensa vuoksi pohjoisranskalainen Roland-laulu ja saksalainen Nibelungenlied.

Kansaneepokset liittyvät johonkin merkilliseen tapahtumaan tai tapahtumien sarjaan. Tämä tapahtumatausta voi olla historiallinen, kuten Roland-laulussa Kaarle Suuren sotaretki Espanjan muhamettilaisia vastaan, tai tarunomainen, kuten Troian sota Homeroksen lauluissa ja suomalaisten heimojen väliset taistelut Kalevalassa, sekä siltä väliltä, niinkuin on mielikuvituksen värittämä kansainvaellusten aika Nibelungenlauluissa.

Kansaneepoksissa usein yliluonnolliset ja salaperäiset voimat sekä jumalatkin puuttuvat tapahtumien kulkuun. Ihmisetkin voivat tehdä sellaisia tekoja, jotka ylittävät tavallisuuden. Eletään ilmeiden keskellä. Näin on asianlaita etenkin Kalevalassa ja Homeroksen lauluissa. Myös luonnon ja ihmisten välinen suhde on näissä eepoksissa hyvin läheinen. Luonto suree ja iloitsee ihmisten mukana, vieläpä ilmaisee mielipahansakin, jos ihmiset ovat menetelleet väärin. Esim. paikka, jossa Kullervo suoritti siveellisyysrikoksensa, valittaa seuraavasti:

"Siin' itki ihana nurmi,
aho armahin valitti,
nuoret heinät hellitteli,
kuikutti kukat kanervan,
tuota piian pillamusta,
emon tuoman turmelusta."

Homeroksen lauluissa taas Ksanthos-virta julmistuneena Akhilloksen surmahimosta virkkaa:

"Surmata jos sun on sallinut
Zeus kaikk' iliolaiset,
tanterehelle ne luota aja mun,
tee hirmujas siellä!
Vieriä ei lainkaan vedet
voi meren mahtavan helmaan,
ruumiit tukkivat tien;
ylenhirmuisasti sa murhaat.
Herkeä, heitä jo!
Kauhistun sua,
valtias miesten!"

Irralliset tapahtumat eepoksissa usein yhdistää kokonaisuudeksi voimakas keskeinen henkilö, sankari. Kalevalan keskeisin hahmo on itse viisas Väinämöinen. Hän on tietäjä ja taitaja, kuuluisa laulajana ja soittajana. Mutta hänelläkin on heikkouksia, kuten sukupuolihairahduksia ja kompastuksia käytännön asioissa. Ilmarinen sen sijaan on toimelis käytännön mies. Hän on taitava takoja. Hänen käsissään syntyy ihme-sampokin. Lemminkäinen taas edustaa vallatonta huimapäisyyttä ja Kullervo synkkää uhmaa.

Homeroksen laulujen pääsankarit Odysseus ja Akhilleus edustavat myös erilaisia ihmistyyppejä. Sotaisessa urheudessaan he tosin ovat toistensa veroisia, tavallisen ihmisen yläpuolella olevia, mutta ihmisihanteena edustaa edellinen ateenalaista ja jälkimmäinen spartalaista ihannetta. Odysseusta on sanottu [illegible]

sauden henkilöitymäksi ja Akhilleusta ruumiillisen voiman edustajaksi. ihmisenä luoksepääsemättömäksi ja kylmäksi. Odysseuksen viisaus ja oveluus ulottuvat melkein kaikille elämän aloille. Väinämöiseen verrattuna hän on käytännöllisempi ja todellisuuspohjaisempi. Hän ei ole myöskään niin itseensä sulkeutunut, kuin on karu ja yksipuolinen Akhilleus.

Samat yhtäläisyydet ja eroavaisuudet kuin Odysseuksella ja Akhilleuksella tapaamme myös Roland-laulun pääsankareissa Oliverissa ja Rolandissa. Edellinen on harkitseva ja viisas, jälkimmäinen urhea, jopa uhkarohkeakin pysyessään uskollisena herralleen Kaarle Suurelle.

Myös Nibelungen-laulun Siegfrid on urheudessaan verraton ja herraansa, kuningas Güntheria uskollisesti palveleva. Hänen uskollisuutensa, joka on hänen toimintojensa johtava voima, elää vieläkin Saksan kansan tietoisuudessa.

Mainittakoon vielä lopuksi, että meidän Kalevalamme eroaa muista sankarieepoksista siinä, että Kalevalassa taistellaan enemmän sanoilla ja laulun taikavoimalla kuin miekalla ja keihäällä, ja sitä on sen vuoksi nimitetty myös "loitsueepokseksi".

Pekka Kiijärvi.

Tampereen paikallisosasto

Vuosikokous pidetään sunnuntaina helmikuun 26 pnä 1961 alkaen klo 14 (2) vanhassa tutussa paikassa, Kalevalan seurakuntatalon takkahuoneessa. Esillä sääntöjen määräämät asiat ja lisäksi muuta ohjelmaa. Toivomme runsasta osanottoa.

Kaikki mukaan!

Johtokunta.

Herran teot

(Ps. 111)

Nostakaa silmänne korkeuteen ja katsokaa, kuka tämän on luonut. Etkö tiedä tai etkö ole kuullut, että Herra on iankaikkinen Jumala, joka on luonut maan ääret. Ei hän väsy eikä näänny. Hänen ymmärryksensä on tutkimaton.

Suuria ovat Herran teot luomakunnassa, vielä suurempia ne ovat Herran Seurakunnassa. Psalmisto sanoo: "Minä kiitän Herraa kaikesta sydämestäsi hurskasten kokouksessa ja seurakunnassa. Suuret ovat Herran teot.

Katselkaamme Herran tekoja hänen seurakunnassaan. Siellä on pyhä kaste, mistä Tiitus sanoo 3. luvussa seuraavasti: Kun Jumalan, meidän Vapahtajamme hyvyys ja ihmisrakkaus ilmestyi, pelasti hän meidät ei tekemiemme vanhurskauden tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan uudestisyntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta, minkä Hengen hän runsaasti vuodatti meihin. meidän Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kautta, että me vanhurskautettuina hänen armonsa kautta tulisimme iankaikkisen elämän perillisiksi toivon mukaan. Pyhä kaste on Herran suuri teko. Kasteen hetkellä Isä otti meidät lapsikseen, Poika puki vanhurskaudellaan ja Pyhä Henki vuodatettiin runsaana meidän päätlemme. Tämän kaiken Herra teki. että meistä tulisi iankaikkisen elämän perillisiä uskon kautta Jeesukseen Kristukseen.

Herran pyhä Ehtoollinen on myös Jumalan suuri teko. Yöllä ennen kuolemaansa Jeesus asetti ehtoollisen. yhdisti pyhän ruumiinsa ja pyhän verensä leipään ja viiniin. Niitä syömään ja juomaan hänen muistokseen kehoittaen. Jeesus sanoo: "Joka syö minun lihani ja juo minun vereni,

TOIMITTAJAN TUOLILTA

On mieluisaa lodela, ellä lukijakunlaamme liillyy yhä uusia jäseniä. Nimilläin lehden uusien lilaajien määrä on huomattavasli lisäänlynyl. Mulla samanaikaisesti monel enlisel lilaajal eiväl ole uudislaneel lehden lämän vuoden lilauslaan. Mieleslämme lämä on varsin valileltava ilmiö. Mikä lieneekään lähän syynä, on se joka lapauksessa kielleinen piirre joukkomme muulenkin suhleellisen harvassa lukumäärässä. Tilaajain korlislosla puulluu sellaisiakin nimiä, joiden kohdalla mainillu laiminlyönli lunluu anteeksiantamattoman leväperäiseltä. Muutahan tästä tuskin voi sanoa.

Itsensä kieltämistäkin tosin on vähäisessä määrässä ilmennyt. Eikä vain nyt, vaan myös ennemmin. Monen kohdalta siitä lähtien, kun on saanut "jalkana oman pöydän alle", ts. riittävän hyvän toimeentulon ja "kylliksi näkyvän aseman". Ennen tätä ja kun larvilsi laloudellisla ym. tukea. sopi olla ja esiinlyä inkerinsuomalaisena. Nyl se ei enää ole "ajankohlaisla".

Toiseenkin seikkaan lekisi miell kiinnillää huomiola, nimittäin lehden avuslajavoimien lisäämiseen. Tässä mielessä asianomaisiin on vedottu lällä palslalla ennemminkin, mutta huonoin luloksin. Joukossamme on monla leräväkynäislä mieslä ja naisla, jolen ripeäsli vain lyöhön ja loiminlaan. Kirjoilusaiheelhan eivät loki lopu kesken!

Tämä lehli ilmestyy ainoan oman heimokunnan virallisen järjestön Inkeriläisten Yhdistyksen julkaisemana. Viesti tahtoo olla välittömänä keskinäisenä yhdyssiteenä ja heimokunnallisena kulttuurihistoriallisena, perinteitä vaalivana julkaisuna. Sen palstat ovat jokaisen asiaa harrastavan heimolaisen käytettävissä.

Lehden tilaajamäärä olisi saatava runsaasti nousemaan. Siihen ovat olemassa suuret mahdollisuudet. Niitä ei pitäisi jättää hyväksikäyttämättä.

Viesti on tilattavissa asiamiehiltä, kirja- ja paperikaupoista, postitoimistoista sekä lehden konttorista os. Rauhankatu 16 A 7 Porvoo. Puh. Il 57[illegible] tai 23053. Tilaushinta on 500 mk/vk kotimaassa, ulkomailla 600 mk. Postisiirtotili 30636 Inkeriläisten Yhdistys Aurorankatu 7 A l Helsinki.

Inkerinsuomalainen ja hänen ystävänsä, ilman tätä lehteä jäät paljon vaille. Tilaa se jo tänään ja suosittele naapurillesikin!

---

hänellä on iankaikkinen elämä. Veri pelastaa Golgatalla, kasteessa ja ehtoollisessa. Tätä on julistettava kuolemattomille ihmissieluille.

Kaikista näistä Herran suurista teoista psalmin kirjoittajakin kiittää Herraa kaikesta sydämestään. Kiitä minunkin sieluni Herraa äläkä unohda, mitä hyvää Hän sinulle on tehnyt. Hän, joka antaa kaikki syntisi anteeksi. Opeta, Herra, meitä näkemään suuria tekojasi luonnossa, sanassa ja sakramentissa. Silloin sielumme viriää Herran nimen ylistykseen jo täällä alhaalla ja kerran siellä ylhäällä isän kodissa kaikkien lunastettujen kanssa iankaikkisesti.

Martti Lutherin mukaan *S. T.*

Murheelliset vanhemmat

Puutteessansa isä, äiti
hiljentyvät itkien
oman kodin raunioilla
murtamana murheiden.

Ikänsä he ahkerasti
ovat tässä puuhailleet,
heinän, viljan karjallensa
ahkeroiden varanneet.

Äiti raskaat maitotaakat
kaupunkihin kuljetti,
sieltä kotiin tultuansa
lapsiansa hoiteli.

Isä töissä kolhoosissa
päivät pitkät puuhaili,
yhteisvoimin lehmänsä he
yli talven kuljetti.

Nyt he, vanhat, valittavat,
nyyhkyttävät suruissaan,
miksi heidän poikiensa
täytyi mennä kuolemaan.

Ollaan hiljaa, virkkoi isä,
se on Luojan sallima,
heihin osui surmanluoti,
mitä ei voi paeta.

Suurten herrain julmaa mieltä
emme me voi käsittää,
miksi meidän heimoamme
tahtovat he hävittää.

Kumaraiset isä, äiti,
rohkaisevat toisiaan,
mutta miksi rehti työmme
pahuudella palkitaan.

Sitten tuli Suomen apu,
tuomaan sulosanomaa,
vihdoin päästään Suomen maahan,
heimo täytyy pelastaa.

Kiitos Suomen valtiolle
suuren teon puolesta,
pyydän taivaan siunausta
annetusta avusta.

A. H.

Nekryytit lauloit

Se ol' silloin, taka-aikoin, ku kalentuarin kanness' ol' yhen ja yheksän numero ja niihen peräss' viel' ol' kaks' nollua. Miun retinkiin jälkie se merkits' sitä, jot tätä ajanlaskuu ol eletty jo yheksäntoistsattua vuotta. Ja siit yhten arkaamun lokakuun loppupuolell Lopperin Eeva juoks liähätti meil ja sano jot: Kuuliitak työ tänä aamun, ku nekryytit lauloit? Ne tulliit tuolt Pusanmäelt päi ja Yllön Kujasii myöten männiit Myllynmiäen sillast toisel puol juoen. Nyt ne parraikua soittuat ja lauluat tuol Heikkilänmiäen kujasil. Miust se soittaja pittiä olla Sorvalin Simo.

Siin ol suur arttel niitä nekryyttipoikii. Ol Suontaus-Juoakko, ja Soplikan Mikko ja Lonkkerin Jussi. Enkä mie kaikkii niitä mäkpuolen poikii tuntentkua. Nyt ne on tehniet siint väy-Antin Matistki sotamiehen. Siin on sievä ja sorja poika. Kyll sen pojan tähen usja tyttö suap poskiloittua vesherneitä pyyhkii.

Ja vaistomaisest Eevan etusormet tarttuit peretniekan kolkkua kii ja alko vettiä sitä peretniekkua silmillie ja itkii nyyhkyttiä, jott oikein hartijat hytkähtelliit. Se Eeva ku istu ja itki siin meijen tuvan penkill ni hänelt alko piä painuu alluappäi ja se piä ku valu jo puol'vällii polviloi, ni siitt häntä alko jo oikein kovast tyrskättiä.

Mie katsoin siit, ku meijen Liisaki ol jo liijemmaks' liikutettu, jot nyt on paremp! ku mie lähenki uksest' ulos. Sinn hyö jäivät, meijen tuppua, kahen kesen. Molluot tytöt tyrskämiä.

Mie mäin ulos ja käin tupasen rappusil istumua ja kuuntelemmua sitä Sorvalin Simon soittua. Vaikk välmatkua Heikkilän kujasilt ol meill enemmän ku puoltoist virstua, mutt se ku ol kajakka syksyne uamu, ni selkijäst kuuluit sanat, ku ne nekryytit oikein rohkijast aikamiehen

iänell lauloit jott: "Nekryyttipojat laulavat ja huutuat huolijansa. Viettiät viime viikkoloijua arpavuosinansa.

Surulline syksy tul ja tuota ei pojat soisi. Usjan pojan täytyy lähtii papan kotont poisi.

Poikii viijää sotamieheks kujasia pitkii. Usjan tuvan rappusill se nätti tyttö itki.

Poikii viijää sotamieheks, syväntä tuo murtua, Kelt jäi veikko, kelt jäi seukko, kelt jäi oma kulta.

Neljä vuotta ku poika käyvyy ruunun vormu päällä. Siit ei ole ystävätä siellä eikä tiällä."

Siit mieki jo hoksasin. jot se Sorvalin Simon soitto olikii *suruista tehty, murehista muovaeltu*". Eikä se laulukua olt turhan päiväistä rallatusta, eikä mittiä rietasta rekilaulua, vaan se laulu ja soitto yhesä kosketteliyat: "Sydämen kanteleen hellimpiä kieliä." Omakohtaisella kokemuksella tämän todistaa teille:

Matti-setä.

Kehoitus Ilta-Rukoukseen

Siunaa ja kiitä yhteen liitä
kätesi pienoiset.
Rukoile Jeesusta ystävääsi
joka sinut synneistä aina päästi.
Hän on ystäväsi parhain
kauas taakse tähtitarhain.
Siellä hän istuu taivaassaan
ja varjelee omia lapsiaan.
Siis rukoilkaamme nyt
kun päivä on päättynyt.
Ja kaikki huolesi Murheesi heitä
univerholla kaikki ne peitä.

Merja, 10 v.

Rov. A. Wehniäinen kirkkomme vanhin pappi

Kuten tunnettua. oli viime joulukuussa 98 vuoden ikäisenä kuollut rovasti Walter Lampén Suomen vanhin pappi. Tämä kirkkomme kunniavanhuksen asema on nyt siirtynyt entiselle Vahvialan kirkkoherralle. rovasti Aleksanteri Wehniäiselle. Rovasti Wehniäinen on syntynyt helmikuun 28 päivänä 1869 ja on siis tällä hetkellä lähes 92-vuotias. Yli 90-vuotiaita pappeja on meillä hänen lisäkseen elossa vain kolme, nimittäin entinen Pielisensuun kirkkoherra, rov. Arvid Ruuskanen (s. 6. 7. 1870), entinen Taipalsaaren kirkkoherra, rov. Frans Hannus (s. 16. 8. 1870) ja Helsingin yliopiston teologisen tiedekunnan kirkkohistorian emeritus-professori Martti Ruuth (s. 30. 10. 1870).

Rivit harvenevat

Kapteeni Jussi Tiinus kuoli 3. 1. Helsingissä. Hän oli syntynyt Pohjois-Inkerissä, Vuoleen pitäjän Ylä-Miikulaisten kylässä 20. 11. 1883.

Suoritettuaan keskikoulun ja Kolppanan seminaarin hän toimi kansakoulunopettajana Uudessakylässä ja otti samalla osaa inkeriläisten valistusrientoihin. Tässä tehtävässä hän joutui vaikeuksiin venäläisen virkavallan kanssa, mutta hänen onnistui paeta Suomeen v. 1905. Täällä hän toimi "Viipurin", "Mikkelin Sanomain", "Satakunnan" ja "Suomalaisen" palveluksessa. Oltuaan jonkin aikaa Hartolan kansanopiston johtajana hän siirtyi hallinnolliselle alalle ja toimi Turun lääninhallituksessa sekä sitten nimismiehenä Lomalassa, Taivassalossa, Mynämäellä ja Elimäellä. Mynämäellä hän oli 1917 perustamassa suojeluskuntaa

suojeluskuntatyöhön hän otti sitten osaa järjestön koko olemassaoloajan. Tiinus osallistui vapaussotaan sekä talvi- ja jatkosotaan. Välirauhan aikana hän oli toimistoupseerina pääesikunnassa. Hänet ylennettiin vänrikiksi v. 1918, luutnantiksi 1938 ja kapteeniksi v. 1942. Kapteeni Tiinukselle myönnettiin useita kunniamerkkejä.

Siunaus toimitettiin hiljaisuudessa.

Tammikuun 12 päivänä 1961 päättyi rouva Maria Korkkisen o.s. Ostonen pitkä elämän taival. Hän oli syntynyt Skuoritsan Suuressa Taaitsassa marraskuun 13 päivänä 1872. Siellä hän vietti myös suurimman osan elämästään, kun aviopuosokin Juhana Korkkinen (Luukkonen) löytyi omasta kylästä. Ahkerana ja auttavaisena sekä toisista huolehtivana hän ahersi kodin ja omaisten hyväksi. Viimeksi käydyn sodan aikana joutui hän poikansa lasten kanssa kokemaan raskaita aikoja ja siirtymään ensin Viroon ja sieltä Suomeen. Täällä hän sitten viettikin viimeiset elinvuotensa poikansapojan luona. Pitkä ja vaiherikas oli hänen elämänsä. Siihen sisältyi varmasti kauniita aurinkoisia päiviä sekä raskaita, synkkiä hetkiä. Sota-ajat monine vaikeuksineen, perheen hajoamisineen olivat hänelle vaikeita aikoja. Ihmeellisellä tavalla hän kuitenkin kaikki kesti luottaen aina Jumalaan ja hänen apuunsa. Tämän uskon hän tahtoi jättää myös perinnöksi lapsilleen ja lastenlapsilleen. Entinen kotiseutu Inkerissä oli hänellä rakkaassa muistossa loppuun saakka.

Vainajan ruumiinsiunaus suoritettiin Espoon kirkolla sunnuntaina tammikuun 22 päivänä. Tilaisuus aloitettiin virrellä 582. Ruumiinsiunauksen suoritti rovasti Niilo Mustala kauniilla ja herkällä puheella, muistaen myös Inkerin heimon kovaa kohtaloa. Siunauksen jälkeen laulettiin virrestä 623 1 ja 4 säkeistö. Seppeleitä ja kukkia laskettaessa jäi varmasti jokaisen läsnäolleen mieleen vainajan pojanpojan kaunis ja herkkä tunnustus sekä kiitos mummolleen. Omaisten puolesta puhuivat vielä johtaja Antti Kekki ja opettaja Aappo Metiäinen. Kukkatervehdysten jälkeen laulettiin virrestä 600 1, 2, 5 ja 6 säkeistöt. Kappelista siirrettiin vainaja hautuumaalle ja laskettiin viimeiseen leposijaansa. Kaunis kukkakumpu haudalla jäi osoittamaan omaisten ja ystävien kaipausta ja kiitollisuutta mummoa, tätiä ja ystävää kohtaan. Tilaisuus päättyi yhteisesti laulettuun virteen 332.

Uskollista kirkkokansaa

Ruotsin kirkon palkkaama on viime syyskuussa Boråsiin saapunut suomalainen pastori Juhani Rantanen. Jotakin sanoo hänen työnsä laadusta se, että hänen kuopuksensa nimi on Inkeri. Boråsissa muodostavat suomenkieliset seurakunnanjäsenet oman, osittain aivan itsenäisesti toimivan seurakuntapiirinsä. Hengellinen työ on kaikki suomenkielistä, mutta viralliset suhteet hoidetaan ruotsiksi. Inkeriläiset ovat uskollista kirkkokansaa, ja myös myöhemmin kaupunkiin tilapäisesti muuttaneiden suomalaisten joukossa on esim. kristillisen kansanopiston käyneitä, joten aktiivinen joukko seurakunnassa on huomattava. Joskus kuitenkin kysyy, eikö Ruotsiin pääsy ole liian helppoa, huomauttaa pastori Rantanen, jonka työaika Ruotsissa ei ole vielä pitkä. Hän kiittää vielä erikseen ruotsalaisten viranomaisten suhtautumista suomalaisiin, joista pyritään pitämään hyvää huolta. Boråsissa on säännöllisesti joka toinen sunnuntai jumalanpalvelus ja joka toinen sunnuntai seurat.

INKERI

(1922)

Inkerini, Inkerini!
Sana tuo kun korvaan soi,
sydämestä silloin aina
tunteet ylväät ailakoi,
muistot herää, innostusta,
rakkautta mieleen saa,
silmät sälhkyy, ylistykseen
riemulaulut kajahtaa.

Inkerini, Inkerini!
Miten kallis oletkaan,
suako en rakastaisi,
kauneutta synnyinmaan.
Hiellä ja verellä sä
omaksi oot ostettu,
korvesta ja rämeiköstä
viljavaksi perkattu.

Inkerini, Inkerini!
Mutta myöskin surua,
katkeruutta nousee mieleen
muistellessa sinua.
Kerran orjan taakan raskaan
pudistit pois harteiltas,
sitten kirous tuo jälleen
ollut ompi vaivanas.

Inkerini, Inkerini!
Pitkällekö kestää voi,
että viattomain veri
kunnallasi huppeloi.
Kirpoaako orjan kahle
kaulastasi koskaan pois?
Kyllä! Vastaat, kenpä tyyten
suomalaisen sortaa vois!

Aappo Metiäinen.

60 vuoden takaa

"Inkeri" I. I. 1901.
Toimittaja M. Putro ja kustantaja O. Rokkanen ja I. Otsalainen. Tilaukset: postin kautta 3 ruplaa ja jakopaikoissa 2 ruplaa. Ilmestyy kerran viikossa, perjantaina. Suomessa vuosikerta 6 markkaa.

"Inkeri" 19. I. 1901.
Uskonnon opetus suomalaisissa kansakouluissa Pietarhovin piirikunnassa. Niinkuin "Inkerin" lukijat ehkä muistavat, kansakoulujen tarkastaja herra A. Tihwinskaja kiertokirjeellään vaati opettamaan kouulpiirinsä luterilaisissa kouluissa uskontoa ainoastaan 40 oppituntia vuodessa kaikilla osastoilla yhteensä. Äsken pidetyssä opettajain kokouksessa Kuippinalla on hän kumminkin ,niinkuin meille kirjoitetaan, antanut suostumuksensa opettaa mainituissa kouluissa uskontoa samalla mitalla kuin ennenkin oli: kaksi tuntia viikossa kutakin osastoa kohli.

"Inkeri" 1900 29. 12.
Op. A. Malmilta olen vastaanottanut Pietarissa suomalaisten opettajain keskuudessa kootut 16 r. 31 k. ja "Inkerin" toimituksen kautta lähetetyt 14 ruplaa yhteensä 30 r. 30 k.. jotka rahat 21 p:nä jouluk. olen antanut Wäisälän kylässä (Skuorilsa) asuville Johan Kopra vainaan kahdeksalle köyhälle ja turvattomalle orpolapselle, joista 4 on sokeina syntyneitäkin. Heidän hartaat rukouksensa ja ilonkyynenleensä näin odottamattomasta joululahjasta olivat vilpittömimmät ja liikuttavimmat. Erityisellä kiitollisuudella toivottavat he kaikille antajille joulurauhaa ja onnellista uutta vuotta!

Skuoritsassa, 22 p. joulukuuta 1900
Starssina Junninen.

"Inkeri" 20. 8. 1899.
Tuutari. Kansanhuvit pidetään Tuutarissa ensi sunnuntaina, Kirkkomäellä. Alkavat kello 4 j. pp. Pu-

Suomalaisia vieraita Ruotsissa

Iloinen, tervetuloatoivottava hymy on jo ulko-ovella vastassa tässä talossa, joka on samannäköinen kuin muutkin Boråsin kaupungissa: se on uusi, kaunis ja asiallinen. Jo ulkoapäin näkee, miten lujaksi ja kestäväksi se on rakennettu, sekä nykyisyyttä että tulevaisuutta varten. Mutta kun vieras sitten astuu sisään, hän huomaa heti, että tämä talo on muutakin, että se on oikealla tavalla oman perinnön pohjalle rakennettu, lepää kalliolla eikä ole tuulten heiteltävissä. Ja se kallio, se on usko Jumalaan, joka ei hylkää.

Suurta johdatusta olemme saaneet kokea kaikissa elämän vaiheissa, tänne tulossakin, sanoo tämän talon isäntä Ludvig Sihvonen. Jumala on ollut mukana kaikissa vaikeuksissa ja joka askeleella aina inkeriläisestä kotikylästä asti. Ja kun talon mummo Sohvi Sihvonen tulee hyvine hymyineen tervehtimään, on kun jotakin siitä, mikä on parasta ja uskollisinta suomalaisessa kodissa, olisi siinä käsinkosketeltavana joukossamme: tässä on ihminen, jonka voima on rukouksessa ja joka siitä syystä henkii ympärilleen sekä iloa että vapautta.

Pitkä on ollut taival tähän viehättävään ruotsalaiseen omakotitaloon, mutta ei niin pitkä että olisi tultu juurettomiksi; tässä talossa oikeat juuret ovat Jumalan sanassa, ne kumpuavat siitä lähteestä, jonka äärellä ei tunneta kodittomuutta. Ensimmäiseksi ehätetään kertomaan siitä, miten joka toinen pyhä on nyt oikea kirkkopyhä, ja aina välisunnuntaina on seurat, ja miten iloitaan oman suomalaisen papin saamisesta. Täällä Boråsissa ovat inkeriläiset kuin yhtä suurta perhettä. Ja talon isäntä ja hymyilevä Salmi-emäntä, jonka keittiövaltakunta aivan kiiltelee uudenaikaisuuttaan ja käytännöllisyyttään, kertovat myös, että ystävät auttoivat tämän lokakuussa valmistuneen talon rakentamisessa, yksin ei olisi tällä tavalla saatu nopeasti valmiiksi. Yläkerta on vielä keskentekoinen, mutta tyttäret — Eine, Marianne ja Päivikki — seuraavat sen valmistumista tarkkaan, suunnittelevatpa jo huonekalujen sijaintiakin näihin huoneisiin, joihin he pian pääsevät.

SÄILYYKÖ KIELI?

Monenlaista kotonaleivottua piirakkaa on kahvipöydässä: tässä on valmistettu pidot sille perheväelle yhteisessä uskossa, joka on nyt saatu vieraaksi. Niinkuin kotoisessa kahvipöydässä ainakin, liikkuvat ajatukset täälläkin vähän siellä ja täällä, kerrotaan menneistä ajoista, yhteisestä

---

heen pitää pastori Karwanen Slawankasta ja esitelmän Tuutarin ja Hietamäen seurakuntien waiheesta pastori B. Piispanen.

Keltto. Kansanhuwit pidetään täällä ensi sunnuntaina. Näytellään Martti Wuoren "Naimispuuhat" ja Pynnöstä "'Yökausi Lahdella". Lopuksi komea ilotulitus;

— Raittiusluentoja pidettiin wiime sunnuntaina tk. 15 p:nä Jaanilan kylässä Juhana Humalan (r.s. esimiehen) talossa. Wapaita puheita n.s. "saarnoja" ei pidetty, waan asianharrastajat lukivat kirjasista sopiwia lukuja ja esitelmiä. Kelton mieskööri lauloi juhlalliseksi lopuksi w. N:o 328 1 ja 2 wärssyn. Kaksi uutta jäsentä kirjoittautui. Edespäin siis, walkka hiljaa.

seurakuntaelämästä, puhutaan lapsista ja suomenkielen säilymisestä, oman perinnön kunniassa pitämisestä. Tämä on kipeä kysymys: ruotsalaistuvatko lapset kokonaan vai pysyvätkö uskollisina myös äidinkielelle ja kirkolle — sillä sitä se usein merkitsee. On vanhempien syy, jos lapset eivät enää puhu muuta kuin ruotsia, sanoo talon isäntä painokkaasti, sillä jos vanhemmat haluavat säilyttää suomenkielen, niin kyllä lapsetkin sitä puhuvat, vaikka eivät kuulisikaan sitä muuta kuin kotona. Usein piilee vaikeus siinä, että vanhemmat ovat kaiken päivää työssä, eikä lapsilla ole ketään, joka puhuisi suomea heidän kanssaan.

Mutta täällä Sihvosilla on kotona mummo, ja lapset puhuvat sekä suomea että ruotsia. Ja seurakunnassa muodostavat suomenkieliset oman piirinsä, joten kieli säilyy sielläkin, ja lapsille on suomenkielinen .pyhäkoulu. Suurena juhlana koettiin Helsingissä pidetyn Inkerin kirkon 350-juhlien kuunteleminen nauhalta. — oma kirkon 350-juhla vietetään vasta ensi kesänä suurten kesäjuhlien yhteydessä täällä Boråsissa.

OPETUSLAPSENA

Vähän arkaillen kirjoitan tähän loppuun siitä ilosta. josta tämän kodin vanhaemäntä Sohvi Sihvonen puhuu — Kotimaasta, joka on hänelle tullut jo parinkymmenen vuoden ajan. Sen saamiseen liittyy hänellä myös rakkaan ystävän muistaminen: Sanni Lampénin, joka hänet meidän lehteemme tutustutti. Ja nyt on tästä lehdestä tullut jo sellainen toveri arkipäiväisen vaelluksen vaiheisiin, että kun se kerran kolmen viikon ajaksi jäi jostakin postissa tapahtuneesta sekaannuksesta johtuen tulematta, oli kuin olisi jätetty yksin kilvoittelemaan. Kun kysyn, mitä se lehdessä on, mikä on tällä tavalla tullut läheiseksi ja rakkaaksi, saan kuulla, miten lehteä luetaan. Ensin minä luen sen papin saarnan, sanoo Sihvosen mummo, ja on kuin saisin olla taas kirkossa sanaa kuulemassa. kun sitä luen, ja sitten luen kaiken muun ja opin siitä. Se on ihan kuin olisi aina vaan koulunpenkillä. kun sitä lehteä lukee, ja aina saa oppia uutta. Näin sanoo tämä monet ankaratkin vaiheet elämässään kokenut ja silti valoisan hymynsä säilyttänyt vanhus ja opettaa samalla nuoremmilleen — meille kaikille — jotakin hyvin olennaista kristityn vaelluksesta täällä maan päällä; se on opetuslapseutta alusta loppuun. Niin pitkälle ei voi vaeltaakaan, ettei pysyisi opetuslapsena. aina nöyrästi ja alttiisti oppimassa ja kuuntelemassa. Kun sitten tämän vierailun päätteeksi lauletaan yhteinen virsi, nousee mummo seisomaan, sillä tämä sana, jota virsikin julistaa, on pyhä ja kestää ajasta aikaan. Siinä on sekä kodin perustus että sen tulevaisuuden toivo. — R. T.

Vuodet vierivät

70 vuoden ikärajan saavutti tämän kuun 14 päivänä kansakoulunopettaja runoilija Aapo Iho. Hän on syntynyt Inkerissä Hietamäellä ja on nyt eläkkeellä viettäen vanhuutensa päiviä kotonaan Vetelin Räyringissä. Toivomme jatkuvaa terveyttä ja leppoisaa elämän ehtoota.

Painovirheistä

nykyään on vaikea päästä eroon. Niitä pujahti joitakin viime numeroomme-kin. Muun muassa eräässä runossa ontuu sana ja Ruotsin inkeriläisten Boråsin juhlaselostuksen lähettäjän nimimerkki pitää olla *A. H.* eikä A. P., mikä oikaisuna todettakoon.

Luterilaisten luku vähän yli 71 milj

ıuterilaisen maailmanliiton julkaiıien tilastojen mukaan on luteriten lukumäärä maailmassa jonkin ran vähentynyt ja on nyt 71.101.780 ıkeä eli vähän yli 71 miljoonaa. nä v:n 1959 loppua koskeva tilasto ittaa, että luterilaisiin kirkkoihin ıluvien määrä oli vuoden kuluessa ıentynyt yhteensä 33.288 hengellä. ːissa maissa on luterilaisten kirkkojäsenten lukumäärä noussut, mutmuutamissa maissa — lähinnä Itäroopassa — tapahtuva tuntuva väınys vaikuttaa sittenkin kokonaisärään enemmän. Eniten jäseniä on nettänyt Saksin maakirkko Itäısassa, josta erosi vuoden kuluessa 613.699 henkeä ja jonka jäsenmäärä on nyt 3,8 miljoonaa henkeä.

Luterilaiset muodostavat maailmassa suurimman protestanttisen kirkkokunnan ja heitä on kolmannes kaikista maailman protestanteista. N. 70 prosenttia kaikista maailman luterilaisista kuuluu kirkkoihin, jotka ovat jäseninä Luterilaisessa maailmanliitossa.

Yhdysvalloissa on ao. vuoden aikana luterilaisten lukumäärä kohonnut ja ylittänyt kahdeksan miljoonan hengen rajan. Amerikassa muodostavat luterilaiset kolmanneksen suurimman protestanttisen ryhmän baptistien ja metodistien jälkeen. Yksityisistä luterilaisista kirkkokunnista Amerikassa on jo 15. vuotta osoittanut suurinta kasvuvoimaa LML:stä ja Amerikan luterilaisesta kansallisneuvostosta erillään oleva Missourisynodi, joka sai v. 1959. yhteensä 72.185 uutta jäsentä.

Tähtäimeltä

Motto:
Pitkäin vuotten raskaat päivät
nyt jo kauas taakse jäivät,
silti ajatukset noissa
viipyy, menneen muisteloissa.

Puhuttiinpa joskus noista
siirtoväen asunnoista,
joissa rämpsähattu päässä
istuin oli tukka jäässä.

Monen perheen asuintupa
oli vanha, perin hupa,
mihin suljottiin myös noita
inkeriläisevakoita.

Tarvittu ois tarkastusta,
ettei heitä murhe musta
oisi asuntonsa vuoksi
vienyt kuumetaudin luoksi.

Tuisku tuli tuulen mukaan
läpi seinän, eikä kukaan
estää voinut; joku keksi,
ja sai huoneet lämpöiseksi.

Sanottiin: on aika vakaa
lapsiperheet sijoittakaa
toki kaikki kunnon majaan
eikä latoon taikka vajaan.

Voitettu on tämä aika,
puutteet poisti vanha taika:
uutteruus ja harras mieli,
kiitokseen nyt taipuu kieli.

Matti

RUKOUS

Meille kaikki autuudeksi,
itsellesi kiitokseksi.
Käänny, Jeesus, puolehemme,
henkesi suo oppaaksemme,
että eläisimme hurskahasti
kulkein tiemme taitavasti.
Ja kun meitä kohtaa risti,
auta että alttihisti
jäljissäis sen kantaisimme,
haltuus kaiken antaisimme.
Saisimme näin siunausta,
ojennusta, lohdutusta.
sieluliemme virvoitusta.

Juho Putrolainen.

Ruotsissa ilmestyvän

Isien Uskon toimittaja on vaihtunut. Pitkäaikainen lehden toimittaja ja inkerinsuomalaisten harras ystävä. rehtori Gustaf Dahlbäck on muiden töittensä vuoksi luopunut tehtävästä. Työn jatkajaksi on nimitetty pastori Juhani Rantanen. Hänen osoitteensa on Guldbrandsg. 29. Borås puh. 15928.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori: Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11.575. Päätoim. kotipuhelin 23 053.

Helsingin konttori: Aurorankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:
Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

PORVOON KIRJAPAINO OY

MINKUIN LASTU LAINEHILLA
inkeriläisten Viesti

N:o 3
Päätoimittaja
AAPPO METIÄINEN
17. 3. 1961

Laulujen maa

Yhtä hyvällä syyttä kuin rinnastetaan Katevata ja Karjata, voidaan yhdistää Kantetetar ja Inkeri. Sillä Inkeristä arvokkaiden, puhtaasti kertovien runojen tattettamisen ohetta, mihin viittasimme tehtemme edettisen eli helmikuun numeron pääkirjoituksessa, on koottu eniten herkkiä tunnelmarunoja. Vastapainoksi Karjatassa runoutta vitjetteitten miehisten miesten eti partasuu-urooitten sijasta Inkerissä tautu tiikkui naisten parissa. Täällä miesten oti pakko patjon olesketta kodin utkopuotetta joko ansiotöissä tai raskaita päivätöitä suorittamassa hovinherroitte, joiden kiistatonta omaisuutta maaorjuuteen joutuneet tatonpojat olivat. Mutta naiset kotiaskareita toimitettessaan harrastivat tautua. Tällöin liikuttiin tähinnä lyhyempien tyyrillisten ja tunnetmarunojen parissa. Näihin tättä atueella vuosisatojen kutuessa eri kansojen käymät tukuisat sodat, raskas orjuuden ies, pitkä asepalvelusaika sekä monentaiset muut rasitukset ja kärsimykset antoivat runsaasti aiheita. Ne luonnehtivat myös taulujen surumietisen sävyn.

Noin t0.000 Inkeristä muistiinmerkittyä tunnetmarunotoisintoa käsittetee yteisimmin syvää surua, orpoutta, kovaosaisuutta, huotta ja itkua. Ne ovat herkkiä, voimakkaasti tunnetmapitoisia. Niin äidin ja tyttären keskinäistä suhdetta kuvailevat kuin neitojen mietiatoja ilmentävät taututkin. Aiheittaan ne ovat yhtä rikkaita ja monipuotisia kuin itse käytännöttinen etämäkin. Settainen vaiherikas ja yttätystäyteinen, kärsimyksitte attis, niitä kukkuroittaan oteva inkerinsuomataisten, idän ja tännen vätimaastoon joutuneen kansansirpateen osaksi tuttut vaiherikas elämä.

Vaikeudet ja ylenpalttiset rasitukset eivät kuitenkaan kyenneet tukahduttamaan sitä hengenviljelyksen runsautta ja korkeaa tasoa, herkkää mieltä, rikasta mietikuvitusta ja kehittynyttä taiteeltista vaistoa, mitä Inkerin tunnelmarunot todistavat.

Erikoisinta Inkerille ovat ehkä sen ainoalaatuiset häärunot. Ensimmäiseen eli Vanhaan Kalevalaan Lönnrot saattoi sisällyttää Vienan Karjalasta saatuja häärunoja vain tuhatkunta säettä. Kun Uuteen Kalevalaan saatiin myös Inkerin häärunot, paisui säemäärä lähes kolmeentuhanteen.

Inkeristä koottuja runoja ei voitu läheskään kaikkia sijoittaa Kalevalaan. Asiantuntijoiden arvelun mukaan Inkerin häärunoista voisi sommitella erikoisen eepoksen, jollaista ei syntyisi minkään muun kansan häärunoista.

Kalevalan häärunoihin tutustuessa voidaan todeta, mikä merkitys runoilla ja erikoisesti häälauluilla on ollut Inkerin kansan elämässä. On sanottu, että niihin sisältyy kansan historia, uskonto ja siveyslaki. Ne kuvastavat ei vain hääjuhlien eri kohtla ja vaiheita sellaisina kuin ne todellisuudessa ovat esiintyneet, vaan sisältävät suurta elämäntaidon opetusta alkaen jokapäiväisestä puhtauden ja siisteyden opastuksesta ja kohoavat mitä hienovaraisimpaan huomioimiseen asti, sanoo tunnettu historioitsija ja kansantieteilijä F. E. Heporauta. Todella korkeata sielullista kehittyneisyyttä ja suuruutta todistavat sellaiset toteamukset, miten viattomallakin menettelyllä, missä ei oteta huomioon perheen toisten jäsenten ajatuksia, saatlaa herättää epäluulon ituja, mitkä helposti pyrkivät kasvamaan ja lopulta johtavat perhesovun särkymiseen.

Kun tällaista elämänymmärtämystä polvesta polveen teroitettiin nuorten mieliin, kehittyi siitä vuosisatojen kuluessa kirjoittamaton siveysoppi.

Häätapoihin oli tietystikin aikojen kuluessa eri paikkakunnilla juurtunut erilaisia piirteitä, mikä on luonnollista, pääasialliselta sisällöltään ne kuitenkin olivat samanhenkisiä. Vielä niinkin myöhään kuin tämän kirjoittajan lapsuudessa Keski-Inkerissä monin paikoin noudatettiin häätavoissa vanhoja perinteitä. Elämänviisaus ja tunneherkkä laulu kaikui näiden suurina tapahtumina pidettyjen perhejuhlien piiristä. Olisi erittäin toivottavaa, että ne Suomessa ja Ruotsissa nyt olevat vanhemman polven inkerinsuomalaiset, jotka näitä vielä muistavat, kirjoittaisivat kuvauksia entisistä Inkerin häätavoista ja lähettäisivät Viestin toimitukseen mahdollisuuksien mukaan aikanaan lehdessä julkaistavaksi. Tällä tavalla tallettaisimme tuleville sukupolville säilytettäväksi arvokkaita kansallisia perinteitä.

Inkerin kansanrunouden runsautta todistaa se, että sieltä on voitu merkitä muistiin noin 15.500 toisintoa, yhteensä lähes puoli miljoonaa säettä. Se on likipitäen kolmannes kaikista talteen kerätyistä Suomen muinaisrunoista.

Vuonna 1933 ilmestyneessä jättiläissarjassa "Suomen kansan vanhat runot" Inkeristä kerätyt muinaisrunot muodostavat painettuina 9 osaa, noin kolmanneksen eli 6.500 suurikokoista kaksipalstaista sivua. Samalla on todettava, että Inkerissä kansanrunous on ollut koko kansan omaisuutta ehkä enemmän kuin missään muualla. Onhan tämän pienen suomalaisen m[illegible]kunnallisen kansanryhmän keskuu-

desta kirjoitettu muistiin lähes 2.000 eri laulajalta eli useammalta henkilöltä kuin miltään muulta alueelta. Yksityinen laulaja, joka on säilyttänyt muistissaan suuremman määrän kuin kukaan muu runontaitaja, oli niinikään inkeriläinen. Larin Paraske oli hänen nimensä, ja laulujen määrä, minkä hän osasi, kohoaa yli 32.000 säkeen eli lähes puolitoista Kalevalaa.

Ottaen huomioon sen. että Inkerin suomalainen väestö on elänyt alueella, minkä sydämessä sijaitsi toiskansallinen ja -kielinen miljoonakaupunki monine muine vastaavine asutuskeskuksineen, jopa maaseudulla suomalaisväestön välittömässä naapuruudessakin asunut vieras, lukumäärältään tukahduttavan suuri kansa, lisäksi seutujen ylitse kulkeneet monet sodat, ei voi olla ihmettelemättä, että sellaisissa oloissa on kyetty säilyttämään kansallisuus ja isäntäkansan tunnustamasta poikkeava ev. luterilainen uskonto. Eikä vain säilyttämään kansallisuutta, vaan jopa kehittämään sellainen uudenaikainen sivistys, mikä on ollut rinnastettavissa emämaan, Suomen, vapaammissa oloissa kohonneeseen sivistykseen, ja kykeni luomaan vertaansa vailla olevan, maailman rikkaimman muistin varassa säilyneen muinaisrunouden, kansankirjallisuuden.

Lopuksi vielä todettakoon, että Inkeristä on merkitty muistiin myös tuhatkunta kansansävelmää, mitkä tuskin olivat ainoat, jos keräystyötä olisi aikanaan määrätietoisesti ja riittävällä uutteruudella tehty. Nykyisin siihen ei enää ole mahdollisuuksia.

Eipä ole aiheetta Inkeriä sanottu laulujen maaksi.

Kiitän

Turun inkeriläisten paikallisosaston johtokuntaa minulle merkkipäivänäni osoitetusta huomaavaisuudesta, lahjasta ja onnittelusta. Samoin niitä heimolaisiani, jotka muistivat kukkastervehdyksillä minua.

J.Talonpoika.

Meidän tähtemme

Hän on haavoitettu meidän
pahojen tekojemme tähden,
hosuttu meidän syntiemme tähden.
Rangaistus, mikä meille rauhan tuotti,
oli Hänen päällänsä
ja Hänen haavojensa kautta
olemme me parannetut.

Jes. 53: 5.

Elämme taas kirkkovuotemme paastonaikaa. Se vie meidät katselemaan sijaiskärsijämme tuskia Getsemaneen, missä Hän taisteli kiusaajan hyökkäystä vastaan. Tänä tahtoi hänet pois Isän tahdon tieltä. Suuressa tuskassaan Jumalan Poika pyytää: Isä, jos on mahdollista, ota minulta pois tämä malja. Tuska yhä suurenee, veripisarat punaavat yrttitarhan nurmikon. Hän rukoilee yhä hartaammin. Taistelu kiihtyy.

Kiitos Jumalan, taistelu päättyy voittoon. Isä, Sinun tahtosi tapahtukoon. Ja se tapahtui.

Alkoi tuskien tie, Getsemanesta väärien tuomareitten eteen. Syljettäväksi, pilkattavaksi ja piestäväksi. Sieltä ristiä kantaen Golgatalle ristiinnaulittavaksi. Oi sitä Jumalan käsittämätöntä rakkautta meitä langenneita lapsiaan kohtaan, kun antoi ainoan rakkaan poikansa meidän syntiemme sovittajaksi!

Nyt meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen. Meidän syntihaavamme tulevat parannetuiksi Jumalan Karitsan haavojen kautta. Meillä on rauha Jumalan kanssa, kun olemme sovitetut Vapahtajan kuolemassa ja hänen kuolleista ylösnousemisensa kautta meidätkin herätettiin elävään toivoon, niinkuin Pietari kirjoitti 1. kirjeessään 4: 3. Kiitos Herralle, nyt saamme käydä armoistuimen eteen joka päivä puutteinemme ja kuorminemme. Armon ovi on meille avoin Jeesuksen veressä.

Sisaret ja veljet! Käyttäkäämme tätä etuoikeuttamme ahkerasti Isän eteen käyden Jeesuksen nimeen ja me saamme sieltä avun kaikkeen hätäämme. Siksi kunnes tämä maallinen matkamme päättyy ja saavumme Isän kotiin, mihin Jeesus on mennyt meille sijaa valmistamaan.

E. Airikkainen.

Fariseus

Fariseukset moittivat Jeesusta siitä, että hän söi publikaanien ja syntisten kera. Jeesus sanoi: "Eivät terveet tarvitse parantajaa vaan sairaat. Menkää ja oppikaa, mitä lämä on: Laupeutta minä tahdon enkä uhria. Sillä en minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita vaan syntisiä."

Jeesus ei mennyt turhan päiten vierailemaan mihinkään kotiin, hänellä oli aina tehtävä, jota hän meni sinne suorittamaan. Hänen tehtävänään oli kutsua syntisiä luokseen. Se joka ei mielestään ollut syntinen, ei voinut ottaa tätä kutsua vastaan eikä ymmärtänyt koko tilannetta, vaan oli valmis moittimaan ja arvostelemaan sekä syntisiä että heidän ystäväänsä.

Samoin käy tänä päivänä. Fariseus minussa on aina tarkkaamassa toisten tekemisiä ja arvostelemassa niitä. Fariseus minussa harmistuu, kun Jeesus puhuttelee syntisiä vieläpä viettää ehtoollista sellaisten kanssa, jotka minun mielestäni eivät lainkaan elä niinkuin kristityn tulisi elää. Laupeudettomuuteni johtuu siitä, että näen vain heidän vikansa, mutta en heidän katumustaan enkä taisteluaan syntiä vastaan. Arvostelumieleni taas johtuu siitä, että en näe oman syntisäkkini syvyyttä, vaan kuvittelen sen melko pieneksi ja kevyeksi. Tätä arvosteluhaluanikaan en näe synniksi. Siksi fariseus minussa loukkaantuu, jos joku kutsuu minua fariseukseksi. Enkä taas loukkaantumistani pidä vääränä, mikä todistaa sen, että kerta kaikkiaan olen vielä omahyväisyyden pauloissa ja kristityn, se on: armahdetun syntisen nöyryys on minusta kaukana. Kuvittelen olevani terve, vaikka tosiasiassa olen synnistä sairas, sairas ylpeydestä, ynseydestä ja rakkaudettomuudesta.

"Joka paljon saa anteeksi, se rakastaa paljon", sanoi Jeesus Simon-fariseukselle. Minä en ole vielä tarvinnut kovin paljon anteeksianloa. Jeesuksen ei ole tarvinnut käydä raskasta tietä Getsemanesta Golgatalle minun takiani. Minun vähäisten syntieni peitoksi riittää Jumalan hyväntahtoinen anteeksianto. Kukaties olen tuhlaajapojan vanhempi veli, joka olen aina kuvitellut asuvani Isän kotona ja nyt nurisen, kun sinne tulee kaikellaisia tuhlareita ja irstailijoita. Pitäisikö minun sopeutua elämään heidän parissaan? Ei tule kysymykseenkään. Jumalan kiitos, en toki ole vajonnut niin alas. Enkä oikein ymmärrä Mestaria, joka alentuu seurustelemaan semmoisten kanssa. Enkä ymmärrä, kun hän sanoo: "Laupeutta minä tahdon enkä uhria". Tottahan minä pidän huolen siitä, että suoritan kaikki asiaan kuuluvat tekemiset ja antamiset. Olen siinä suhteessa hyvin tarkka, etten vaan laiminlyö mitään. Uskon, että Jumala lukee sen ansiokseni. Koetan täyttää lain sen viimeistä kirjainta myöten.

Elävä leipä

(Joh. 6: 51)

Minä olen elävä leipä, mikä on tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti.

Nämä sanat pitäisi kultakirjaimin ja mikä vieläkin parempi, elävin kirjaimin kirjoittaman sydämeen, että jokainen tietäisi, mihin hänen tulee jättää sielunsa, minne joutuu tästä maailmasta erotessaan. Kaikissa töissään ja toimissaan niin levolle mennessään kuin noustessaan. Kaikessa tuntekoon tämän kultaisen taidon ja siinä harjaantukoon. Tähän Kristuksen tykö jää sielunl, etten isoaisi enkä janoaisi. Jeesus, Jumalan poika ei meille valhetta puhu. Nämä sanat ovat sangen merkilliset, ihanat ja kalliit. Meidän ei ainoastaan tule tietää ne, vaan myös ottaa ne hyödyksemme ja sanoa niihin turvaten: Minä tahdon ehtoolla levolle mennä ja aamulla nousta niihin sanoihin luottaen. Niihin nukkua ja niissä valvoa, työtä tehdä ja kaikenlaiset vaarat kohdata. Vaikka särkyisi pirstaleiksi kaikki, vaikka joka-ainoa ihminen minut hylkäisi, Kristus ei hylkää. Kunhan minä vain pakenen hänen tykönsä. Ovathan nämä sanat varmat!

Ja hän sanoo: Turvaa minuun, tule minun tyköni, niin saat elää.

Älkäämme antako tällaisten sanojen kajahtaa ainoastaan korviimme. Ota ne myös omiksesi, omaantuntoosi. Ole vakuuttunut siitä, että ne ovat todet. Se, joka tätä puhuu, ei meitä petä. Uskova kristitty lohduttaa jokaista synneissä nääntyvää. Vaikka synnit ovatkin suuret ja monet, niin hän puhaltaa ne pois yhdellä ainoalla sanalla. Kuolemankin lähestyessä hän voi heitä lohduttaa, niin etteivät sitä peljästy.

Millä? Elämän vedellä. Toisin sanoen: Evankeliumilla.

Järjen mielestä se ei kuitenkaan Sinun tarvitsee ainoastaan kuulla, yksinkertaisesti.
siltä näytä. Kaikki kun tapahtuu niin lukea, saarnata Sanaa ja kuulla ainoastaan äänen kurja karjahdus, nähdä ainoastaan kurjia kirjaimia kirjassa ja miettiä sydämessäsi. Kuitenkin tämä sana vaikuttaa salaisesti niin suurella voimalla, että se huuhtoo sydämestä pois kaiken, mikä on perkeleestä.

Niille, jotka tulevat evankeliumin ja Kristuksen tykö, tapahtuu se kunnia, että he saavat näin suuria asioita aikaan.

Se on Jumalan Pyhän Hengen työtä.

Martti Lutherin mukaan *S. T.*

Oi ei, näin farisealaisesti en tahdo ajatella. En tahdo enää ollenkaan olla ynseä, arvostelunhaluinen fariseus. Tahdon tulla Sinun opetuslapseksesi, Mestari, oppiakseni tuntemaan todellisen tilani ja oppiakseni harjoittamaan laupeutta. Tahdon tulla syntikuormaslani niin sairaaksi, että tarvitsen parantuakseni Sinut, Lunastajani, viettämään ehtoollista kanssani. Käykäämme, kaikki syntiset, yhdessä Herran valmistamalle pyhälle armoaterialle.

P. Raski.

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n vuosikokous

pidetään sunnuntaina huhtikuun 23. pnä 1961 Helsingissä Viipurilaisen Osakunnan huoneistossa alkaen klo 14.

Käsitellään sääntömääräiset asiat.

Johtokunta.

Pääsiäinen

Tie kärsimysten käytiin loppuun
saakka,
se päättynyt on ristinkuolemaan,
langenneen ihmissuvun syntitaakka
seurannut Jeesusta on hautaan maan.

Kun Herran otti kylmä haudan syli,
se pyhitti myös meidän hautamme,
on Mestarilla valta kaiken yli.
Hän nousi haudastaan, myös kerran
me.

Kun Jeesus voittajana nousi haudas-
tansa.
Hän ihmetöitä teki päällä maan,
sai viholliset nähdä Hänen kunniansa,
he muistivat: noin väärin tuomitaan.

Nyt suuri ilo syttyi ystäville,
kun pimeyden valta voitettiin,
se tuskaan lohtua toi murheisille,
ja suru vaihtui ilon kyyneliin.

On Jeesus taivaan valtaistuimellaan,
näin hallitsee Hän taivaan sekä maan,
ei mahtavinkaan, vaikka kehuskellaan,
saavuttaa voi hänen herrauttaan.

J. *Hartikainen.*

Meidän kylä

Hyvä täss' on nuorten nousta,
kaunis kasvavan karata!
Meri alla, metsä päällä,
hietikko liki kyiä'ä,
katajikko kaivotiellä,
petäjikkö pellon päässä,
kultakuusikko kujalla,
kultakaivo kuusikossa,
kultakansi kaivon päällä,
mistä juovat nuoret miehet,
päät silot, poset punaiset.

Inkeriläinen kansanruno.

Kolppanan seminaarin 100-vuotismuistojuhla

Tiistaina tämän kuun 7 päivänä Helsingissä pitämässään kokouksessa Inkeriläisten Yhdistyksen johtokunnan työvaliokunta käsitteli mm. Kolppanan seminaarin 100-vuotismuistojuhlan viettokysymystä 1963 ja ehkä myös aihetta käsittelevän julkaisun aikaansaamista. Tehtävää alustavasti valmistelemaan valtuutettiin varapuheenjohtaja, päätoimittaja, op. Aappo Metiäinen.

Samalla todettiin, että viime kesänä Porvoossa pitämässään kokouksessa Kolppanan seminaarin viimeinen eli XV oppilaskurssi päätti niinikään ryhtyä toimenpiteisiin seminaarin 100-vuotismuistojuhlan valmistelemiseksi ja valitsi asiaa hoitamaan op. Aappo Metiäisen.

Omaisia etsitään

Helena Paavalintytär, ent. sukunimi Jäänis, Eestistä etsii sisartaan Anna Jänistä, kotoisin Jäniksenkylästä ja poikaa Raine Kauhasta. Jos joku tietää jotakin mainituista henkilöistä pyydetään ottamaan yhteys osoitteell iena Palonen.

*

Jos joku tietää jotain Anna Aata mintytär Matikkaisesta, omaa suku Kapanen, pyydetään ottamaan yhte osoitteella Katri Tukkinen, Halikko Heinäalho.

*

Tytär etsii äitiään Hanna Hölsää äitinsä sukulaisia. Tytär oli lastenk dissa, kun heidät erotettiin ja h muistaa vain vähän äitiään. Olisi han äiti tai joku omaisista nyt Ru sissa. Vastaukset pyydetään lähe mään osoitteella Mari Tervo *Kork koski*, Tehdasalue.

P u h e, pidetty Juho Talonpojan 70-v.päivänä

Sinä astut tänään hyvin arvovaltaiseen ikäluokkaan: 70-vuotiaiden valittuun seuraan. Siihen päässeet ikäänkuin kietoutuvat viisauden vaippaan, jonka pitkä kokemus on heille kutonut. He katselevat tätä elämää ja sen usein tyhjää hyörinää ymmärlävin, anteeksiantavin mielin. He oval vuorivaeltajia. He liikkuvat korkealla, missä henki hallitsee ja missä on kevyt hengittää. Viisauden sanat putoilevat heidän huuliltaan osuvina, mutta ketään haavoittamatta — päinvastoin lääkiten, tukien ja auttaen heikkoja ihmisparkoja. Tosin heikoksi vaivaiseksi ja hyvin paljossa puuttuvaksi tuntee itsensä 70-vuotiaskin, mutta sepä juuri, että hän näin tuntee, on viisautta. 70-vuotias ei itse asiassa ole vanha — hän saattaa taivaltaa vielä pitkältikin vanhuuden etumaastoa ennenkuin saapuu sen kynnykselle. Tämä on tosin terveyskysymys, ja Sinullahan on hyvä terveys.

Sinä olet merkinnyt Inkeriläisten Yhdistyksen Turun paikallisosastolle paljon ja kahdella rintamalla. Ammoin valittuna paikallisosaston johtokuntaan Sinä olet jo kauan toiminut sen varapuheenjohtajana. Sinun lausuntojasl johtokunnassa ja paikallisosastomme kokouksissa on leimannut vakava harkinta ja hienotunteisuus, tahdon painottaa tätä sanaa. Mutta Sinä olet ollut paikallisosaston kokouksissa ja juhlissa myös ahkerasti käytetty hengellinen puhuja. Sinun sananjulistuksesi on lähtenyt vakaumuksen pohjalta. Jumalan sana on Sinulle luja linnoitus, jonka sisäpuolella vallitsee rauha. Sinä olet kilvoitellut itsellesi tuon rauhan. Sinä olet voittanut elämäntaistelusi ja olet säilyttänyt siinä luonteesi eheänä.

Puolisossasi Mariassa Sinulla on ollut lämmintunteinen ymmärtäjä ja tuki, joka on varmaan ratkaisevasti keventänyt Sinun kulkuasl elämän kivikossa aina raskasta pakomatkaasi myöten läpi Karjalan synkkien metsien idän yöstä lännen päivään. Hänen herkkäsieluinen olemuksensa täydentää suurenmoisesti Sinun miehevän vakaata, leppoisaa luonnettasi. Teidän vaiheissanne on Korkeimman käsl ollut ihmeellisesti mukana.

Teppo Samooja.

Lähdetään joukolla Ruotsiin kesäjuhlille!

Mikäli halukkaita ilmaantuu tarpeeksi lähdetään ensi kesänä Ruotsiin Boråsin kesäjuhlille. Lähtö tapahtuu torstaina 22. 6. 61 Helsingistä laivalla Tukholmaan ja edelleen linja-autolla Boråsiin ja paluu tiistaiaamuna lähtö sieltä linja-autolla Tukholmaan ja linja-autolla saaristoreittiä Turkuun ja Helsinkiin tai Tukholmasta laivalla Helsinkiin. Mikäli tultaisi saaristoreittiä ollaan Helsingissä jo keskiviikon vastaisena yönä laivalla tullen keskiviikkoaamuna.

Matka, johon sisältyy kansipaikka laivalla ja automatkat maksaa 10.000 markkaa. Hyttipaikan saa myös tilata mutta se maksaa erikseen noin 1.000 markkaa samoin ruoka laivalla maksaa erikseen noin 1.000 markkaa, nämä on mainittava ilmoittautumisen yhteydessä, samoin kuin se minkälaista majoitusta haluaa.

Kiinteät ilmoittautumiset, jonka yhteydessä peritään osamaksu 5.000 markkaa osoitettava Hertta Luukkoselle os. Tapiola, Kaskenkaatajantie 10 C 31. Puh. 462178 iltaisin.

TOIMITTAJAN TUOLILTA

Lehden tämän vuoden kolmas numero lähtee tervehtimään tilaajiaan, kertomaan menneistä ja ajankohtaisista tapahtumista. Toimitus on ilokseen todennut, että lehteä kaivataan jatkuvasti. Sitä odotetaan ja ikävöidään. Osoituksena lehden keskinäisen yhdyssiteenä olemisen tarpeellisuudesta ovat kirjeet ja puhelinsoitot, kun lehti syystä tai toisesta ei ole määräaikana saapunut tilaajalle. Todistuksena siitä ovat myös ne varsin lukuisat uudet tilaajat. Edelleen monet ystävälliset kirjeet uhkuvat tyytyväisyyttä lehden olemassaolosta. Niissä toivotaan lehden jatkuvan edelleenkin ilmestymistään ja sisällöltään yhä monipuolistuvan, mikä on myös toimituksen pyrkimyksenä.

Mutta valitettava päinvastainenkin ilmiö on havaittavissa. 210 viime vuoden tilausta on vielä uudistamatta! Näiden joukossa on runsaasti sellaisiakin nimiä, entisiä toimihenkilöitä ja kulttuuri-ihmisiä, joiden laiminlyöntiä tässä suhteessa emme käsitä.

Toivomme kuitenkin, että nekin, joiden tilaus on jäänyt epähuomiossa tai muistamattomuudessa uudistamatta, tuskin iloitsisivat siitä, että tämä oma julkaisu pitäisi kesken kaiken kannattamattomana lakkauttaa. Niinpä uudistakaa tilauksenne ellette sitä jo ole tehneet. Tarjotkaa sitä myös ystävillenne ja naapureillenne. Näin hankitaan uusia tilaajia.

Joku on sanonut kun Ruotsissa ilmestyvä Isien Usko tulee, niin ei ole tullut tilattua. Muuten Isien Uskon suhteen tilausten uudistamisessa näkyy esiintyvän sama ilmiö. Sielläkään eivät kaikki entiset tilaajat ole uudistaneet tilaustaan. Nämä kaksi lehteä Isien Usko ja Viesti eivät kilpaile keskenään, vaan täydentävät toisiaan, minkä vuoksi kumpikin on tarpeellinen. Eikä suinkaan ole suuri taloudellinen uhraus, tuhatkunta markkaa ja Ruotsissa vajaa keksikymmentä kruunua on yhteinen tilaushinta.

Asian onkin ymmärtänyt Canadassa Torontossa oleva tilaajamme maanmiehemme Juho Pakkanen. Hän kirjoittaa helmikuun Isien Uskossa mm. "Heimolaiseni. Älkää jättäkö tilaamatta Isien Uskoa, vaikka tilaisittekin Inkerin Viestin, sillä nämä kaksi yhdessä täydentävät toisiaan. Kaksikin lehteä ovat vähäiset sammuttamaan lukutaitoisen kansamme janon."

Viestin toimitus toteaa ilokseen ylläolevan avaran mielenilmaisun ja yhtyy esitettyyn ajatukseen toivoen, etteivät myöskään Isien Uskon tilaajat luopuisi omasta "Viestistään", vaan että se löytäisi tien jokaiseen inkerinsuomalaiseen perheeseen ja heidän ystäviensä kotiin.

Edelleen on sattunut eräitä häiriöitä lehden saapumisessa tilaajalleen. Tämä valitettava asia johtuu lähinnä siitä, että tilaus on kirjoitettu epäselvästi tai puutteellisesti, mistä on seurauksena virheellinen osoite. Häiriö voi tulla näin kirjapainosta lehteä postitettaessa. Onpa tapauksia, että tilaus on tehty kahdesti, jolloin luonnollisesti samalla osoitteella tulee kaksi lehteä jne.

Mutta kaikki järjestyy aikanaan, kunhan vain on yhteisymmärrystä ja sattuneet virheet oikaistaan ja korjataan aikanaan.

Lähde Sinäkin mukaan, itsestäsi riippuu miten hauskaksi ja antoisaksi matka muodostuu.

Terveisin

Helsingin Inkeriläiset.

Nekryytit lauloivat

Surunvoittoinen oli se inkeriläisten nekryyttipoikien laulu. Siinä oli sävel suruinen eikä laulu ollut lyhyinen. Sillä perintönä nämä laulun juuret meillä ovat jo muinaisajoilta. Luullakseni nämä laulut lienevät syväpiirteisemmin syntyneet niillä ajoilla, kun sotapalvelus Venäjän armeijassa kesti 25 vuotta. Sieltä nämä laulut aikojen saatossa sitten ovat siirtyneet sukupolvelta toiselle aina meidän päiviimme saakka.

Niinpä myöhäissyksyllä v. 1943 kello 10 jälkeen illalla Enson Kaunisniemessä, tehtaalta työstä tullessaan, inkeriläinen sotapakolainen tyttö aito inkeriläisellä tavalla tulkitsi tunteitaan laulaen, että "Mie en laula kallioille enkä metsänpuille, laulan ihan itselleni ja kellekään en muille."

"Suomenlahden rannalla mie pesin silmiäinl,
Ajattelin, miss' hiä lie nyö ommua heilijäini."

Sitä laulua jatkui sitten useampi säkeistö, ja ne olivat ajankohtaisia *sattuvia sanoja.*

Minulta puuttuu numerotietoja vuosiluvuista, milloin tuo 25 v. sotapalvelusaika alkoi sekä loppui. Mutta esivanhempieni muistitiedon mukaan, se aikakausi ei liene ollut kovin pitkä. Vähitellen alkoivat sotapalvelusvuosimäärät lyhentyä. Se oli jonkun aikaa 15 vuotta sitten 7, 6, 5 ja 4 vuotta. Viimeiseksi v. 1905. Keisari Nikolai II armollisella manifestllla kaikissa Venäjän armeijan jalkaväkiosastoissa, se palvelusaika määrättiin 3 vuodeksi. Tämä asetus oli voimassa ensimmäisen maailmansodan alkuun 1914. Sen jälkeen menivät sekaisin sotapalvelusajat. Monin paikoin olemme nähneet ne rikkinäiset rajat, mitkä meille rajanlapsille ovat tutuiksi tulleet.

Vanhan Suomen aikana Käkisalmen lääni oli laaja alue. Siihen kuului Käkisalmen kaupunki. Pähkinänlinna, Nevajoen varsialueet ja kaakon puoleiset Karjalan kannaksen pitäjät. Vuosisatojen kuluessa tämä alue usein on ollut taistelutantereena. Sotaonnen vaihdellessa tämän alueen on valloittanut milloin Ruotsi, milloin Venäjä.

Sortovuosina 1721—1811 tämän pimennon puolella vaeltavan kansan osalle tuli monenlaisia ahdistuksia ja rasituksia. Maisteri Impi Viika kirjoittaa Vpl. Pyhäjärven Historiakirjassa sivulla 52 seuraavasti: "Vaivaa tuotti venäläinen sotaväki, jolle tuli hankkia asuntoja, rahtihevosia, rehua ym. Vaikeimmaksi tehtäväksi muodostui kuitenkin sotamiesten otto Vanhan Suomen aikana. Sekä palvelusajan pituus — 25 vuotta — että se raaka tapa, jolla sotamiestenotto tapahtui, herättivät kauhua.

Nuoria 14—21 vuotiaita miehiä otettiin rekryyteiksi, ja nämä kovan kohtalon saaneet eivät juuri milloinkaan enää päässeet palaamaan synnyinpaikoilleen, vaan useimmat heistä löysivät loppunsa Euroopan taistelukentillä. Tätä, sen ajan painajaista ja kauhua, koetettiin välttää pakenemalla metsiin ja piileskelemällä siellä, tai karkaamalla Ruotsin puolelle rajaa. Pitäjät oli jaetlu rekryyttipiireihin ja kunkin piirin lilalliset valitsivat sotamiesstaarostan. Kun tuli hallitukselta tieto, kuinka monta rekryyttiä oli otettava kustakin piiristä, niin staarostat kokoontuivat kirkkoherran luo niitä valitsemaan. Vaali oli pidettävä hyvin salassa. Syksyllä piti määräpäivänä rekryytil äkkiä ottaa, varustaa vaatteilla ja eväillä ja lähettää vartioituina lähimpään kaupunkiin siellä säilytettäviksi, kunnes heidät lähetettiin matkaan Venäjälle.

Saatuaan virastoilta tietää, kuinka vuoden sotamiestenotto oli onnistunut, hallitus ryhtyi toimenpiteisiin saadakseen karkuun päässeiden sijaan uusia hankituksi. Myös karkuun lähtenyttä kruununpalvelijat yhä koettivat saada käsiinsä. Mutta karkuun lähtivät monet muutkin nuoret miehet otto-

Suomalaisia vieraita Ruotsissa

Seuraavassa Kotimaa-lehden selostus viime vuoden lopulla Helsingin piispan vierailusla Ruolsissa. Myöhäslymiseslään huolimatta katsomme aiheelliseksi palata asiaan, sillä tapaus oli suurimerkityksellinen ja nimenomaan inkerinsuomalaisten kohdalta.

Eräässä vanhan kirkon ehtoollisrukouksessa sanotaan ehtoollisleivästä, että sen jyvät ovat kasvaneet eri puolilla, mutta ne tuodaan yhteen ja niistä leivotaan leipä. Niin Jumala kokoaa meidät eri puolilta, mutta välistä hänen täytyy panna meidät kovien kivien väliin, että meistä voisi tulla se leipä, joka on Kristuksen yksi ruumis. Vanhassa Inkerissä käytössä ollut ja minulle parikymmentä vuotta sitten lahjana annettu ehtoollismalja, josta olen siitä pitäen saanut antaa kiusatuille sieluille yksityistä ehtoollista, muistuttaa siitä, miten Kristus antaa itsensä. Emme me ole ehtoollisella katselemassa tai muistelemassa, vaan kokemassa sitä, miten Kristus antaa itsensä aina uudestaan tietäen, mitä me olemme. Tässä on ihmettelyn ja salatun ilon aihe. Ja siitä syystä meillä on aina juhla päästessämme yhdessä koolle — meillä on tällainen Jumala. Nämä ovat terveiseni Suomesta ja Suomen kirkolta, ja juuri lämä on parasta mitä meillä on tervehdyksenä luotavana: että saatte kiittää ja ylislää Kristusla, joka on antanut ja yhä antaa itsensä, lausui piispa Martti Simojoki puhuessaan viime maanantai-illana Boråsin Guslav Adolfin seurakuntakodissa järjestetyssä suomenkielisen seurakuntaryhmän juhlassa.

Kysymyksessä oli suuri juhla, jossa vallitsi todellisen perhejuhlan kotoinen henki. Tässä oltiin omakielisessä tilaisuudessa, jossa oli mukana kaksi piispaa, piispa Simojoki oli saapunut rouva Aune Simojoen kanssa Helsingistä ja läheisestä Skarasta oli tullut Ruotsissa asuvien suomensukuisten kristittyjen läheinen ystävä, piispa Sven Danell. Harvalla seurakuntaryhmällä on sentään kahta piispaa samalla kertaa juhlassaan. Siinä ei kuitenkaan tästä huolimatta ollut minkäänlaista virallista jäykkyyttä, vaan lapset juoksivat luontevasti salissa keskellä juhlaa, jossa virsi kaikui voimakkaana ja kiitosta täynnä ja jossa kaiken suuren ilon keskellä kohosi välillä myös kyynel silmäkulmaan, kun malja kävi ylitsevuotavaksi. Lisäksi oli mukana Boråsin suomalainen pappi, pastori Juhani Rantanen, suomentaitoinen kirkkoherra Folke Dahlbäck sekä Gustav Adolfin seurakunnan kirkkoherra Egon Åhman, jotka kaikki myös puhuivat. Ja harvoin otetaan sana vastaan yhtä hartaasti ja nälkäisesti kuin täällä nyt — vanha Inkerin kansa elää Jumalan sanasta ja sen voimasta. Ja se myös on saanut kokea ja sydämessään tietää, miten Jumala kokoaa jyvänsä eri puolilta, yli rajojen, ja antaa yhteyden.

Inkeriläisten kirkkokuoro lauloi opettaja Aleksanteri Parkkisen joh-

---

ajan lähetessä, koska ei kukaan voinut olla varma, pelastuisiko sotamieheksi joutumasta. Useampia satoja miehiä oli säännöllisesti rekryytin ottoa paossa, ja varsinkin maatyöt siitä kärsivät haittaa. Muisto siitä yleisestä kauhusta, jota sotamiestenotto herätti on yhä vielä monien kertomusten aiheena.

Kertomus jatkuu. Toiste lisää.

Matti-setä.

dolla useaan otteeseen tässä juhlassa, joka maanantai-illasta huolimatta oli koonnut salintäydettä harrasta sanankuulijajoukkoa. Tervehdyspuheen piti khra Ahman. Piispa Danell puhui näin adventtiaikaa täheisestä asiasta: aasista, jotta meidän Herramme ratsasti Jerusatemiin. Miksi aasilta? Koska se oli ennustettu, koska aasi on halveksittu etäin, koska se on etäin, jonka osana on paljo kärsimys, ja aasinvarsalta, koska sitä ei ollut vietä käytetty — Herra tahtoo koskematonta. Hän tahtoisi olla ensimmäinen ja viimeinen. Myös khra Dahtbäck kosketteti puheessaan tätä asiaa ja kehoitti kuulijoita tähtemään ikävöimisestä ja tutkimisesta tekoon — vastaamaan kutsuun. Pastori Rantanen käsitteli puheessaan Inkerin kirkon suhdetta Ruotsiin — Kustaa II Aadolfin toimesta tapahtui tuterilaisten siirtyminen Inkeriin, ja kun nyt on saavuttu Ruotsiin, ei ote tultu vieraistin, vaan ollaan kuin kotona. Inkeriläisittä on näet kaksi kotikirkkoa: Suomen ja Ruotsin kirkko.

Juhtan alussa ojennettiin rouva Simojoelte kukkia, ja sen aikana motemmille piispoille Inkerin pienoistippu. Vätiajalla istuttiin kotoisesti kahvipöydässä, jonka suomenkietisen seurakuntapiirin nuoret olivat kattaneet ja jossa he tarjoilivat. Siellä kiersivät piispa ja rouva Simojoki henkilökohtaisesti tervehtimäsä Boråsin inkeriläisiä ja suomalaisia, ja monille vanhoille muodostuikin tästä hetkestä kenties mieleenpainuvin, kun piispa niin henkilökohtaisesti heitä halusi tavata. Eikä Borås muutenkaan ole piispa ja rouva Simojoelle vieras — Mikkeli kun on sen suomalainen kummikaupunki. Kotoisuuden ja lämpimän yhteyden tunne ei kuitenkaan lähinnä perustunut moninaisiin ulkonaisiin kosketuksiin, vaan siihen pettämättömään Jumalan sanaan, joka on sama eilen• ja tänään, sama täällä kuin ennen kotona .Jumalan perheväki tässä yhteydessä juhlaansa vietti ja siitä kiitti, että Herra itse oli ravitsemassa kansaansa.

Tiistaina vierailivat piispa ja rouva Simojoki eräässä inkeriläiskodissa sekä Stigenin tehtailla, joissa on paljon suomalaisia työssä. Boråsista jatkui piispa ja rouva Simojoen matka tiistaina Göteborgiin, jossa jo samana iltana oli nuorisokokous. Kaksi päivää kestäneen Göteborgin vierailun lisäksi, jonka aikana piispa Simojokt monien suomalaisten tisäksi tapasi myös piispa Bo Giertzin, matka jatkui torstataamuna Eskitstunaan. Kaikkialla saa setvästi kokea, miten suuri arvo annetaan silte, että kotikirkko Suomessa on hatunnut muistaa hajallaan etäviä jäseniään. Ja piispa Simojoen vieraitu jää mieteen sellaisena siunattuna aikana, jottoin on saatu kokea voimakasta yhteyttä yli ajan ja paikan rajojen, sittä Kristuksen ruumis, seurakunta, on yksi, ja armo sama kaikkien eritaisten etämänkohtatoiden alla. — R. T.

Sanaseppä

Vuodesta t927 tähtien ilmestyi Virossa usean vuoden aikana Sanaseppäniminen inkeriläisiä varten toimitettu ja monisteina julkaistu tehti. Tämän tehden kohdatta ovat kansalliskirjastomme kotimaisen osaston kokoelmat ymmärrettävistä syistä jääneet varsin vaillinaisiksi. Koska Inkeriläisten Viestin lukijoilla mahdollisesti on hallussaan alempana olevassa puuteluettelossa mainittuja Sanasepän numeroita. Helsingin yliopiston kirjasto ilmoittaa erittäin mielellään lunastavansa tai ottavansa vastaan lahjoina kyseisiä sen kokoelmista puuttuvia numeroita ja vuosikertoja.

Helsingin yliopiston kirjastosta puuttuu: Sanaseppä: 1927 (kokonaan); 1928 (kokonaan); 1929: 1—3, 5—7, 9—12; 1931: 5, 9; 1932: 7: 1933: 4, 10—; 1934: 2—12; 1935: 1—3, 5—: 1936: 1—2, 8, 10—: 1937: 1—3, 7—.

Kunnioittavasti

Eino Nivanka, kirjastonhoitaja.

TYÖSARALTA

Inkeriläisten Yhdistyksen

johtokunnan kokous pidettiin 12. 3. 1961 Suomalaisuuden Liiton toimistossa Helsingissä. Käsiteltiin edellisen vuoden toimintakertomus ja tilinpäätös, mitkä hyväksyttiin 23. 4. 1961 Helsingissä Viipurilaisen osakunnan huoneistossa pidettävälle sääntömääräiselle vuosikokoukselle esitettäväksi.

Lisäksi käsiteltiin joukko toimintaan liittyviä käytännöllisiä asioita. Mm. Viestin levikin lisäämisen tehostamiseksi ja sisällön monipuolistamiseksi päätoimittajan toivomuksesta päätettiin esittää asiasta huolehtimaan toimitusneuvosto. Tähän nimettiin johtaja Antti Kekki, maisteri Helli Suominen ja toimistoapulainen Hertta Luukkonen Helsingistä, op. Herman Raski Vehkalahdelta ja kauppias Väinö Kekki Porvoosta.

Sääntömääräisten asioiden lisäksi päätettiin vuosikokoukseen järjestää muutakin ohjelmaa eli musiikkia, puhe ym. sekä kahvitarjoilu.

Turun paikallisosasto

Turun paikallisosaston vuosikokous pidettiin helmikuun 5 päivänä. Aluksi laulettiin Karjalaisten laulu. Sen jälkeen paikallisosaston puheenjohtaja, maisteri Teppo Samooja piti avauspuheen mainiten ensin, että nykyinen maailma elää edelleen pelon ja jännityksen alaisena. Hyvä tahto ja yhteisymmärrys eivät ole vielä päässeet valtaan ihmisten kesken. Inkeriläisten yhteisistä pyrkimyksistä hän toi esiin viime syksynä vietetyn Inkerin kirkon 350-vuotismuistojuhlan sekä samoihin aikoihin ilmestyneen ansiokkaan Inkerin kirkon muistojulkaisun. Oman paikallisosastomme kohdalta hän korosti vilkasta osallistumista yhteisiin tilaisuuksiimme ja totesi keskuudessamme lujittuneen kiinteän yhteishengen. Lopuksi hän kiitti kaikkia, jotka tavalla tai toisella ovat avustaneet yhteisiä pyrkimyksiämme.

Vuosikokouksen puheenjohtajaksi valittiin sen avaaja, joka kutsui pöytäkirjan laatijaksi Heikki Myllärin.

Paikallisosaston sihteeri Heikki Mylläri esitti toimintakertomuksen päättyneeltä vuodelta. Siitä kävi ilmi, että paikallisosaston toiminta on ollut edelleen vilkasta ja monipuolista. Toimintavuoden aikana vietettiin Turun inkeriläisten yhdistystoiminnan 30-vuotisjuhlaa, jolloin tämän toiminnan perustaja ja yhtämittainen puheenjohtaja, maisteri Teppo Samooja joutui lämpimien kiitollisuuden osoitusten kohteeksi. Rovasti S. J. Laurikkalan hautapatsaan paljastustilaisuuteen sekä Inkerin kirkon 350-vuotismuistojuhlaan osallistuivat paikallisosastomme jäsenet suurella joukolla. Paikallisosasto on vuoden alkana järjestänyt useita juhlia, joissa on ollut yleisöä aina runsaasti, hyvin pitkien matkojen takaa saapuneitakin. Tämä osoittaa selvästi, että heimoharrastus keskuudessamme elää edelleen voimakkaana ja entiset kotoiset muistot lämmittävät mieliämme. Puhujina ja esitelmöitsijöinä ovat paikallisosastomme ulkopuolelta esiintyneet tohtori Saini Laurikkala, lehtemme päätoimittaja Aappo Metiäinen, johtaja Antti Kekki, opettaja Toivo Leini, pastori Haakon Vainio ym. Paikallisosastomme jäsenistä ovat ohjelman suorittajina useamman kerran esiintyneet Teppo Samooja, Armas Aavikko, Robert Rainio, Juho Talonpoika, Lilja Nappu ja Heikki Mylläri. Ohjelmanumeroiden kuuluttajana on toiminut Matti Suomalainen.

Ompeluseura on edelleen ollut vilkkaassa toiminnassa. Se kokoontuu säännöllisesti kahden viikon väliajoin eri osanottajien kodeissa.

Näissä yhteisissä iltanvietoissa naiset ovat valmistaneet kauniita käsitöitä. Kirkkoherra Aavikko on avustanut näitä titaisuuksia vakavahenkisettä ohjetmalla.

Laulukuoro on jatkanut toimintaansa erittäin ahkerasti. Se esiintyi Juho Tatonpojan johtamana rovasti Laurikkatan hautapatsaan paljastustitaisuudessa ja musiikinopettaja Ilpo Totvaksen johdolla Inkerin kirkon 350-vuotismuistojuhlassa. Omia juhlatitaisuukstamme se on avustanut useamman kerran. Paikallisosasto tausuu suuret kiitokset Ilpo Totvaksette kuoron hyväksi suoriteiusta työstä.

Lämpimät yhteiset kiitokset tausumme hovioikeudenneuvos Robert Rainiotte, joka on edelleen ajanut paikatlisosastomme jäsenten kansataisuusanomusasioita. Suurelta kiitoliisuudetta otemme ottaneet vastaan Turun Kansaltinen kirjakauppa Oy:n toimintamme hyväksi myöntämän rahatahjan.

Paikallisosasto on ollut kiinteässä yhteydessä inkeriläisten yhteisiin pyrkimyksiin ja antanut niilte apuaan. Isiemme jatojen perinteiden vaatiminen ja esivanhempiemme muiston kunnioittaminen on kuutunui ohjelmaamme.

Esitetty toimintakertomus hyväksyttiin kiitoliisuudella. Sen jätkeen paikallisosaston rahastonhoitaja Matti Suomaiainen esitti tilikertomuksen. Varojen hoidossa ei oiiut mitään muistuttamista ja rahastonhoiiajalie iausuttiin suuret kiitokset hyvin suoritetusta työstä. — Johtokunnalle myönnettiin yksimielisesii illi- ja vastuuvapaus. — Erovuorossa olleej Matti Suomaiainen ja Jooseppi Klemeitilä vaiittiin uudeiieen johiokuntaan. Tiiintarkastajiksi iuiivat edelieen Yrjö Rautanen ja Toivo Jämsä. Vuosikokouksen pöyiäkirjan iarkisiajiksi vaiiitiin Juho Savolainen ja Toivo Huikko. Keskusteliin jäsenmaksun suuruudesta ia asetuttiin kannattamaan entistä. Hyväksyttiin rahastonhoitajan taatima tulo- ja menoarvto atkaneelle toimintavuodelle. Jäsenmaksujen kerääjäksi valittiin Jooseppi Klemettitä, tehtten asiamieheksi Lilja Nappu ja pääemännäkst Lyydia Adet.

Vuosikokouksen päätöksellä tähetettiin kiitoskirje Turun Karjataiset ry:lle sen tahotta osotetun myötämielisyyden johdosta. Sanomatehtt Karjatan edustaja Onni Tamminen esitti tehtensä tervehdyksen.

Vuosikokouksemme sattui suuren runoilijamme J. L. Runebergin päivään. Kahvitauon jälkeen ohjelmaa jatkettiin tämän päivän merketssä. Ensin veisattiin Runebergin sepittämä virsi On meittä aarre verraton. Teppo Samooja toi monitahoisen katsauksen Runebergin tuotantoon ja sen vaikutukseen kansamme tsänmaattisen, uskonnotlisen ja eetittisen hengen herättäjänä. Syvämietteisen esityksen jätkeen Hettä Rantala tulkitsi herkästi ja vaikuttavasti Runebergin runon Kuoteva soturi. Jumatuusopin ytioppilas Vilho Mustonen viittasi tilaisuuden loppusanoissa rovasti Laurikkatan syvään rakkauteen Inkerin kansaan ja siihen uhrautuvaan työhön, jonka hän tämän kansan hyväksi suoritti.

⁂

Vuosikokouksen jälkeen pidetyssä johtokunnan kokouksessa vaiittiin johtokunnan puheenjohtajaksi edeiieen Teppo Samooja, varapuheenjontajaksi Juho Talonpoika, rahastonhoitajaksi Matti Suomalainen ja siiteeriksi Heikki Myliäri. Näiden lisäksi kuuiuvat johtokuntaan vakinaisena jäsenenä Jooseppi Kiemettiiä ja varajäseninä Erkki Mustonen ja Lilja Nappu.

Edustajiksi Inkeriläisten yhdistyksen vuosikokoukseen vaiittiin Matti Suomalainen, Jooseppi Klemettiiä ja Heikki Myllärl. Vieiä hyväksyttiin pääsiäisjuhlan ohjeima ja

sovittiin eräistä huomaavaisuuden osoituksista.

*

Turun paikallisosaston varapuheenjohtaja Juho Talonpoika täytti helmikuun 12 päivänä 70 vuotta. Merkkipäivänään hän joutui monien sydämellisten onnittelujen ja huomionosoitusten kohteeksi. Päivänsankarille pitivät lämminhenkisiä puheita pastori Tunturi, kirkkoherra Aavikko, rovasti Hyvönen, johtaja Toivonen, hra Adel ja maisteri Samooja. Laululla häntä tervehtivät dir. cant. Katri Hyvönen, laulunopettaja Liisa Kaijala ja opettaja Berg. Runomuotoisen tervehdyksen esitti Juho Hartikainen. Turun paikallisosaston johtokunta oli kokonaisuudessaan saapunut esittämään onnittelunsa. Paikallisosaston lahjan 70-vuotiaalle merkkipäivänviettäjälle ja kukkia hänen vaimolleen luovuttivat Lilja Nappu, Matti Suomalainen ja Teppo Samooja, joka samalla piti puheen. Se on julkaistu toisaalla lehdessämme.

PÄÄSIÄISJUHLA

Turun paikallisosasto järjestää toisena pääsiäispäivänä, huhtikuun 3 päivänä klo 14 juhlan Karjalaisten talossa. Tervetuloa tähän tilaisuuteen suurella joukolla.

Johtokunta.

Rivit harvenevat

Rouva Sofia Rappu, o.s. Yllönen, synt. 13. 8. 1882 Tyrössä, Halosin kylässä, kuoli Laihialla 3. 12. 1960. Hänen puolisonsa oli opettaja Aappo Rappu.

Vuodet vierivät

70 vuotta täytti loppiaisena rouva Elisabet Parri Alaforsissa Ruotsia. Sukulaisia ja ystäviä oli kokoontunut tervehtimään merkkipäiväänsä viettävää reipasta vanhusta. Eikä tällöin voitu estää muistikuvien palaamista mieliin synnyinseuduilta Inkeristä.

*

70 vuotta täyttää Viskaforsissa Ruotsissa tämän kuun 18 pnä Johannes Kajava. Hän syntyi Inkerissä Kelton Saakrovalla.

*

60 vuotta täytti op. Vilho Pentikäinen Janakkalan Punkassa. Hän syntyi Inkerin Vuoleella, kävi Pietarin Yhteiskoulua ja Kolppanan Opettajaseminaarin. Pätevyystodistuksen kansakoulunopettajan virkoihin sai Sortavalan seminaarista. Hän kuuluu inkerinsuomalaiseen musikaaliseen sukuun ja tunnetaan taitavana kuoronjohtajana. Eikä säveltäminenkään hänelle ole vierasta.

*

60 vuotta täyttää tämän kuun 16 päivänä Aappo Vainikka Valkeakoskella. Hän on syntynyt Inkerissä Tuutarin Pajulankylässä. Aappo Vainikka on ollut rehti ja uskollinen työntekijä, palvellut Säterin tehtaalla vuodesta 1943 lähtien.

*

60 vuotta täytti 20. 2. opettaja Toivo J. Leini Mietoisissa. Hän on syntynyt Tuutarissa, päättänyt Kolppanan seminaarin opettaja- ja lukkari-urkuritodistuksilla. Kansakoulunopettajapätevyyden hän sai v. 1926 Jyväskylän seminaarista. Opintojaan op. Leini on täydentänyt suorittamalla Turun Yliopistossa arvosanoja alaansa liittyvissä aineissa.

Hän on osallistunut aatteelliseen sekä yhteiskunnalliseen toimintaan ja tunnetaan puhujana ja musiikkimiehenä erikoisesti pianistina ja kuoronjohtajana.

KAIPUU

Murhe aatemaailmamme
saattaa sameaksi,
herkkä ilo, rakkaus luo
kaiken kirkkahaksi.

Syksy surun, kevät riemuu
aiheiden on hetki,
luouou elpyessä alkaa
suuri kaipuuu retki.

Kevät, niinkuiu Pääsläineu
tulet, tuskau volttain,
ihmineu käy uöyrin miellu
vastaau, kunnioittain.

Pääsiäineu, keväău airut,
aukaisija uksen
elämääu ja uskoou, pois vie
mieleuahdistuksen.

Keväău tuloa ei paina
omautunnou soima,
kulkua seu ohjaa suuri
Ijäisyydeu Voima.

Tämäu kaipuu ihmiseukiu
toimintoja ohjaa,
elämä ou kärsimystä
vailla ilmau pohjaa!

Aappo Metiälnen.

60 vuoden takaa

"Inkeri" 26. 1. 1901.

Asevelvollisiksl otettiin w. 1900 koko Wenäjän waltakunnassa 297.100 nuorukaista. Kutsuntaa nodattamatta wäisti 1936 nuorukaista asevelvollisuutensa; näiden luwussa oli 1366 juutalaista. Uskontoon nähden oli asewelvollisiksi otetuista kristittyjä 266.272, juutalaisia 16.493, karaimeja (eräs vanhempi juutalaislahko) 21, muhamedilaisia 9943 ja pakanoita 402.

Liikennerikoksia oli enneukin
"Iukeri" 26. I. 1901.

Poliisl ja wosikat. Yhtä hywin kuin sanotaan: "riitelewät kuin kissa ja koira", sopisi myöskin sanoa: "owat wihoissaan toisiinsa kuin wossikka ja poliisi". Tämän suhteen seurauksia se osiksi lienee kai sekin että päiwittäin kirjoittaa poliisi Pietarissa neljättäsataa wossikan numeroa muistiinsa jos minkänlaisista syistä, ja wiime wuonna nouslat wossikkojen suorittamat sakot yli 100.000 ruplan."

"Iukeri" 19. I. 1901.

Pietarin kaupungin wäkiluku on 15 p:nä joulukuuta (1900) toimitetun laskun mukaan 1.439.000 henkeä.

"Inkeri" 19. I. 1901.

Rouwa Maikki Järnefeltin konsertti wiime wiikolla perjantaina oli jälleen ilahduttavana todistuksena koti- ja ulkomailla tunnetun ja suositun laulajattaremme myöskin täällä rajamailla saawuttamasta hywästä ja hywin ansaitusta maineesta. Yleisöä kokoontui iso Kredittiyhtiön sali aiwan täpötäyteen. Se terwehti laulajatarta hänen esille astuessaan ei enää epäröiwällä kohteliaisuuden tawoittelemisella, waan tutunomaisella lämmöllä ja varmuudella. Ja suosionosoitukset olivat alusta loppuun todellisen ihastuksen ilmauksia."

Tähtäimeltä

Siirtolaisen elonsarka
ohdakkeinen ollut on;
onko katse oudon arka
vuoksi kovan kohtalon?

Huolet painoi harteitansa,
pelossa tie mutkistuu;
nyt hän elää muistoissansa,
hymyynkin, jo heltyy suu.

Kauniit suunnitelmat sotki
sota suurten kansojen,
pienet jalkoihinsa potki,
syöväriin vei virta sen.

Mutkat jyrkkenivät, pulmat
rikki ajatukset löi,
raakuudessa otteet julmat,
olemuksen ympäröi.

Kadehtiko joku tätä
tietä, mitä kulkemaan
joutui moni, missä hätä,
vaara piili peikkonaan!

Matti.

Pääsiäisenä

Riensi naiset haudalle Jeesuksen
tuoden kalliita yrttejä sinne,
mutta löysivät haudan tyhjenneen,
minne katosi Jeesus, minne?

Kumartuivat maahan kasvoilleen,
äänen kuulivat sanovan heille:
näette miehen kirkkaine vaatteineen,
näin sanoi Jeesus aikoinaan teille.

Te etsitte elävää kuolleista,
Hän ylös on noussut täältä,
vaikka ristillä kaikkien puolesta
sai kuolohon kallistaa päänsä.

Hänen armonsa suuri on tänäänkin,
siihen uskossa saamme luottaa,
silloin sovitti syntimme nämäkin,
mitkä tänäänkin murhetta tuottaa.

Jeesus nöyränä kantoi ristilleen
kaikki syntimme, pienet ja suuret,
että jokainen pääsisi taivaaseen,
siellä meillä on elämän juuret.

Nyt pääsiäisriemua tuntea saa,
voiton virteen näin yhtykäämme,
siten pyhitetyksi tulihan maa,
ja me Jeesuksen lähelle jäämme.

Kerran kaikki nousevat haudastaan
voitonpasunain kajahtaessa,
omanaan kohtaavat Vapahtajan
iki-kauniissa kirkkaudessa.

Liisa Makara.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori:
Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11 575.
Päätoim. kotipuhelin 23 053.

Helsingin konttori:
Auroranhatu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:
Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEHILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 4

Päätoimittaja
AAPPO METIÄINEN

14. 4. 1961

Runsaan neljänkymmenen vuoden jälkeen synnyinseuduilla. Toisennäköistä näyttää ympäristö olevan. Lapsuudenkotikin on raunioina. Sireenipensaat sentään kasvavat edelleen entisillä paikoillaan. — Serkun tytär on seuralaisena tällä kävelyretkellä kotikylän tanhuilla. Kuva Skuoritsan Suuresta Taitsasta kesällä 1960.

Inkerinsuomalaiset siirtolaisina

Tarkkoja lukuja Suomessa ja Ruotsissa asuvista inkerinsuomalaisista siirtolaisista ei ole käytettävissämme, mutta tiedämme heitä olevan melko runsaasti. He ovat viettäneet Pohjanlahden kummallakin puolella hiljaista eloa ja liittyneet, varsinkin Suomessa, saumattomasti paikalliseen kantaväestöön yhteiskunnan eri aloilla. Heidän on ollut helppoa omaksua täällä maan tavat ja tottumukset silti unohtamatta kansallisia erikoispiirteitään, mitä he uusilla kotiseuduillaan järjestötoiminnassa edelleen uskollisesti vaalivat. Selvimmin se on havaittavissa Ruotsissa asuvien keskuudessa. Siellä vieraskielisessä ympäristössä omintakeinen toiminta on pyrkinyt esille varsin voimakkaasti, kunnioitusta ansaitsevalla tavalla.

Suomen ja Inkerin välillä oli entisinä rauhanvuosina jo viime sataluvulta lähtien vilkasta vuorovaikutusta, muun muassa työvoiman vaihdon ja ennen kaikkea sivistyksellisen kanssakäymisen muodossa. Inkerinsuomalaisethan ovat uskonnoltaan evankelisluterilaisia. Siellä toiminut luterilainen kansankirkko, minkä 350-vuotismuistojuhlaa äskettäin vietettiin merkittävällä tavalla, oli aina huolehtinut pääasiallisesti Suomesta saamiensa pappien johdolla ei vain äidinkielellä tapahtuneesta hengellisen ravinnon jakamisesta, vaan myös kansallisesta kasvatuksesta ja sivistyksellisestä kehityksestä.

Kun vuonna 1894 Uudellekirkolle oli perustettu kansaopisto, myöhemmältä nimeltään Kanneljärven kansanopisto, tänne alkoi kohta saapua oppilaita myös Inkeristä. Esimerkiksi lukuvuonna 1913—1914 opiston sataan henkilöön nousseesta oppilasmäärästä oli inkeriläisiä 24 eli neljännes, enemmän kuin koskaan sitä ennen tai sen jälkeen. Samoin sieltä alkoi tulla yhä useampia oppilaita ja opiskelijoita suomalaisiin oppi- ja korkeakouluihin. Suomesta matkusti usein Inkeriin tiedemiehiä ja ylioppilaita suorittamaan siellä kansantieteellisiä tutkimuksia tai muuten vain opintomatkalle suomalaisen kansanrunouden mitä rikkaimmille lähteille. Inkerissä kävi ahkerasti kirkon sekä eri järjestöjen edustajina hengellisiä, raittius- ym. puhujia. Samoin kävl teatterivierailuja ja konsertoivia taiteilijoita pietarinsuomalaisten keskuudessa jne. Näiden jättämien vaikutusten ulkopuolelle ei toki jäänyt inkerinsuomalainen maaseutukaan. Pietarinsuomalaisten ja Inkerin maaseudun välinen vuorovaikutus ja kanssakäyminen oli aina kiinteä. Vastavuoroisuutena inkeriläiset laulukuorot ja soittokunnat osallistuivat yleisiin Suomen laulu- ja soittojuhliin, vieden näistä palatessaan jopa I palkintojakin mukanaan.

Inkeriläisen ylioppilasnuorison keskuuteen perustettiin Helsingissä jo v. 1891 ylioppilasyhdistys ylläpitämään suhteita Suomen ja kotiseudun välillä. Tälläkin hetkellä on inkerinsuomalaisilla Suomessa sekä Ruotsissa oma

keskusjärjestönsä. Täällä Inkeriläisten Yhdistys r.y., Ruotsissa Inkerin Suomalaisten Keskusliitto. Näiden järjestöjen toiminnasta näkyy silloin tällöin mainintoja julkisestikin. Ovathan yleisessä tietoisuudessa vuosittain Ruotsissa juhannuksena, Suomessa heinäkuussa säännöllisesti vietettävät jo perinteeksl muodostuneet suuret kesäjuhlat. Samoin vastaavasti vuoden vaihteessa sekä Suomessa että Ruotsissa järjestetyt talvi- tai kirkkopäivien nimellä mainitut yhdessäolotilaisuudet. Kaikki nämä tapahtumat kokoavat runsaan osanottajamäärän virkistymään ja hakemaan hengenravintoa evääkseen arkisen toimintansa varmistamiseksi.

Heimoustunteen elävänä säilyttäminen, keskinäinen henkinen ja aineellinen tuentatoiminta sekä vapaat sivistykselliset riennot, perinteiden vaaliminen, ovat tällä haavaa inkerinsuomalaisen järjestötyön keskeisimpiä toimintamuotoja. Tähän toimintaan kaivattaisiin kipeästi voimanllsää, inkerinsuomalaisen väestön nuoremman polven panosta. Mainittu joukko on runsaslukuinen, opilliselta sivistystasoltaan monipuolinen ja tällaiseen aatteelliseen työhön pystyvä, erinomaisesti sopiva. Muuttuneista olosuhteista huolimatta siihen velvoittavat vanhat, kunnioitettavat perinteet.

Aiheen edelläolevien ajatusten tässä yhteydessä esittämiselle on antanut käytännöllinen kokemus järjestötyössä vuosikymmenien varrelta, mainittu suuri kirkkojuhla, sen yhteydessä ilmestynyt vastaava muistojulkaisu sekä tulossa oleva toinen suuri muistojuhla. Kahden vuoden kuluttua tulee kuluneeksi 100 vuotta eräästä Inkerin sivistyselämän merkkitapauksesta. Kolppanan seminaarl, Inkerin kansalliseen nousuun ratkaisevasti vaikuttanut opettajain valmistuslaitos saatiin aikaan Inkerin pappien toimesta ja suomalaisen ev.luterilaisen kirkon myötävaikutuksella. Vuonna 1863 kesällä kohosi Kolppanan kirkon naapuriin vaatimaton, mutta kauan kaivattu opettajia valmistava opisto.

Seminaariin otettiin ensimmäiset oppilaat elokuussa 1863 eli samana syksynä kuin Suomen ensimmäiseen, Jyväskylän seminaariin. Opiston tarkoituksena oli valmistaa opettajia Inkerin suomenkielisiin kouluihin sekä samalla lukkareita ja urkureita kirkon palvelukseen. Opetusohjelmaa kehitettiin ajoittaisesta venäläistämispainostuksesta huolimatta myönteisesti kehittyvien olosuhteiden mukaisesti.

Niinpä v. 1913, seminaarin toimittua 50 vuotta, laitoksessa oli pidetty jo kolmettoista, alussa kolmi- sittemmin nelivuotiset kurssit. Seminaari toimi aina vuoteen 1917 yksiluokkaisena miesseminaarina. Oppilaita mainituilla kursseilla oli ollut yhteensä 254. Näistä valmistui opettajiksi 190, enimmäkseen maanviljelijäkotien poikia. Alkuperäisessä muodossa seminaari lopetti toimintansa silloisten vallanpitäjien määräyksestä v. 1919. Kolppanan seminaarin perustaminen antoi voimakkaan sysäyksen suomalaisen koululaitoksen synnylle Inkerissä. Sen jälkeen kansansivistys siellä kehittyi ripeästi ja nousi vuoteen 1918 mennessä kunnioitettavan korkealle tasolle. Varsinkin kun kirkko ja koulu kulkivat käsi kädessä ja yleistä ns. vapaa-

ta valistustoimintaa tukivat kaikki kansalaispiirit. Nuorisotoimintaa johtamaan perustettiin v. 1917 Inkerin Nuorisoliitto. Juuri tähän nojautuen inkerinsuomalaisten aatteellisessa järjestötyössä nykyisin niin Suomessa kuin Ruotsissakin aktiivisesti mukana olevat jäsenet hartaasti toivovat voimanlisää. Nimenomaan nuoremman oppineiston riveistä, mihin edellä on viitattu.

Inkerin suomalaisissa maaseurakunnissa sekä vastaavassa Pietarin kaupunkiseurakunnassa suoritetulle vuosisataiselle herätystyölle, sivistykselliselle ja kansalliselle kasvatukselle, minkä merkittävänä tukijana oli Kolppanan seminaari, on omistettava kunnioittava tunnustus. Se velvoittaa muitakin kuin nykyään Suomessa ja Ruotsissa oleskelevia inkerinsuomalaisia. Myös ns. pietarinsuomalaisten ja karjalaisen siirtoväen pitäisi tuntea näihin heimolaisiin kohtalonyhteyttä. Tämä edellyttää läheistä kanssakäymistä. Samoin on toivottava yhä kiinteämpää yhteistoimintaa Ruotsin ja Suomen inkeriläisten kesken.

Ent. Viipurin Inkeri-Kerhoiaiset

kokoontuvat helatorstaina toukokuun 11 p:nä klo 13.00 Kestikartanossa, Keskusk. 7. Helsinki.

Ennakkoilmoittautumiset pyydetään osoiltamaan Inkeriläisten Yhdistys r.y. Aurorank. 7 A 1. Helsinki.

Tervetuloa joukolla!

A. Lehesmäki *J. Tirranen*
T. Summanen

Kaikki inkeriiäiset ovat tervetuiieita Pyhärannan Laurikkaiaan

Niinkuin tämän vuoden "Viestin" ensimmäisessä numerossa kerroimme, lähetti Inkeriläisten yhdistyksen Turun paikallisosasto rov. Laurikkalan syntymätaloon joululahjaksi samovaarin pienenä kiitollisuuden osoituksena siitä sydämellisestä ja vieraanvaraisesta vastaanotosta, mikä tuli kaikkien inkeriläisten osaksi, jotka viime kesänä olivat saapuneet Pyhärantaan rov. Laurikkalan hautapatsaan paljastustilaisuuteen.

Viime helmikuussa sai mainittu paikallisosasto rov. Laurikkalan omaisilta seuraavan sisältöisen kirjeen, mikä oli osoitettu rva Katri Klemettilälle:

"Pyydämme täten sydämestämme kiittää Teitä ja Teidän kauttanne kaikkia inkeriläisiä ja Inkerin ystäviä, jotka muistitte meitä niin arvokkaalla lahjalla ja joulutervehdyksellä.

Olimme aivan yllättyneitä, kun pojat tulivat Uudestakaupungista koulusta tämä suuri paketti mukanaan. Luulimme sitä ensin Saimi-siskoni lähettämäksi.

Nyt se muistuttaa tuvassamme meidän perheelle, nuoremmillekin, inkeriläisistä ystävistämme. Toivomme, että ystävyylemme säilyisi ja lujittuisi yhä.

Meille, edellisen polven lapsille, tuli inkeriläisten asia läheiseksi sedän välityksellä, sillä jokaisessa perhepiirimme iltarukoushetkessä, joita hän pili joka llta ollessaan syntymäkodissaan, hän muisti teitä inkeriläisiä.

Toivomme teidän kaikkien joka kerta, kun käytte sedän haudalla tai muuten kuljette täälläpäin, poikkeamaan myös Laurikkalaan.

Toivotamme Jumalan jatkuvaa siunausta.

Teitä kiitollisuudella muistaen:

Annikki ja Leo Karru."

Ihmisylpeydestä

"Ihmisluonnon syvin vielti on pyrkimys ilselehoslukseen. Se on kalvava ja lyydyllämälön inhimillinen nälkä", sanolliin eräässä kirjoiluksessa.

Tiedämme kaikki, milen hyvältä tunluu, jos saamme lunnustusla lyöllemme. Olemme silloin ymmärtävinämme, eltä lyömme ei ole lurhaan lehly, eltä olemme hyvin läyttäneel paikan, johon olemme yhleiskunnassa jouluneel.

On lolla, ellä joskus on hyvä saada lunnuslusta. Ihmisluonlo on sellainen, eltä se helposli Iankeaa masennuksen synliin, jos silä ei milloinkaan kannusteta. Mutta loisaalla kehumisessa piilee vaara. Henkilö, joka lolluu odollamaan kehumisia, lekee lyönsä niilä saadakseen. Jos niilä ei hänelle anneta, hän loukkaanluu. Hänen kalvava ilselehosluksen nälkänsä kun ei lullul tyydyteltyä. Todennäköisesti maailmassa saa kiitoksella enemmän ja parempaa lyölä aikaan kuin moilteella. Mulla kun kiilos Iellittelee ihmiskunnan perinnöllistä ylpeydentaipumusta, on vaarallista silä saada. Omahyväisyys on niin piintynyl meihin, ellä me Ioukkaannumme, jos joku uskallaa huomaultaa meilä jostain synnistä. Amerikkalaisen Sing Singin vankilan johlaja sanoo: "Harval rikollisel pitäväl itseään pahoina ihmisinä. Useimmal yriltäväl puoluslella yhleiskunnan vaslaisia tekojaan ilselleenkin." Väiletään myös, ellä suurin osa ihmisistä ei moili ilseään olkoon hän milen väärässä lahansa, ja ellä silloin on loisen lurha ruveta häntä moiltimaan, koska se saa hänel puolustautumaan, ja silloin hän koeltaa osoittaa olleensa oikeassa. Ainakin tässä väitteessä on paljon perää. Siitä syystä älykkääl henkilöl oval ottaneet tavakseen etsiä kanssaihmisislään heidän hyväl puolensa ja heidän onnistuneel yrityksensä ja näitä kehumalla päässeel suurlen joukkojen suosioon. Kehoiltaahan Lutherkin meilä ajattelemaan ja puhumaan lähimmäisestämme hyvää ja selittämään kaikki parhain päin.

Multa jos me Raamalun valossa tulkimme itseämme ja jokapäiväistä elämäämme, niin siellä löydämme oikean kuvamme, eikä se ole muu kuin lämä: "Mikä lihasta on synlynyt, on liha." Muuan lihan selvimpiä tunlomerkkejä on, ellä vaikka se jolenkin jaksaa olla hyvä niille, jolka puolestaan osotlaval sille hyvyyttä, niin omalla voimallaan se ei kuilenkaan jaksa rakaslaa niilä, jotka lekeväl sille pahaa. Ihmisen elämässä täytyy lapahtua suuri mullislus, ennenkuin siinä Henkl pääsee voiltamaan lihan, niin eltä hän losissaan alkaa opelella rakastamaan vihollisiaankin ja lolullelee näkemään jokaisessa Jumalan kuvan, huolimalla siitä, millaiseksi irvikuvaksi se on maisella matkallaan ehlinyl väänlyä.

Kuta pilemmälle ihminen ehlii krislilyn liellä, sitä syntisemmäksi ja mahdollomammaksi hän lunlee ilsensä. Frank Mangs kirjoillaa: 'Ei ole milloinkaan miellyltävää kohdata ilsensä, ja on harvoja asioila, jotka luoltavat omalle minälle niin syvästi luskaa kuin lulla armollomasti vähennetyksi lodelliseen arvoonsa.' Ihmisen lodellinen arvo Jumalan ja lähimmäisen edessä on: syntinen ihminen. Mutta moniko meislä ei alkaisi puoluslella ilseään, jos meille Iueleltaisiin synlejämme? Peräll vaikeata on ylpeän ja "hyvän" alenlua lodelliseen arvoonsa. Vaikeata on lakata syyttämäslä muita ja nöyrtyä anleeksipyyntöön. Ja kaikkein vaikeinta on opetella rakaslamaan loisia synlisiä. Ennenkuin se voi lapahlua, täylyy elämässä tapahlua vallankumous.

Tämä vallankumouksen siemen heileltiin länne lurmeluksen maahan Golgatalla, jossa me syyllisel ristiinnaulilsimme syytlömän. Meidän sallilliin se lehdä omaksi pelastukseksem-

me, sitä varten, että tämä syytön oli ainoa, joka saattoi sovittaa meidät syylliset vanhurskaan Jumalan edessä. Siinä missä me vihasimme, hän rakasti. Missä me pilkkasimme, hän vaikeni. Missä me ylpeillen iskimme naulojamme, hän kärsi ja rukoili puolestamme.

Mitä kerskaamista meillä ihmispoloisilla on itsessämme! Eikö suumme tukkeudu katsoessamme kärsivään Jumalaan! Eikö hänen edessään tunnu naurettavalta kaikki suuret kuvitelmamme itsestämme! Herra taivaassa nauraa meille. Ei tarvita kuin sormenviittaus. ja siihen raukenee kaikki, mikä on lähtöisin ihmisestä. Mitään pysyvää ei rakenneta ilman Herran läsnäoloa, olkoon kysymys valtakunnan itsenäisyydestä, kodin rakentamisesta, syntien keräämisestä ja parannuksen tielle lähtemisestä tai mistä muusta suuresta tai pienestä tehtävästä hyvänsä. Jotain elävöityy, kun Jumala toimii. Jotain ristiinnaulitaan, kun ihminen turmeluksessaan toimii.

Ihmisylpeys mielellään pldättäisi itsellään edes osan ansiota. Se ei tahtoisi riisuutua tyhjäksi omasta järjestään, omasta hyvyydestään ja kauneudestaan. Siihen koskee kipeästi, kun siltä raastetaan vaatekappale toisensa jälkeen niin että sen on seisottava lopulta aivan alastomana taivaan portin takana. Jumalalle kiitos, että Kristus pukee tämän alastoman vanhurskautensa valkealla vaatteella, veressä puhtaaksi pestyllä, ja avaa oven häävieraan sisälle käydä.

Siitä ovesta käytyämme me itsekin nauramme entiselle minällemme, joka täällä alhaalla vaeltaessaan yritti ripustella ylleen kaikellaisia omatekoisia kaunistuksia. Silloin tiedämme, että se kaikki oli katoavaa katinkultaa, eräitä pölyhiukkasia maailman suuresta tomupallosta.

P. Raski.

Synti

Katso minä olen synnissä syntynyt ja äitini on minut synnissä siittänyt. (Ps. 51: 7).

Niin, totta se on, sanoo Daavid, että sinun edessäsi Jumala minä olen syntinen, että luontoni syntyperäni on syntiä, jopa että minä olen siinnyt synnissä. Kuinka eivät siis ajatukseni, sanani ja tekoni, jopa koko elämäni olisi samanlaista. Kuinka voisin olla synnitön minä, kun olen synnissä syntynyt ja kun luontoni on syntiä. Katso, minä olen synnissä syntynyt ja äitini on synnissä minut siittänyt. Minä olen paha puu, vihan ja synnin lapsi.

Niin kauan kuin tämä luonto ja olento meissä pysyy, niin kauan olemme syntisiä ja meidän täytyy sanoa: Anna meille meidän syntimme anteeksi, kunnes ruumiimme kuolee ja menehtyy. Aataminhan täytyy kuolla ja mädäntyä ennenkuin Kristus voi kokonaan meissä ylösnousta. Hänen ylösnousemisensa meissä alkaa parannuksella ja päättyy kuolemassa. Kuolema on siis terveellinen keino kaikille niille, jotka uskovat Kristukseen. Se kun ei muuta tee kuin hävittää ja tekee tyhjäksi kaiken sen, mitä Aatamista on syntynyt, että Kristus vihdoinkin yksin ja ainoastaan meissä olisi. (Luuk. 14: 17). Tulkaa, sillä kaikki on valmiina.

Syntiinlankeemus on korjattu. Koko maailman synti ja minun syntini tyystin sovitettu, niin että raamattu sanoo sen olevan heitetty meren syvyyteen. Lain kirous on poistettu. Kuolema on voitossa nielty. Syyttäjä karkoitettu, ihminen jälleen Jumalan kanssa sovitettu. Taivas on avattu; jotta taas voimme luottamuksella puhutella Jumalaa, niinkuin lapset isäänsä ja viimein olla hänen kanssaan taivaassa, ijäisessä autuudessa.

Martti Lutherin mukaan

S. T.

TYÖSARALTA

Turun paikallisosasto

Turun inkeriläiset viettivät pääsiäisjuhlaa Karjalaisten talossa toisena pääsiäispäivänä. Juhlavieraita oli kokoontunut noin pariinsataan henkeen nouseva joukko. Opettaja Toivo Leinin myötäillessä pianolla laulettiin aluksi pääsiäisvirsi. Sen jälkeen maisteri Teppo Samooja lausui juhlayleisön tervetulleeksi. Hän esitti puheessaan, miten köyhää ja arkista elämä olisi ilman ikivanhoja kirkollisia juhlapäiviä. Niitä ja kirkollisia juhlamenoja on yritetty korvata muilla juhlapäivillä ja menoilla, mutta siinä ei ole onnistuttu. Uskonnollinen kaipuu on niin syvällä ihmisen sielussa, ettei sitä voida mullla tavoin korvata. Mieliä herkistäneen puheen jälkeen Turun paikallisosaston laulukuoro musiikinopettaja Ilpo Tolvaksen johdolla lauloi hengelliset laulut Halleluja ja Haudassa Hän lepäsi. Sitten kirkkoherra Armas Aavikko piti syvämietteisen pääsiäisaiheisen puheen, jossa hän lähti siitä, kuinka kuolema varjostaa aina ihmistä, mutta Jeesus Kristus on omalla kuolemallaan voittanut kuoleman ja avannut meille pelastuksen tien. Inkeriläiset ovat kulkeneet kärsimysten teitä, mutta he ovat samalla kulkeneet kohti valoa ja ikuista kirkkautta, sitä tietä, jonka Vapahtaja on kuolemallaan viitoittanut. Puheen jälkeen saatiin kuulla opettaja Anna-Liisa Henrikssonin miellyttävää yksinlaulua. Isänsä Toivo Leinin säestyksellä hän lauloi Tshaikovskin Tarun ja Vallinmäen Vieraalla maalla. Hovioikeudenneuvos Robert Rainio mainitsi siitä hyvästä yhteishengestä, mikä Turun inkeriläisten keskuudessa vallitsee. Sitten hän jakoi ajamiinsa kansalaisuusanomuksiin saapuneita päätöksiä ja toivotti niiden saajille onnea uusina Suomen kansalaisina.

Väliaika kului rattoisan rupattelun ja kahvinjuonnin merkeissä. Kukaties siihen sisältyi hivenen verran jännitystäkin emäntien järjestämien arpajaisten johdosta. Palkintona oli upea maljakollinen herkullisia hedelmiä.

Ohjelmaa jatkettiin jälleen pääsiäisaiheisella virrellä. Juho Talonpoika selosti puheessaan vaikuttavasti pääsiäisen suurta pelastussanomaa. Opettaja Toivo Leini lausui liikuttavan sydämelliset kiitoksensa paikallisosaston jäsenille ja johdolle aikaisemman sairautensa aikana saamastaan myötätunnosta ja äskeisen merkkipäivänsä johdosta saamistaan huomaavaisuuden osoituksista ja lahjoista. Kirkkoherra Aavikko kertoi eräitä tapauksia, kuinka hajaantuneiden inkeriläisperheiden jäsenet ovat ihmeellisen johdatuksen kautta löytäneet toisensa, ja lausui tilaisuuden loppusanat. Vielä veisattiin yhteisesti virsi.

Turun paikallisosaston seuraava juhlatilaisuus on samassa paikassa toisena helluntaipäivänä, toukokuun 22 pnä klo 14.

Ruotsin Örebron Inkerinsuomalaisten Kerho

yhdessä paikallisen seurakunnan kanssa pitl sääntömääräisen vuosikokouksensa helmikuun 12 päivänä Nikolain seurakuntasalissa. Osanottajia oli saapunut tilaisuuteen sekä Örebrosta että Kumlasta kohtalaisen runsaasti. Esitetty toiminta- ja tilikertomus hyväksyttiin sekä myönnettiin asianomaisille tili- ja vastuuvapaus.

Uuteen toimikuntaan valittiin lippuäänestyksellä Antti Juvonen, Nikolai Rokka, Oskar Himiläinen, Aleksanteri Halttunen, Arvo Savolainen, Juho Hirvonen ja Matti Randefelt. Tilintarkastajiksi valittiin Anna Kemppi ja A. Kekkonen.

Väliajalla nautittiin kahvit leivonnaisten kera ja seurusteltiin vilkkaasti. Kokuoksen päätteeksi Matti Randefelt esitti viime kesän juhlilta tehdyn filmin ja tuokiokuvia nykyajan Inkeristä.

HUMINA KOTIKUUSIEN
MYÖS MULLE MUINOIN SOI.
SE SÄVEL VIENO, SULOINEN
MUN SYDÄMEENI HIIPIEN,
JA HERTTAISESTI HYVÄILLEN
SE RAKKAUDEN LOI.

ELÄMÄN KANNEL OUTO
SEN SIJASTA NYT SOI
SE SOITTO SYNKKÄ SU[illegible]
ON MULTA VIENYT NU[illegible]
JA LAPSUUSKODIN SY[illegible]
SE MURHEEN MIELEEN [illegible]

L OTTO VAAN
YT OI.
KKÄ SURUINEN
NY NUORUUDEN
DIN SYNNYINMAAN,
IELEN TOI.

HUMINA KOTIKUUSIEN,
SUA UNHOITTAA EN VOI.
KUIN KULKULAINEN, KAIHOTEN
MA MAAILMALLA HARHAILEN,
NIIN AINA JOSKUS, ROHKAISTEN,
SUN MUISTOS MIELEEN SOI.

Ent. Pietarin suomalaisten nykyasemasta

Pietarin suomalaisen väestön sekä varsinaisen Inkerinmaan asukkaiden vuorovaikutus ennen ensimmäistä maailmansotaa ja sen seurauksena tapahtunutta Pietarin suomalaisen yhdyskunnan hajaantumista oli ymmärrettävistä syistä läheistä ja moninaista. Näin oli asian laita esim. sivistyksellisellä, taloudellisella ja yhteiskunnallisella alalla. Inkeriläisellä opettajakunnalla oli kouluopetuksessa varsinkin kansakouluasteella Pietarin kaupungin suomalaisissa opinahjoissa keskeinen asema ja merkitys. Kolppanan seminaari, jonka satavuotismuistojuhlaa suunnitellaan maassamme vietettäväksi v. 1963, valmisti pätevää opettaja-ainesta maailmankaupungin pientä suomalaisasutusta varten. Tämä valtavan kansanmeren keskelle vuosisatojen aikana kohonnut väestösaareke koostui huomattavalta osalta Suomesta siirtyneistä eri elinkeinojen ja ammattien harjoittajista, jotka taitavuutensa ja luotettavuutensa ansiosta ennen pitkää saavuttivat suuren suosion venäläisen asiakaspiirin taholta ja yleensä menestyivät taloudellisesti hyvin. Oman erikoisen ryhmänsä pietarinsuomalaisten keskuudessa muodosti Pietarin suomalaisen rautatien palvelus- ja virkailijakunta, jolla oli rakennusryhmäalueensa päärautatieaseman välittömässä läheisyydessä.

Pietarin suomalaisiin oli luettava myös ne rautatieläiset ja muutkin suomalaiset asukkaat, jotka olivat sijoittuneet Pietarin—Valkeasaaren väliselle rataosuudelle. Heidänkin kesken oli olemassa monenlaatuista järjestöllistä kanssakäymistä. Voi täysinperustellusti sanoa, että entiset pietarilaiset sovelluttivat vieraalla maaperällä elämänoloissaan joka suhteessa Suomen yhteiskuntamuotoa ja olivat yhtä valveutuneita suomalaisia kuin emämaan kansalaiset konsanaan.

Olen eräässä toisessa yhteydessä aikoinaan esiintuonut sellaisen henkilökohtaisen käsitykseni, että ne Suomen kansalaiset, jotka joutuivat viettämään lapsuutensa, nuoruutensa ja miehuutensa päivät joko synnyinsijoillaan Inkerissä tai passilla eläjinä Pietarissa omaksuivat noilta ajoilta elämänkatsomukseensa ehkä aivan itsetiedottomasti vaikutteita, jotka voimakkaasti lujittivat ja syvensivät heidän kiintymystään omaan suomalaiseen isänmaahan ja kansaan ja opettivat heidät kirkkaasti tajuamaan Suomen autonomian ja myöhemmin itsenäisyyden ja riippumattomuuden mittaamattoman merkityksen. Monessa muussakin mielessä Pietarissa ja Inkerissä suoritetulle suomalaiskansalliselle herätys- ja sivistystyölle kannattaa aina antaa sille kuuluva arvo ja tunnustus maamme kulttuurihistorian vaiheissa. Viime syksynä Inkerin luterilaisen suomalaisen kirkon 350-vuotisjuhlan kunniaksi julkaistu ansiokas historiikkiteos luo omalta osaltaan pätevää katsausta Inkerissä, Pietarin suomalaisten asutusalue siihen luettuna, tapahtuneeseen valtavaan sivistykselliseen kehitykseen.

On itsestään selvää, ettei tällainen merkityksellinen ulkosuomalainen kulttuurikausi vuosisataisine elämänmuotoineen ja rikkaine saavutuksineen voi eikä saa haihtua unohduksiin Suomen kansan historian nykyisissäkään kohtaloissa, vaan nämäkin kansalliset perinteet ansaitsevat vaalimisen ja niihin sisältyvän vielä pelastettavissa olevan tietouden ja aineiston tallettamisen maamme kulttuuriaarteistoon.

Tämän jälkeen herää kysymys, millä tavoin parhaiten saataisiin voimat keskitetyiksi myös nyt kysymyksessä olevan omalaatuisen kansallisen sivistyssektorin muistojen ja henkisten ar-

vojen säilyttämiseksi ja niitä koskevan keräystyön edistämiseksi sekä asianomaisen alueen väestön yhteistoiminnan tiivistämiseksi.

Inkerin pääväestön. inkerinsuomalaisten, kuolemattomia kalevalaisia kulttuurisaavutuksia, kansallisia näkemyksiä ja harrasta kristillistä elämänkatsomusta sekä sanotun hajalle lyödyn heimon yhteenkuuluvuuden henkeä ylläpitämässä toimii maassamme tunnustettavalla valppaudella ja tahdikkuudella Inkeriläisten yhdistys, joka mm. määräaikoina toimeenpanee valtakunnallisia heimojuhlia eri puolilla Suomea. Sen sijaan Pietarin kaupungin entisen suomalaisen yhdyskunnan maassamme asuvien tuhansien kansalaisten keskinäistä järjestäytymistä ei vielä ole saatu aikaan. Kuitenkin on tässäkin kohdin kysymys aivan erikoislaatuisesta kansallisesta kehitysprosessista maan rajojen ulkopuolella omine elämäntapoineen, kirkkoineen, kouluineen, ammattikuntineen, järjestötoimintoineen jne. Sen vuoksi olisi välttämätöntä, että jo yli 40 vuotta sitten Suomeen siirtyneet, yleensä jo vanhentuneeseen ikäpolveen kuuluvat ent. Pietarin suomalaiset saadaan asemaan ja arvoon katsomatta ryhmittymään jonkinlaisen perustettavan kiinteän yhdyselimen, sanokaamme vaikka kerhon, ympärille ja kokoontumaan esim. kerran vuodessa yhteisten muistojen merkeissä erikoisemmitta säännöittä sekä tavanomaisia järjestökankeuksia välttäen viettämään kulloinkin tarkoituksenmukaisesti suunnitellun ohjelman puitteissa mieltälämmittävää yhdessäoloa. Aika on sitten näytävä voidaanko tällä tavoin ehkä alulle pantavan toiminnan tietä toteuttaa mm. pietarilaisten keskuudessa tietyissä piireissä sanoisiko epävirallisesti jo vireillä ollut ajatus ryhtyä järjestelmällisesti keräämään ent. Pietarin suomalaisen asutuskunnan elämää ja oloja kuvaavaa kirjallista materiaalia, valokuvia, haastatteluja, äänityksiä yms. samalla tavoin kuin tällä hetkellä kootaan esim. karjalaista kulttuuritietoutta.

Tähän saakka ent. pietarilaisten kesken on ollut kosketusta noin viiden vuoden väliajoin ainoastaan Pietarin suomalaisen yhteiskoulun entisten oppilaiden yhteisissä koulukokouksissa, mutta niin rattoisia ja riemullisia kuin nämäkin tilaisuudet aina ovat olleet, ne eivät sittenkään edusta koko pietarilaista suomalaisväestöä. Vaikka jonkinlainen uusi järjestöelin muodostettaisiinkin, niin yhteiskoululaisilla kyllä olisi sen rinnalla edelleenkin mahdollisuus myös omiin kokoontumisiinsa, mikäli erikseen sellaisia haluavat. On niinikään selvää, että aikaansaatava kerho, millainen se sitten onkin, olisi kiinteässä yhteistoiminnassa Inkeriläisten yhdistyksen kanssa, sillä onhan kummankin jäsenistö loppujen lopuksi lähtöisin samalta asuma-alueelta maailmanmetropoolin sydämestä.

Käsitykseni mukaan voisi juuri Inkeriläisten yhdistys tehdä aloitteen asiassa kutsumalla koolle ensimmäiseen alustavaan neuvotteluun riittävän edustavia ja vaikutusvaltaisia kulttuuri- ym. henkilöitä kummastakin asianomaisesta väestöryhmästä keskustelemaan menettelytavoista ja suuntaviivoista yhdyselimen luomiseksi esim. jo kuluvan vuoden aikana. Tällöin valittava väliaikainen toimikunta tiedoittaisi sopivana ajankohtana sanomalehti-ilmoituksin varsinaisen perustamiskokouksen pitämisen ajasta ja paikasta. Tätä tietä kulkien ehkä onnistutaan löytämään järjestäytymismuoto, minkä avulla Inkerin sitkeän ja Suomen kansankulttuurille arvokkaan panoksen antaneen kansansirpaleen sekä monipuolisesti, hehkuvalla innolla ja voimakkaassa suomalaiskansallisessa isänmaallisessa hengessä toimineen monikymentuhantisen pietarinsuomalaisen väestön harrastukset ja tunnot voidaan keskittää yhteiseksi henkiseksi virvoitukseksi ja koko maan kulttuurielämän parhaaksi.

Niilo Yrjölä.

Venjoen kirkon muistolle

Oi rakas, kotoinen kirkko,
oi pyhä Herran temppeli!
Kun kuvaasi katselen,
monet kultaiset hetket mielessä herää.
Oi siunatut porttisi nuo,
joista seurakunta riemuiten
sai käydä sisälle,
pyhän alttarisi luo.

Oi, rakas, komea kirkko,
oi, pyhä Herran temppeli,
et ehtinyt vuosihin vanhuuden,
vain vähän yli viidenkymmenen,
kun aikain vaihtelussa
pahuuden voimat sun tuhosi,
kauniin, pyhän maahan hajotti.

Nyt muurisi on kaatuneet,
ajan aallot kaiken kauniin
ovat näin pois huuhtoneet.
Mutta maa se, missä seisoit
kerran ylväänä on pyhää,
siunattua multaa Herran.
Se pelto kätkee poveensa
kultajyväviljaa.
Käy tuuli ylitse hiljaa henkäillen.

Oi, rakas kotikirkko,
eläköön muistosi sun
kallis, pyhä!
Kasvakoon maa kylvetty ja
tuottakoon ain runsaan, hyvän sadon.
Kaivaten näin siunaan muistoasi,
käteni mä ristin,
kiitän sydämestä siitä,
mitä kaikkea sain hyvää
sinulta mä päivinäni nuoruuden.
Suo, Korkein, säilyttää sun
muistosi näin päiviin
hopeisiin vanhuuden.
Sua ikävöin mä aina!

Maria Hartikainen.

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n vuosikokous

pidetään sunnuntaina huhtikuun 23 pnä 1961 Helsingissä Viipurilaisen Osakunnan huoneistossa alkaen klo 14.

Käsitellään sääntömääräiset asiat.

Välittömästi tämän ja kahvitauon jälkeen jatkuu yhdessäolo. Ohjelmassa on puheita, laulua, lausuntaa ym.

Johtokunta kokoontuu samassa paikassa ennen vuosikokousta klo 13.

Johtokunta.

Ruotsin kesäjuhlille

lähtijöitä on toistaiseksi ilmoittautunut niin vähän, ettemme vielä ole voineet sitovasti varata tilausautoa, mistä alustavasti olimme sopineet.

Matkaa ei silti peruuteta, vaan ilmoittautumisaikaa on pidennetty ensi toukokuun 15 päivään asti. Tämä siksi, kun on ilmennyt, että halukkaita matkalle lähtijöitä on enemmänkin, mutta kaikki eivät ole vielä tietoisia lomansa järjestymisestä siihen aikaan.

Mikäli lähtijöitä tulee niin vähän, ettei kannata varata eri autoa tätä matkaa varten, vierailu tullaan tekemään ryhmämatkana laivalla Tukholmaan ja sieltä junalla Boråsiin. Lähtö- ja paluupäivät pidetään ennemmin ilmoitettuina, ts. lähtö Helsingistä 22. 6. ja takaisintulon lähtö Boråsista tiistaiaamuna.

Terveisin

Helsingin inkeriläiset.

I Ahdin mukaan

Lammas kun jo pääsiäiseks
teurastettu oli,
silloin nämä kaksitoista
Jeesuksen luo tuli.

"Missä tahdot, Opettaja,
että lammas syötäis,
kuka meitä aterialle
kotihinsa pyytäis?"

Pietarin ja Johanneksen
matkalle hän käski,
sanoi: "mies, ken vettä kantaa,
sopii ystäväksi.

Tämä mies voi näyttää meille
varatuksi huoneen."
Jeesus tiesi kärsimyksen
lähellä jo olleen.

Jeesus kävi pöytähän ja
alkoi leipää murtaa,
sanoi vielä: "tänään kaikki
luokseni nyt tulkaa."

Samoin otti hän myös kalkin,
siunasi ja sanoi:
"tästä juotuanne koskaan
rasita ei jano".

Perkele sai vietellyksi
Juudas Iskariotin,
kun hän sydämessään alkoi
ajatella toisin.

Juudas tahtoi Mestarinsa
hopeahan vaihtaa,
huomaa väärinteon, rahat
lattialle paiskaa.

Tunnusti näin pettäneensä
viattoman miehen
sanoi, ettei syyllisyyttä
tässä yhtään liene.

Tehty tekemättömäksi
tuskin tulee koskaan,
hopeakaan apua ei
pysty tuomaan tuskaan.

Eikä Juudas itsellensä
löydä rauhaa mistään,
hirttonuoran tuskissansa
kaulahansa pistää.

Vaikka Juudas tiesi, että
suureen syntiin lankes,
ei hän Jeesukselta tätä
pyytänyt vaan anteeks.

J. Hartikainen.

TILITYS

Inkerin kirkon 350-vuotisjuhlasta

Menot:

Juhlahuoneiston vuokra	23.900:—
Juhlasalin koristelu	4.390:—
Lahjakirjat	10.500:—
Ohjelmansuorittajille matkakuluja ja palkkioita	20.320:—
Painatustyöt	5.500:—
Posti- ja puhelinkuluja	2.700:—
Mk	67.310:—

Tulot:

Kirkkolehti	42.625:—
Ohjelmalipuista	16.300:—
Inker. Yhd. lahj. .	8.385:—
Mk	67.310:—

Helsingissä helmikuun 23 päivänä 1961.

Antti Kekki *Akseli Kajanti*
J. A. Savolainen *Matti Vironmäki*
Aappo Metiäinen *Matti Kukkonen*

Tarkastettu ja oikeiksi havaittu.

Helsingissä maalisk. 2 pnä 1961.

J. Vesa *O. Rokkanen*

VIESTI PETROSKOISTA

Leskirouva Maria Korsnevoi, o.s. Mylläri Miikkulaisten Yläkylästä on kuollut Petroskoissa 31. 3. 1960 vähän yli 50 vuoden ikäisenä. Lähinnä kaipaa tytär.

HENKILÖKUVIA

Larin Paraske, Inkerin maineikas tytär

Kirjoittanut *Saini Laurikkala*

"Inkeriläisten Viestin" helmi- ja maaliskuun numeroissa on selostettu Kalevalan perintöä ja Inkerin osuutta suomalaisessa kansanrunoudessa. Tämän lehden lukijoita kiinnostanee myös tieto, että suurin tunnettu kansanlaulujen muistin varassa säilyttäjä oli juuri inkerinsuomalainen, ja he halunnevat tutustua kyseessä olevaan suureen tyttäreensä Larin Paraskeen tarkemminkin.

Larin Paraske, jonka kuolemasta muutaman vuoden päästä tulee kuluneeksi 60 vuotta, oli merkillisimpiä naisia, mitä Suomessa on elänyt, ja hänelle on annettu kunnianimet Kanteletar, Suomen runotar. Hän ei kuulu niihin ihmiskunnan suuriin, joiden arvo kirkastuu vasta jälkipolville. Hänen suuruutensa ja arvonsa ymmärrettiin jo varhain, mutta syistä, joita ei toistaiseksi ole selvitetty, hänet jätettiin vanhuudessaan kamppailemaan puutteeseen. Se sateenkaaren värinen runon yrttitarha, jonka Larin Paraske istutti ja antoi kansalleen, palkittiin kiittämättömyydellä.

Pohjois-Inkerin järvialueella, Lempaalan pitäjän suuressa Mäkienkylässä eli Mäkiin vallassa sijaitsi Larin Parasken lapsuudenkoti, jossa hän syntyi joulukuun 27 päivänä 1833, nuorimpana vanhempiensa neljästä lapsesta. Isä Mikiitta oli Kuussovan hovin orja. Äiti Tatjaana oli kotoisin Suomen puolelta, Metsäpirtin Vaskelan kylästä. Tatjaanan äiti — siis Parasken isoäiti — oli sukutarinan mukaan palvellut orjana Pietarissa. Kerran kaupungissa käymässä ollut veli näki sisarensa talvipakkasella avojaloin noutavan vettä Nevajoesta ja pelasti tytön kätkemällä hänet rekeen tyhjään jauhokuliin ja ajamalla kotiin.

Vain 5 kilometriä Mäkienkylästä pohjoiseen oli silloinen Suomen raja. Sangen todennäköistä on, että Larin Paraske, jonka kodissa, kuten koko Inkerissä, elämä oli maaorjuuden vuoksi raskasta, kotiseutunsa muiden neitojen lailla piti Rajajoen pohjoispuolella olevaa maata luvattuna maana. Elämänsä iloisimpana aikana Paraske piti niitä viikkoja, jotka hän lapsena ja nuorena tyttönä sai viettää äitinsä kotona Suomen puolella, ja hän saattoi noita onnellisia aikoja muistella muinaisrunon sanoin:

"'Mie kun istuin, maa iloitsi,
mie kun seisoin, seinä paistoi,
mie kun käin, kämärät läikkyit'
mie kun tantsin, taivas läikkyi.''

Tämän luvatun maan lumoissa tuleva suuri runonlaulaja, jonka vanhemmat olivat jo kuolleet, kai 20-vuotiaana neitona suostui v. 1853 Suomen puolelta olevan Larilan Kaurilan vaimoksi, vaikka tämä oli jo 40 vuoden ikäinen ja lisäksi sairaalloinen, ja muutti siten äitinsä kotikylään, Metsäpirtin Vaskelaan. Tosiasiassa nuorikko joutui keskelle ankaria elämän huolia. 1850-luvulla Vaskela oli köyhä; elinkeinoina harjoitettiin maanviljelystä, mutta myös kalastusta ja rahdinajoa. Elämää synkistyttivät lahjoitusmaaolot — tosin "ropotti" ei täällä ollut kaikkein raskainta laatua, mutta toimeentulo oli kuitenkin niukkaa.

Talo, johon Paraske tuli emännäksi, oli kuudennesmanttaalin suuruinen, rakennukset olivat vanhat ja pienet: 2-akkunainen tupanen, jota sanottiin Larin tuvaksi, aitta, vaja ja riihi. Kaurila Teppananpoika ei ollut vain kivulloinen, vaan myös saamaton ja kai suorastaan laiskakin. Luonteeltaan hän oli juro eikä ymmärtänyt herkkää vaimoaan. Lapsia heille syntyi yhdeksän, mutta vain kolme niistä jäi eloon. Samanaikaisesti Paraske hoiti taloaan "iloisena ja keveänä keikahdellen työstä toiseen". Pian hän sai viljellä

sitä yksin, sillä Kaurila oli sairas, pirtin nurkassa nuhajava vanhus. Pikkutilan maanviljelyksen tulot eivät kuitenkaan riittäneet ajoittain suuren perheen elatukseen ja veroihin, ja Larin Parasken oli pakko etsiä työtä kodin ulkopuoleltakin, tapaamme hänet siten jopa niinkin raskaassa työssä kuin jaalojen ja soimien vetäjänä Taipaleenjoella. — Inkerin ja Karjalan kannaksen naisten keskuudessa vallinneen tavan mukaan hän otti myös Pietarin orpokodeista huollettavikseen kasvatteja, joista maksettiin muutamia ruplia vuodessa. Aikojen kuluessa Paraskeella oli tällaisia lapsia hoidettavina kaikkiaan 50. Hän nouti itse nuo "ruununlapset" jalan Pietarista. Perillä ja paluumatkalla hän ei raatsinut syödä muuta kuin kuivia leivänkannikoita, joita sai ilmaiseksi. Kaikesta näkyy, että Paraske oli erittäin elinvoimainen nainen, toimelias emäntä ja huolehtivainen äiti. Mutta ei ole ihme, että hän joskus puhkee valittamaan:

"Miul on viien vellon huolet,
seitsemän sisaren huolet,
ison huolet, emon huolet,
viel on huolein ommain."

Vuonna 1887 kuoli Kaurila, ja Paraske sepitti hänen muistolleen ylevän itkuvirren. jossa hän valittelee:

"Miksis sie jättelit niille ikuikäväisille,
tuki turvattomaks, ani armottomaks?
Kehes mie nyt turvaelen, vaimokuluinen
ilasella iki-myöhäiseen, aamuisilla anivarhaisin?
Kovakorvaiset, kylmäkylkiset on ne vikivierahaiset kyllinkyntäjäiset."

(Jatkuu)

Omaisia etsitään

Poika etsii äitiään. *Eino Ukkonen*, 26 vuotias, syntyisin Valkeasaarelta, etsii äitiään. Toinen samanniminen Eino Ukkonen on jo löytänyt äitinsä. Ken voi auttaa tässä asiassa, hänelle olen suuresti kiitollinen. Rva Anna Ukkonen, Rykmentintie 56, as. 3, Turku 1.

Rivit harvenevat

Fil.maisteri Erkki Räikkönen kuoli Hälsingborgissa Ruotsissa 30. 3. 1961. Hän oli Inkerin poikia, syntynyt Pietarissa, tuli ylioppilaaksi v. 1920 Helsingissä, suoritti fil.kand. tutkinnon v. 1926 ja sai fil.maisterin arvon seuraavana vuonna. Hän otti aktiivisesti osaa ylioppilas-, yhteiskunnalliseen ja aatteelliseen elämään. Hänen alotteestaan perustettiin mm. Akateeminen Karjala-Seura, minkä sihteerinä hän oli pitkän aikaa. Myös kirjallisella alalla hän on toiminut uutterasti, ollut eri julkaisujen päätoimittajana ja julkaissut useita teoksia.

Sodan jälkeen Räikönen muutti Ruotsiin, missä asettui asumaan Hälsinborgiin ja perusti sinne kustannusliikkeen, mitä johti kuolemaansa saakka. Täälläkin hän osallistui innokkaasti aatteelliseen ja yhteiskunnalliseen toimintaan.

Lähinnä jäivät poismennyttä suremaan puoliso ja kahdeksan lasta.

Vainaja siunattiin viimeiseen lepoon lauantaina 8. 4. Pålsjön kappelissa Hälsingborgissa.

Tähtäimeltä

Kevät tulee! Aikeitaan se
häiritä ei anna,
luonnonvoimain tielle liioin
esteitä ei panna.

Aurinkokin säteitänsä
säälimättä tuhlaa,
kristikansa myötään elää
viettäin riemujuhlaa.

Oli pääsiäinen, urut
kiitosvirttä soivat,
kirkonkellot julkisuuteen
hartautta toivat.

Kiirastorstai, eikä toki
pitkäparjanlaikaan
johlamatta voinut olla
ajatusta aikaan,

jolloin Totuus kirkastui, ja
ote kuolemalta
kirposi, ja uusi usko
kasvoi Golgatalta.

M a t t i.

Vuodet vierivät

80 vuotta täytti kirkkoherranrouva Teresia Lindberg, o.s. Piispanen 18. 3. 1961 Salossa. Hän on syntynyt Inkerissä papin tyttärenä ja olosuhteiden vuoksi neljä vuosikymmentä sitten Suomeen siirryttyään osallistui aikaisemmin innokkaasti inkerinsuomalaisten järjestötoimintaan ja avusti omia julkaisuja kirjallisilla tuotteillaan.

70 vuoden iän saavuttaa toukokuun 3 päivänä 1961 rouva Sofia Sakarinen kotonaan Kellokoskella, missä viettää vanhuutensa päiviä. Hän on syntynyt Inkerissä Ropsun seurakunnan Pienenkurkonkylässä. Onnittelemme!

60 vuotta täytti opettajatar Maria Leimi, o.s. Pärssinen Mietoisissa huhtikuun 4 pnä 1961. Hän on syntynyt Inkerissä, käynyt Pietarin Yhteiskoulua ja Kolppanan opettajaseminaarin. Saatuaan pätevyyden kansakoulunopettajan virkaan Suomessa, toimi opettajana eri paikoissa ja on nyt samassa tehtävässä Mietoisissa.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.
Toimitus ja konttori: Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11575.
Päätoim. kotipuhelin 23 053.
Helsingin konttori: Aurorankatu 7. A. 1.
Päätoimittaja A a p p o M e t i ä i n e n.
Ilmoitushinnat 20:—/pm.
Tilaushinnat:
Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEHILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 5 Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN 5. 5. 1961

Larin Paraske

aikansa etevä emäntä ja esimerkillinen äiti. ahkera uurastaja ja tavallista lahjakkaampi nainen. Hän täytti velvollisuutensa mallikelpoisella tavalla. Tätä ei kuitenkaan silloin huomattu, niinkuin yleensä vastaavanlaisia seikkoja. Eikä sitäkään, että hän oli hengenlahjoiltaan suuri taitaja, armoitettu runolaulaja. Viimeksi mainittu ominaisuus havaittiin toki hänen elämänsä viime vaiheessa. Nämä yllättävän runsaat hengenaarteet merkittiin muistiin tulevien sukupolvien ihailtaviksi. — Vasta kuolemansa jälkeen Larin Paraskesta tuli tunnettu ja tunnustettu, Suomen suurin runolaulaja. Viittaamme toisaalla lehdessämme olevaan häntä esittelevään kirjoitukseen.

Toukokuun toinen sunnuntai

Jo neljän vuosikymmenen aikana näin vakiintuneen tavan mukaisesti on Suomessa toukokuun toista sunnuntaita vietetty äideille omistettuna. Tänä päivänä on tahdottu kunnioittaa heidän uhrautuvaa työtään osoittamalla keskuudessamme ahkeroiville äideille julkisesti kiitollisuutta ja vaalia niiden muistoa, jotka ovat jo siirtyneet kumpujen hiljaiseen yöhön. Tämä kaunis tapa ei saa muodostua vain ulkonaiseksi eleeksi, vaan ansaitsee tulla yhä laajemmalti ja syvällisemmin viljellyksi, niin että siihen sisältyy todellinen rakkauden ja kunnioituksen osoitus ja katoamattomien elämänarvojen kohottaminen niille kuuluvaan asemaan.

Äidit ovat kautta aikojen, ulkonaisista olosuhteista riippumatta suorittaneet ja tekevät tälläkin haavaa kodeissa uupumatonta, hiljaista, epäitsekästä työtä vuodesta toiseen. He joutuvat ensimmäisinä kokemaan iskut, mitkä taloudellisen, yhteiskunnallisen tai muun hädän muodossa kotia ja sen jäseniä uhkaavat. Ne tuhannet inkeriläisäidit, jotka nyt elävät Suomessa tai Ruotsissa, tuntevat syvemmin kuin ehkä läheiset omaisensa, miten raskas on ollut ero kodista, kuinka syvälle olemukseen syöpyy tuska silloin, kun vaino ja viha pakottaa jättämään armaan kotilieden. Se suru on suurempi kuin mitä sanat kykenevät ilmaisemaan. Sen synnyttämän tuskan kantamiseen tarvitaan äidin osaksi annettu arpa kätkeä sydämeensä raskaimmankin kohtalon iskut. Äidit ovat arkielämän huomaamattomia sankareita, joille vain harvoin ojennetaan voiton riemujen laakereita.

Pakolaisuudessa ja siirtolaisuudessa eläminen, vieraassa ja oudossa ympäristössä oleminen on muodostunut pitemmäksi kuin kukaan vihollista ja sotaa paetessaan saattoi kuvitella. Onhan se jatkunut monen kohdalta jo vuosikymmeniä. Toiset ovat joutuneet siihen asemaan aikaisemmin, toiset myöhemmin. Monet jo uupuneet matkan varrella. Alkuvuosina he ehkä elättivät mielessään toivoa takaisin paluusta kotiseudulle, ja näiden toiveiden pelastamiseksi täydellisestä toivottomuudesta on tarvittu äidin kärsivällisyyttä ja sammumatonta uskoa. Tämä ja rauhallinen harkinta vähitellen vapautti mielet suggeroivasta toiveajattelusta ja johti paneutumaan käytännöllisen elämän todellisuuspohjalle. Suurena apuna tässä oli voimakas äidin vaisto ja luja luottamus kaikkivoivan Jumalan johdatukseen. Uusi koti oli luotava ja muodostettava siksi rauhan ja rakkauden hengen tyyssijaksi, mikä on sen olemuksen pettämätön perusta. Suokoot uuden kotiseudun asukkaat edelleenkin sitä ymmärtämystä, osanottoa ja tukea vastaisen, yhä valoisamman elämän kehitykselle, mistä ei tule puuttumaan

myöskään tulevaisuudenuskoa. Äidin uhrautuvalla rakkaudella on luotu kaikkina aikoina niin yksityisille perheille kuin kokonaisille kansakunnille suuria ja pysyviä arvoja.

Inkerissä äitien päivän vietto ei ehtinyt yleistyä niin kuin Suomessa, missä siitä on muodostunut todella perinteellinen kaunis tapa. Tästä huolimatta siellä on aina kunnioitettu äitiä. Hän oli erikoisasemassa perheen piirissä. Olosuhteet, joissa siellä elettiin, asettivat nimenomaan perheen äidille tavattoman suuret vaatimukset. Talousaskareiden hoito ja tehtävien järjestely johti luonnostaan siihen, että perheen äidin sana painoi paljon kodin asioita käsiteltäessä. Nimenomaan nuoremman polven kasvatuksessa, lasten maailmankatsomuksen perustuksen luomisessa ja vastaisen elämän kulkua alkutaipaleella ohjatessa, äidin neuvoille ja ohjeille annettiin suuri arvo. Kyllä Inkerin äideille lankeaa merkittävä osuus siitä, että tämä maakunnallinen heimo ulkonaisesti peräti vaikeissa oloissa on jaksanut säilyttää halki vuosisatojen äidinkietensä, kansallisuutensa ja ev.luterilaisen uskonsa tähän asti.

Kohdistukoon tämän vuoden äitien päivänä jälleen huomio myös näihin siirtolaisäiteihin. Älköön heidänkään rinnastaan puuttuko päivän tunnus, kukkanen. Liittyköön kanta-Suomen ystävällinen kiitollisuus ja myötätunto vilpittömänä pakolais- ja siirtolaisäiteihin. Kyetköön se vakuuttamaan, että heidän, usein ehkä huomaamattomaksi jäävästä työstään uuteen ympäristöön ja toisenlaisiin oloihin jälleenrakennetuissa kodeissaan perheittensä jäsenten keskuudessa on nouseva ja kehittyvä rakkaus siihen ympäristöön ja seutuun, mihin uusi koti on perustettu, ja sitä tietä kasvava kiintymys, vilpitön uskollisuus kansaan ja isänmaahan, mihin he erottamattomin verisitein kuuluvat.

Tunnustus ja kiitollisuus tulkoon äitien osaksi aina, mutta äitien päivänä, toukokuun toisena sunnuntaina löytäköön se kauneimmat ilmauksensa.

Äidilleni

Sutte, rakkahin äiti kutta,
tahtoisin kukkaset antaa nuo,
joita kummutles en voi tuoda,
siksi virtaapi kyynetvuo.

Leposijasi kaukaa on täältä,
hoitamattomanakin kait,
tohdutus on se mun murheeseeni,
että tevon sä Herrassa sait.

Hiipi hiljainen kaipaus mieteen,
hatu päästä sun sytihisi,
varmaan painaisit rintaasi vasten
ja pois kuivaisit kyyneteeni.

Etma Toivola

Totinen sana

Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanoltamlsen arvoinen, että Jeesus Krislus on lullul maailmaan pelastamaan synlisiä, joisla minä oien suurin (1 Tim. 1: 15).

Ellä koko maailma luli kadoleluksi Aadamin lankeemuksessa, on lolla. Ellä kuolema luli kaikkien ihmislen osaksl, se on lotta. Ellä lain pyhyys ja ankaruus kirosi kaikki ihmislen lapsel iankaikkisesti, se on lolla. Ellä me olemme aivan kaikki synlisiä, eikä meillä ole milään kerskaamisla Jumalan edessä, se on lolla. Ellä kaikki maailma on rikollinen Jumalan edessä, se on lolla.

Mutta Jumala oli Krisluksessa ja sovilli maailman ilsensä kanssa, sekin on lolta. Ellä Krislus luli synniksi meidän edeslämme, ellä me lulisimme siksi vanhurskaudeksi, mikä kelpaa Jumalan edessä, sekin on lolla. Että Jeesus on silen vapahtanul kaiken sen, mikä oli kadolellua, sekin on lolla. Ellä me nyl niin muodoin kaikki olemme Jeesuksessa saanul armoa armosla, se on kunnia Jumalalle, olkoon varma ja lolisesli tolla.

Sen lähden lunnuslamme: minä uskon, etlä Jeesus Krislus lunasli minut kadotelun ja tuomitun ihmisen ja vapahli minul kaikisla synneistä, kuolemasla ja perkeleen vallasta. Miten tärkeitä asioita tapahlui niinä kuulena luntina, jolloin Jeesus Kristuksena riippui rislillä. Jumala oli silloin Krisluksessa saapuvilla, samoin ihmissuku. Jumala ei antanul vain anteeksi synlejä, vaan varmemmaksi vakuudeksi anteeksianlamuksesla hän pyyhki pois sen kirjoiluksen säädöksineen, mikä oli meitä vaslaan.

Niinpä hän luhosi synnin kokonaan. Mekin olimme läsnä Krisluksessa ja saimme kukin vapaulustuomion. Ylislelly olkoon meidän Herramme Jeesuksen Krisluksen Jumala ja isä, joka on siunannul meitä laivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Krisluksessa (Ef. 1: 3).

Jos Krislus olisi jäänyl meidän päällemme, olisimme kadollaneel siunauksen, mulla nyl lulee siunallu siemen ja poistaa meislä kirouksen, mikä on päällämme ja oltaa sen ilselleen, ja siunauksen, mikä hänellä on. anlaa hän meille. Jumala leki meidäl vapaiksi synneislä ainosyntyisen poikansa kaulla, joka luli synliuhriksi ja oli maksava synnin, ja silen luova Aabrahamin siunauksen meille, jolka olimme Kristuksen alaisia.

Tämän olen kirjoillanul leille, jolka uskolle Jumalan pojan nimeen lielääksenne, ellä leillä on iankaikkinen elämä (1 Joh. 5: 13). Koska Krislus on kalliilla verellään meille syntisraukoille hankkinul iäisen pysyvän armon ja vanhurskauden ja iankaikkisen elämän kasleessa ja siinä lahjoillanut meille nämä ihanal ja iäisel laivaal, on meidän myös kasle lässä merkilyksessä pidettävä. Nimilläin me sen kaulla vaslaanssanomalla olemme Jumalan edessä vanhurskaila Jumalan rakkaita lapsia ia iankaikkisen elämän perillisiä.

Marlti Lutherin mukaan

S. T.

Äidin silmät

Muistikuvani kiiti kauas lapsuuleen ja eleeni lulivat rakkaan äitini silmät. Minun lapsen mielestä ei kenelläkään toisella naisella ollut niin kauniita madonnan silmiä, kuin oli minun äidilläni. En tavannut toisten silmissä sellaista salaperäistä Mona-Lisan hymyä, mikä olisi kiehtonut mielikuvituksen liikkeelle siinä määrin, kuin tekivät äitini silmät. Sellaista välkkyvää elämän viisautta ja jaloa katsetta en nähnyt kenenkään toisen silmissä. Sellaiset herkät ja leikkisät silmät omisti vain minun äitini. Tuntui siltä, että värikin vaihteli niissä tilanteen ja sään mukaan. Toisinaan ne olivat merenpihkan väriset. Joskus taas kuin vihreä metsä olisi huokunut niistä lämpöä ja rehevyyttä. Ja väliin taas tuntui kuin eteen olisi avautunut avara laakea, mittaamaton taivas. Niin, taivas on oikea vertaus rakkaan äitini silmistä. Sillä niissä asuu niin voimakkaana taivaskaipuu, että se heijastuu niistä uloskin kuin palava soihtu pimeässä yössä.

Äidin silmät ovat olleet aurinkona, kuuna ja tähtenä läpi elämäni. Ne ovat maailman rehellisimmät silmät. Ne silmät eivät osaa valehdella. Sillä vilppi ei asu niitten silmien takana. Silmät ovat sielun peili, sanotaan. — Se pitää paikkansa. Äitini silmistä heijastuu puhdas sydän ja avara, jalo maailmankatsomus. Kaikki antava sielu. Eikä tämä sanonta ole vain pelkkää sanahelinää. Kaiken voisi kenties täsmentää yhdellä ainoalla sanalla, niissä silmissä asuu sammumaton Kristuksen rakkaus.

— Ja mitä ne silmät ovat nähneet?

— Oh, vaijetkoot siitä minun huuleni. Kieleni ei niin herkkiin sanoihin kirpoaisi. Suuni ei siitä suuresta surusta surkuttelisi. Vähän ovat ne iloa nähneet. Lakkaamatta kyyneleistä kastuneet. Ja, kun kerran kirjat avataan ja kyyneleet lasketaan, äitini kyyneleistä on paisuva tuskien meri. Myös hänen sielunsa ylläkylläisyyden mahtava maininki. Siitä merestä saan minäkin ammentaa elämänvettä. Ah, kunpa ne silmät eivät koskaan sammuisi. Kunpa ne jaksaisivat yhä välkehtiä viisaina, palavina ja perille johtavina. Pimeyden ruhtinaskin kaikkoaisi ainiaaksi niitten silmien puhtaassa loisteessa.

Piilon-piika.

Risti Karpaateilla

Päiväkirjasta pitkäperjantaina v. 1916.

Seis, "Musta-Ruusu"!
Mä tahdon katsoa,
on outo näky tuolla,
on risti kuusen alla.
Ken siellä nukkuu haudassaan?
Kenpä muu kuin sodan uhri
katkeran, niin julman.
Laupias!
On tuttu nimi siinä
ristin poikkipuussa.
Näin päättynyt on mainen
matka erämaassa.
"On elo, kuolo kässäs
Sun, Herra, ainoastaan
Sä tiedät juksun määrän".

Juho Virolainen.

Olenko veljeni vartija?

"Jeesuksen luo tuotiin mykkä mies, joka oli rlivattu, ja kun riivaaja oli ajettu ulos, niin mykkä puhui." Matt. 9: 32.

Riivaaja voi tehdä jonkun mykäksi. Toisen se voi tehdä raivostuneeksi, joka puhkuu vihaa ja purkaa suustaan kiivaita sanoja kuin myrskyävä meri vaahtoaa. Riivaajat piirittävät yhä meitä ihmisparkoja niin kuin ne ovat piirittäneet ihmissukua syntiinlankeemuksesta asti. Luonnollisessa ihmisessä, joka niin sanotussa hyvänluontoisessakin, saattaa joko mykkä tai raivo paholainen tiukan paikan tullen paljastaa olemassaolonsa. Mutta varmaa on, että Jeesus vieläkin vaeltaa tämän maailman valtateitä ihmeitä tehden, mikäli löytyy niitä, jotka jaksavat tuoda hänen eteensä tällaisia avun tarpeessa olevia. Esirukous on paari, jolla me kannamme toisiamme Suuren Parantajan hoidettavaksi. Ja tämä onkin mitä parhainta veljiemme vartiointia.

Aabelin ja Kainin tarina on esimerkki siitä, mikä meitä estää tästä tehtävästä. Ei mikään muu kuin synti. Kainin tapauksessa se oli kateus ja siitä aiheutuvat katkeruus ja viha. Meidän tapauksessamme se voi olla laiskuus, välinpitämättömyys tai itsekkyys ja miksei myöskin katkeruus ja viha. Tai yksinkertaisesti kuvittelu, että sen tai tuon henkilön kohdalla asian täytyy olla niinkuin se on, hänen on mahdoton muuttua toiseksi, sitä on turha rukoillakaan. Ennen kivi murenee maaksi kuin tämä ihminen muuttuu.

Meidän uskomme Mestarin voimaan on perin vähäinen. Siksi niin moni apua tarvitseva jää sitä vaille, moni rääkkääntynyt nääntyy taakkojensa alle. Kauhein kaikista taakoista on syntikuorma, johon on vuosien ja vuosikymmenten varrella kertynyt kamaa kaman päälle ja jota lhmisparka ei ole päässyt koskaan purkamaan. Missä mahtavat viipyä auttajat, jotka ovat itse saaneet kokea Kristuksen rakkautta ja anteeksiantamusta ja sen nojalla ymmärtävät toisen hätää, avaavat sydämensä hänen tuskalleen ja notkistavat polvensa Jumalan edessä anoakseen Jeesuksen Kristuksen lunastuksen perusteella hänelle apua? Vapahtajan rakkaus on aina kärsivää rakkautta. On sanottu että sikäli kuin kärsimme ihmissielujen tähden, sikäli meillä on heihin rakkautta. On sellaisia vaikealuonteisia tai vajavaisia ihmisiä, jotka ovat syntymässä saaneet osakseen niin outoja luonteenominaisuuksia, että heidät täytyy vain kärsiä Kristuksen omiksi. Tämä jatkuva kärsiminen on silloin heidän kohdallaan veljen vartiointia. Herää kysymys, kuka tahtoo heitä ei valn kärsiä, vaan kärsiä rakkaudessa?

On vielä eräs tapa, jolla voimme vartioida veljiämme: se että valvomme omaa syntistä sydäntämme, ettei se pääse missään muodossa aikaansaamaan tuhoa lähimmäisellemme, olkoon hän kuka hyvänsä. Vanhemmat voivat ajattelemattomilla puheillaan turmella lastensa ja toverit toveriensa ajatusmaailmaa. Kynän käyttäjät ja filmien tuottajat ovat taas vastuussa aikaansaannoksistaan suurten joukkojen edessä. Jollen jatkuvasti vartioi itseäni Jumalan sanan ääressä en kykene vartioimaan veljeäni. En pysty siihen, jollen pysy alati pienellä paikalla, syntisenä syntisen rinnalla, itkevänä itkevän edessä, kuormankantajana kuormankantajan keralla.

Jumalan kiitos, että tiedän paikan, jonne voimme kuorminemme kiiruhtaa pudottaaksemme ne siellä harteiltamme. **P. Raski.**

TYÖSARALTA

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n

vuosikokous pidettiin Helsingissä Viipurilaisen Osakunnan huoneistossa sunnuntaina 23. 4. 1961. Tilaisuuteen oli saapunut runsaasti osanottajia eri puolilta maata. Kun oli laulettu virsi 465, kokouksen avasi yhdistyksen puheenjohtaja dipl. ins. J. A. Savolainen, luoden katsauksen kuluneen vuoden toimintaan, mikä on ollut varsin vilkasta. Kohokohtina olivat Tampereella heinäkuussa vietetyt kesäjuhlat ja syksyllä Helsingissä vietetyn Inkerin kirkon 350-vuotismuistojuhla ja sen yhteydessä ilmestynyt muistojulkaisu. Yhteistoimintaa tarvitaan edelleen ja tämän työmuodon piiriin olisi saatava kaikki Suomessa asuvat inkeriläiset.

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin opettaja, päätoimittaja Aappo Metiäinen ja sihteeriksi opettaja Herman Raski. Pöytäkirjan tarkistajiksi valittiin neidit Hertta Luukkonen ja Kerttu Susi.

Todettua kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus esitettiin kuluneen vuoden toimintakertomus, mikä kiitollisuudella hyväksyttiin. Samoin hyväksyttiin tilikertomus ja tilintarkastajain lausunnon perusteella myönnettiin tili- ja vastuuvapaus asianomaisille. Jäsenmaksun suuruudeksi hyväksyttiin entinen eli 300 mk perheen ensimmäiseltä jäseneltä ja muilta 100 mk. Hallituksen jäsenille päätettiin korvata matkakulut entiseen tapaan eli junalippu II luokau sekä linja-autoliput taksojen mukaisesti. Tilintarkastajain palkkiot maksetaan laskun mukaan.

Erovuoroisten johtokunnan eli hallituksen varsinaisten jäsenten tilalle valittiin yksimielisesti uudelleen ins. J. A. Savolainen, kapt. J. Tirranen ja mv. M. Kukkonen ja eroa pyytäneen tarkastaja Y. Räikkösen tilalle hra J. Futrolainen Tampereella. Erovuoroinen varajäsen joht. M. Soiva valittiin niinikään uudelleen.

Tilintarkastajiksi valittiin entiset, kauppanouvos O. Rokkanen ja konttoripäällikkö J. Vesa sekä varalle op. Antti Huurto. Hyväksyttiin johtokunnan ehdottama toimintasuunnitelma ja talousarvio alkaneelle toimintakaudelle. Seuraava vuosikokous päätettiin pitää Helsingissä johtokunnan lähemmin määräämänä aikana ja paikassa. Kesäjuhlan paikan ja ajan lähempi määrääminen jätettiin myöskin johtokunnan tehtäväksi.

Asetettiin toimikunta hoitamaan Inkerin seurakuntatyön ja kansantietouden sekä paikannimien ja murresanojen keräystä. Toimikuntaan tulivat kuulumaan rov. A. Kajanti, opettaja A. Metiäinen, joht. A. Kekki, kapt. J. Tirranen, ins. J. A. Savolainen, teht. M. Vironmäki ja mv. M. Kukkonen.

Seuranneen kahvitauon jälkeen jatkui yhdessäolotilaisuus. Aluksi laulettiin yhteisesti Karjalaisten laulu. Opettaja Aappo Metiäinen puhui yhteisen asian yhteisvoimin hoitamisesta. Sen pitäisi muodostua yhä kiinteämmäksi ja vilkkaammaksi. Samoin olisi pyrittävä levittämään omaa äänenkannattajaa yhä laajempien piirien keskuuteen. — Neiti Kerttu Susi lauloi lehtori Arvo Suomisen säestyksellä Maasalon sovittaman Iltalaulun ja Kuulan Kaiu, kaiu lauluni.

Tämän jälkeen seurasi tunnetun heimoystävän, maisteri Eino Karikan sykähdyttävän herkkä ja lämminhenkinen puhe. Tämän hän aloitti seuraavin sanoin: Liian myöhään voidakseni enää peruuttaa suostumustani tulin saaneksi itselleni selväksi, miten vaikeaan välikäteen olin saattanut sekä minuun vedonneen ystäväni että itseni suostuessani pu-

humaan tässä tilaisuudessa. Enhän ole inkeriläinen, en edes koskaan käynytkään sen alueen piirissä, mikä teille useimmille on synnyinseutua, lapsuus- ja nuoruusvuosien muistoissa hohtavaa maan armainta paikkaa, kasvu- ja kehitysvuosien ympäristöä, koulumaailmaa ja kirkon katvetta — sanalla sanoen kotia ja sen kontua . . . Tästä sanonta sitten kehittyi jokaisen läsnäolijan sisintä mitä läheisimmin koskettavaksi. Esitys päättyi toteamukseen, että kiintymys johonkin todella arvokkaaseen lisää ihmetyttävästi toivon lujuutta. Tunnemme sen varmaankin tänään sydämissämme, tunnemme sen sittenkin, vaikka vaisto sanoisi meille, ettemme enää koskaan saa palata — jonnekin. Siirrämme odotuksemme ja toivomme niille, jotka askeleissamme astuvat ja tunnemme silloin saaneemme elää kokonaisen elämän, elämän kotiseudun kuvan väreissä ja muistoissa, sen toivossa ja uskossa.

Mieliin painunut yhdessäolotilaisuus päättyi voimakkaasti laulettuun Inkerin hymniin. Yhteislaulujen säestyksestä tässä tilaisuudessa huolehti jo vuosikymmenien takaa harras heimoystävä lehtori Arvo Suominen.

Välittömästi vuosikokouksen jälkeen pitämässään kokouksessa johtokunta valitsi puheenjohtajaksi ins. J. A. Savolaisen, varapuheenjohtajaksi op. A. Metiäisen, sihteeriksi joht. A. Kekin ja taloudenhoitajaksi mv. M. Kukkosen. Kaikki vaalit olivat uusintavaaleja. Työvaliokuntaan edellisten lisäksi kuuluu myös kapt. J. Tirranen.

Helsingin paikallisosasto

järjestää toukokuun viimeisenä sunnuntaina, 28. 5. 1961 klo 13 Viipurilaisessa osakunnassa Mannerheimintie 5 juhlan runsaalla ja monipuolisella ohjelmalla. Heimomme jäsenet läheltä ja kaukaa ovat sydämellisesti tervetulleita tähän tilaisuuteen.

Kun nyt osastomme on saatu jälleen toimintavireeseen, tukekaamme sitä kaikin, että työ tulisi toivomusten mukaisesti jatkumaan virkeänä.

Johtokunta.

Tampereen paikallisosasto järjestää kevätjuhlan Kalevan seurakuntatalossa sunnuntaina tokukuun 28 päivänä 1961 klo 14.

Tervetuloa suurella joukolla läheltä ja kaukaa!

Johtokunta.

Huomatkaa!

Lehden toimituksen ja konttorin osoite on muuttunut. Se on nyt **Kulloonkylä,** puh. 23 053.

Älkää siis enää kirjoittako entisellä osoitteella. Rauhank. 16, vaan uudella. **Kulloonkylä** riittää. Huomatkaa myös puhelinnumero.

Ja vielä: lehteen tarkoitetut kirjoitukset, uutiset, ilmoitukset ym. täytyy lähettää ajoissa, niin että ne ovat perillä kunkin kuukauden 5 päivänä. Muussa tapauksessa ne saattavat myöhästyä ja jäädä seuraavaan numeroon.

Toimitus.

Maist. Eino Parikan puhe

inkeriläisten yhdessäolotilaisuudessa Helsingissä Viipurilaisessa Osakunnassa 23. 4. 1961.

Liian myöhään voidakseni enää peruuttaa suostumustani tulin saaneeksi itselleni selväksi, miten vaikeaan välikäteen olin saattanut sekä minuun vedonneet ystäväni että itseni suostuessani puhumaan tässä tilaisuudessa. Enhän ole inkeriläinen en edes koskaan käynytkään sen alueen piirissä, joka teille useimmille on synnyinseutua, lapsuus- ja nuoruusvuosien muistoissa hohtavaa maan armaista paikkaa, kasvu- ja kehitysvuosien ympäristöä, koulumaailmaa ja kirkon katvetta — sanalla sanoen kotia ja sen kontua. Useimmille Karjalan kannaksen tämänpuoleisille asukkaille Inkeri on merkinnyt vain erästä historiallista nimeä, suomalaisen yritteliäisyyden ja maailmankatsomuksen sitkeää saareketta suuren miljoonakaupungin varjossa, nimeä, joka on pakostakin jäänyt pintapuoliseksi käsitteeksi. Olen ollut yksi heistä — aina siihen saakka, jolloin siirryttyäni omasta nuoruudesta elämää oppimaan kotikaupunkiini Viipuriin jouduin kosketuksiin inkeriläisten kanssa. Silloin vasta aloin ymmärtää, mitä merkitsee kotiseutu kaikelle tulevalle elämälle senjälkeen, kun se on ollut jätettävä. Kun kohtalo lisäksi antoi itsenikin koettavaksi saman, minkä te inkeriläiset omalla kohdallanne olette kokeneet kenties vieläkin haavoittavammin ja riisti kotiseutuni talvisodassa on asettuminen teidän ongelmiinne ja huoliinne, mutta myös teidän lujana säilyneeseen uskoonne ja vakavan levolliseen suhtautumiseen koviinkin tosiasioihin ollut minulle arvokkaampaa elämän ohjausta kuin ikänään mikään tutkinto tai saavutus tiedollisella alalla. Tieto ilman tunteen raikastuttavaa näkemyksen avartumista, vakaumus ilman uskon lujuutta ei voi säilyttää pysyvää otetta elämään ja sen koettelemuksien kestämiseen. Ystävyyssuhteet, jotka ovat solmiutuneet teidän parissanne viipyessäni ja teidän kansanne yhteistä elämän sisältöä hahmotellessamme, ovat merkinneet suurta henkistä rikastumista, kansallisuusajatuksen syventymistä ja ennen kaikkea sitä henkisen maailmankuvan ryhdistymistä, joka on niin tärkeä voidaksemme tuntea viihtyvämme täällä Pohjantähden alla ja kyetäksemme suorittamaan meille määrätyn elämäntehtävän vastuullisesti ja tuloksin. Tästä kaikesta olen suuressa määrässä kiitollinen teille, te tutut ystävät, mutta myös teille muille, jotka lukeudutte tähän piiriin.

Vietätte jälleen arkisten asioiden ja pulmienne ohessa samalla kallisarvoista m u s t o j e n j u h l a a. Sanojen ja sävelten esille loihtimana, heimonne työn todistuskappaleitten havainnollistamana ja saatuanne tavata vanhoja, hyviä ystäviä on silmienne eteen kohonnut sydämmissänne unohtumatttomana elävä ja säilyvä rakas maa — Inkeri, koti ja synnyinseutu — kohonnut kumpareidensa kauneudessa, lehtojensa lempeydessä, näköalojensa säteilevässä avaruudessa, sylissään ahertavan ihmiselämän rikkaus ja lämpö.

Nämä kaivatun, kadotetun kotiseudun muistot ovat arkoja muistoja. Niiden tuskallinen kipeys koskettaa erittäin riipaisevana meitä, koska menetykseen sisältyy aina inhimillisen katoavaisuuden masennusta. Onko kaikki ihmiselämässä to-

siaankin tuomittu vain raukeamaan tyhjyyteen? Jos meillä ei totisesti muuta käsitystä vaelluksestamme täällä ole kuin antautuminen alakuloisuuteen ja alistumiseen ei siitä paljon hyötyä olisi — ei itsellemme eikä muille.

Näissä kotiseudun kuvissa on iloa ja tuskaa merkillisenä yhdistelmänä. Jokainen meistä tuntee niiden voimakkaan tehon tunnelmissamme, kaikkialla, missä inkeriläinen sydän sykkii ja missä Inkeriä rakastetaan. Tarpeettomastipa kuitenkin viettäisimme näitä yhteisiä Inkerille omistettuja päiviä, jos niiden jälkivaikutelmaksi jäisi vain menneitten muistojen alakuloinen hellimineín. Liittyköön mustoihimme toinen, korkeampikin tunne, joka toisin kuin kaipuu antaa elämään voimaa ja kirkastaa sen. Tämä tunne on kiitollisuus.

Rakkaat kedot ja kotitanhuat ovat poissa, mutta me kiitämme siitä, mitä ne olivat meille silloin, kun ne olivat kotinamme ja elämämme ympäristönä. Me kiitämme tätä menetettyä Inkeriä suojasta, jonka se meille antoi, voimasta, jonka se kasvatti, rakkaudesta, jonka se mieliin sytytti. Me kiitämme siunalusta arkiaherruksesta sen pelloilla ja tantereilla, onnellisista juhlista sen kukkivilla kedoilla, pyhistä hetkistä sen hartaan kodikkaissa Herran temppeleissä.

Mitä omistaakaan inkeriläinen elämässään sellaista, jonka juuret eivät yltäisi kotiseudun multaan! Ja vaikka silmämme ei kanna taipaleiden taa Tuutariin, Kolppanaan, Skuoritsaan, Soikkolaan, Tyröön, Kelttoon tai Markkovaan, vaikka kätemme ei saa edes ruohoa kitkemällä läheistemme haudalta tulkita kaipaustaan, emme silti saa katsoa yksinomaan menneeseen, vaan meidät on kutsuttu katsomaan tähän päivään ja tulevaisuuteen.

Suuren kamppailunsa vähintään toisen puolen ovat inkeriläiset joutuneet kokemaan omassa suljetussa elämänpiirissään. Siihen puoleen ovat sisältynet vaikeudet ja pettymykset, ponnistukset, jotka usein ovat käyneet yli lujimmankin kestokyvyn ja uhrit, joiden suuruutta syrjäinen ei pysty aavistamaan.

Jo paljon aikaisemmin kuin ne yli 15 milj. pakolaista, jotka tämän hetken maailmassa ovat joutuneet etsimään uusia asuintiloja kotinsa menettäneinä ovat inkeriläiset kokeneet kotinsa loittonemisen. Onko kansakunnan yhteinen koti Suomi kyennyt heidät vastaanottamaan saman perheen jäseninä on kysymys, johon vain inkeriläiset itse voivat todellisen vastauksen antaa. Samaa juurta joka tapauksessa olemme, sama kaukainen pohja yhdistää meitä toisiimme, samat valot ja varjot ovat meitä kaikkia suomeapuhuvia tavoittaneet. Mutta kaikesta tästä huolimatta veriheimouden ulottaminen inkeriläisiin saakka ei sittenkään ole ollut niin vakuuttava kuin saattaisi kuvitella. Inkerin historian tuntemus on useimman suomalaisen kohdalla päättynyt siihen, että on muistettu inkeriläisten siirtyneen 1600-luvulla Ruotsin suurvallan kaakkoisiksi etuvartijoiksi, tuskin enempää on enää otettukaan selville. Kun sitten suuri Pohjolan sota perusteellisesti muutti rajat tässä osassa Eurooppaa alkoi inkeriläisten asuttama alue Pietarin ympärillä loitota yleisessä tietoisuudessa. Inkeriläisten omat tarmokkaat ponnistukset oman asemansa ja merkityksensä säilyttämiseksi eivät saaneet niin suurta vastakaikua kuin asian luonnosta olisi voinut odottaa Suomenniemellä. Ja näin on vuosikymmenien ja sukupolvien kuluessa saatettu joutua siihen, että keskitason suomalainen on saattanut kysyä: "Miten läheinen sukukieli se inkeri oikeastaan on, etkö voisi antaa siitä muutaman lauseen näytteen?"

Vielä suuremmassa määrässä kuin ennen pitää paikkansa Arvi Jänneksen laulu Väinölän lapsista, jotka ovat hajaantuneet toisistaan kuin tuulispäässä hapset. Ja niin on entisestä suomalaisalueesta muodostunut Inkeri irredenta, jonka tulevat vaiheet ovat todella läpinäkymättömän verhon peittämät.

On tietenkin mahdollista korvata ulkonaisia ja aineellisia menetyksiä. Myös lähikuvia ja kaukaisempienkin vuosisatojen heijastumia voidaan tallettaa ja täydentää. Mutta suomalaisen Inkerin loitotessa välittömästä tuntumastamme sekä näkyvien että näkymättömien rajalinjojen taa on kadonnut paljon sellaisia henkisiä ja aatteellisia arvoja, jotka ovat korvaamattomia pienelle kansakunnalle. Niiden sisältö on jokaisen yksilön kokemuksien ja mielialojen luomaa, ne muodostavat vielä jälestäkinpäin niin laajan sielullisen järkytysten ja vaihteluiden määrän, että ne eivät mahdu minkään kirjan sivuille, niitä ei ilmaista tuhannessakaan puheessa. Ne voivat olla laadultaan ja syvyydeltään paljon raskaampia kuin aineelliset menetykset ja niiden jättämät arvet arempia kuin näkyväisten arvojen hukkaantumiset.

Nyt vaatimamme inkeriläsyys on jälki-inkeritäisyyttä, heijastusta tämän heimon alkuperäisestä, väkevästä voimasta. Taakse jääneitä aikoja, aikaisempien vuosisatojen ja viimeksi Suomenlahden perukassa eläneen inkeriläispolven ohitse kiitäneitä kohtalonhetkiä ei enää tavoiteta kuin muistitiedon, perinteen ja kirjallisuuden avulla. Mutta himmentyneidenkin kuvien tallettaminen on antavampaa kuin sallia täydellisen unohduksen tyhjiön levitä menetetyn ylle. Itse näkisin juuri tästä jälki-inkeriläisyydestä koituvan uskoa ja vakaumusta kaikille inkeriläisille ja heidän ystävilleen elämänsisällöksi ja lohduksi, uuden tulevaisuuden pontimeksi, meille lähisukulaisille rikkaudeksi.

Inkeriläisen syvä kiintymys kotiseutuunsa, sen omalaatuisuuteen, sen elämänmuotoihin ja niiden vaalimiseen on ollut sen käsityksen ilmaisu. että kullakin kansalla tai sen osalla on oma historiallinen elinmuotonsa, oma tiensä kohti tulevaisuutta. On suorastaan merkillistä joskus tehdä itselleen selväksi, kuinka tarkoituksettomalta elämä tuntuu, ellei päämääränä ole avarampaa pyrkimystä kuin oman perheen tai vain oman suvun menestys. Tunnemme täyttävämme velvollisuutemme vasta sitten, kun voimme ja saamme sulautua suurempaan kokonaisuuteen ja kohdistaa työmme kokonaisen yhteisön hyväksi. Tälläinen yhteisö on enemmän kuin vain määrättyjen yksilöiden summa eräällä määrätyllä maantieteellisellä alueella. Se on lukemattomien kumpujen yöhön kätkettyjen vainajien, nyt elävien yksilöiden ja vielä syntymättömienkin polvien jakuva, ehyt kokonaisuus. Joukostamme poistuneet sekä kuuluisat heidän joukossaan että nekin, joiden nimet jälkimaailma on jo unohtanut, etävät yhä edelteen työnsä tuloksissa keskuudessamme ja vaikuttavat määräävällä tavalla kaikkeen siihen, mitä me ajattelemme, miten elämme, miten tunnemme. Me nykyisin elävät, jotka lyhyen tuokion koko kansakunnan elämässä edustamme sen elinvoimaa ja kannamme vastuuta kaikkien niiden edessä, jotka ovat ajallisesti takanamme samoin kuin edessämme — me olemme vain kuin lehdet puussa, lehdet, jotka keväällä puhkeavat ja syksyllä putoavat maahan täytettyään tehtävänsä. Ei kukaan laske näiden putoavien lehtien lukumäärää, sillä kysessä ei ole niiden, vaan puun elämä.

Tarvitseeko sanoa, että oma heimomme on tämä elämänpuu ja että

sen säilyminen on verrattomasti kallilmpaa kuin meidän yksityisten, sen jäsenten? Kansakunnan jäseninä olemme jotakin muuta kuin vain lyhyellä eliniällä armoitettuja ihmisiä, meillä on myöskin osuus korkeampaan, näkymättömään elämään, joka on meissä ja meidän keskellämme, joka on ollut ennen ja joka tulee jäämään jälkeemme. Ja tästä tietoisuudesta johtuu, että se, joka vakaasti tuntee lukeutuvansa tähän jo poismenneiden, nyt elävien ja vielä syntymättömien suureen yhteyteen voi ja tahtoo uhrata oman yksilöllisen elämänsä korkeamman ja suuremman elämän hyväksi, jotta se elämä säilyisi, että se pelaslettaisiin tuholta.

Me saamme itsellemme totisesti varman ja turvallisen ohjeen elämäämme varten, jos näemme nämä johtoaiheet oman ympäristömme ja kotiseutumme menneisyydessä, elämänarvoissa, katoamattomissa aatteissa ja uskossa. Vain yksi elämä on meille kullekin suotu, vain yhden taipaleen siinä mielessä saamme kulkea, mutta miten kauniin ja värikkään taipaleen. Kotiseutu haihtumattomine kuvineen saattelee meitä koko elämämme ajan, missä sitten kulkenemmekin. Emme tarvitse tähän vain muistia, vaan myös sydäntä ja sen ilmauksethan pysyttelevät mieluummin salassa kuin nousevat kaikkien nähtäväksi ja kuultavaksi. Kotiseudun kuva onkin ensi sijassa olemassa juuri siltä poissaolevaa varten. Se on taika hänen rintansa kamartumista vastaan. Emmekö ole kaikki olleet ja ole yhä edelleen poissaolevia? Emmekö kaikki muistele kotiseutua kuin unta? Meissä on jokaisessa sielunkykyjä, jotka luovat jatkuvasti kuvaa siitä kotiseudusta, joka ei enää moniin ajanmittoihin ole samanlaisena palannut näiden näkyvien silmiemme nähtäväksi. Tärkein niistä on sydämen kiintymys, rakkaus, mutta tehoisimmat muisli ja mielikuvitus. Rakkaus panee muistamaan, mutta kuvan luo muisti ja siitä, mihin muisti loppuu, siitä jatkaa mielikuvitus.

Eiköhän kotiseudun kuvan perimmäinen tarkoitus olekin muuttua meissä jokaisessa sellaiseksi, että se aina ja kaikkialla ja kaikissa olosuhteissa kykenee antamaan meille jotakin aikoja ja katoavaisuutta uhmaavaa, jotakin koko elämäämme kannattavaa, varsinkin silloin, kun menetyksemme on ollut suuri ja kestokykymme voimansa menettämäisillään. Tällaisella hetkellä koholamme kotiseudun kirkastuneen kuvan koko olemassaolomme ja sydäntämme parhaitten ajatusten kuvaksi.

Kiintymys johonkin todella arvokkaaseen lisää ihmetyttävästi toivon lujuutta. Tunnemme sen varmaankin tänään sydämissämme, tunnemme sen sittenkin, vaikka vaisto sanoisi meille, ettemme enää koskaan saa palata — jonnekin. Siirrämme odotuksemme ja toivomme niille, jotka askeleissamme astuvat ja tunnemme silloin saaneemme elää kokonaisen elämän, elämän kotiseudun kuvan väreissä ja muistoissa, sen toivossa ja uskossa.

Turun paikallisosaston kevätjuhlaa

vietetään **ensimmäisenä** helluntaipäivänä, toukuun 21 p:nä klo 14 Karjalaisten talossa, Itäpellontie 2. **Huomatkaa muuttunut päivämäärä.** Ohjelma tulee olemaan runsas ja monipuolinen. Opettaja Aappo Metiäinen saapuu puhumaan. Inkeriläiset läheltä ja kaukaa ovat lämpimästi tervetulleita tähän juhlaan.

Johtokunta.

INKERINMAAN YHTEYKSISTÄ

Kymenlaaksoon ja Päijät-Hämeeseen

Lahti-lehdessä fil.maist. Heikki Peltola

Edellisessä kirjoituksessani selvitellin virulaisten eräyhteyksiä Suomeen Porvoonjoen—Päijänteen alueelle. On säilynyt merkkejä siitä, että Suomenlahden etelärannalla asuvien heimolaistemme yhteydet eivät rajoittuneet vain Virumaahan, vaan jatkuivat Narvajoen itäpuolelle Inkerinmaahan, joka ulottuu idässä Olhavan jokeen saakka. Sen vanhin nimi on Inkere ja sen vanhimpia suomalaisia asukkaita kutsuttiin inkeroisiksi. Kun slaavit n. vuoteen 800 mennessä olivat vallanneet ja asuttaneet Ilmajärven seudun ja varjaagit perustaneet Novgorodin kauppavallan, joutuivat inkeroiset sen valtapiiriin ja kastettiin kreikkalais-katoliseen uskoon. Saksalaiset ritarit yrittivät 1200-luvun puolimaissa vallata Inkerin ja liittää Baltiaan. mutta Novgorod torjui yrityksen. Vasta Stolbovan rauhassa 1617 liitettiin Inkerinmaa Ruotsiin, jolloin pääosa sen kreikkalaiskatolisesta väestöstä pakeni Venäjälle. Vähäistä jäljelle jäänyttä osaa kutsutaan nykyisin inkerikoiksi.

Suomenlahden pohjoisrannalle vastapäätä Inkeriä laskee suuri Kyminjoki, jonka lohirikkaus oli muinoin ilmeinen, eikä voinut jäädä huomaamatta eteläpuolella asuvilta. Inkerinmaan ja Kymenlaakson keskeisestä kosketuksesta onkin olemassa selviä merkkejä paikannimistössä. Tunnetuin sellainen on Inkeroisten kylä joen itärannalla ennen sen haarautumista. Mutta Kymin länsipuolella, ruotsalaisella Uudellamaalla, on myöskin sellaiset nimet kuin Ingermansby (Inkeroistenkylä) Lapinjärven pohjoispuolella ja Ingerby Pernajanlahden länsirannalla. Siis inkeriläiskosketuksia sielläkin jo ennen ruotsalaisten saapumista 1200-luvulla.

Kun noustaan Kymiä ylös ja käännytään Valkealan reitille, on Valkealan pohjoisosassa Inkerilän kylä. Sen naapurikylässä Tuohikotissa on Inkilän talo. Inkilöitä on Mäntyharjulla useampiakin. Samoin se on Karjalassa yleinen kylän nimi. Mainita voi. että Inkeroinen on Mäntyharjussa yleinen sukunimi. Kun minulla ei ole ollut tilaisuutta selvittää tämän mielenkiintoisen sukunimen alkuperää, täytyy olettaa sen olevan tähtöisin joko Kymen Inkeroisista tai suoraan Inkerinmaalta. Jos taas Karjalan monet Inkilä-nimet johtuvat Inkeristä, niinkuin tekisi mieli olettaa, niin se viittaisi koko Karjalan kiinteisiin yhteyksiin Inkeriin?

Myöskin Kouvolasta länteen itse Kymin alueella jatkuvat Inkeri-nimet. Nastolan itäosassa mainitaan eräs eräalue sillä nimellä ja Mankalankosken lähellä on kartassa Inkeri-nimi ilman lähempiä selityksiä. Ruotsalaiselle tultaessa on sen pohjoisrannalla Asikkalan pitäjässä Inkerinpohja ja Inkerinniemi. Jonkinlaisena ääritapauksena voidaan mainita Puulaveden Hirvisalossa oleva Inkeröisten talo. Saari sijaitsee Hirvensalmen pitäjässä vastapäätä vanhaa Suontiehen vievää Puulan laskua.

Tuntuu hyvin uskottavalta, että tässä mainitut Inkeri-johtoiset nimet Kymenlaaksossa ja vesistön itäisten reittien varsilla viittaavat juuri Inkerinmaahan. Kun osa niistä esiintyy vielä kaikkein vanhimmassa Inkeremuodossa, niin niiden täytyy olettaa olevan hyvin vanhoja. Useimmat niistä ovat asuinpaikkojen nimiä, kuten Inkerinmiehenkylä Lapinjärvellä, jo-

ka viittaisi pysyvään asutukseen. Viro-nimien pääosa taas on tuonnonpaikkojen nimenä. Jos Inkilä-nimikin on Inkeriin viittaava, niin se osoittaa jo varsin suurta inkeritäismuuttoa Karjataan.

On tiian uskallettua setittää muiden alueen paikannimien inkeritäisperäisyyttä. Mutta en voi otta mainitsematta Laukaan nimeä. Narvanjoesta itään on Inkerissä suuri Laukaan joki ja pitäjä. Onko sen nimettä yhteyttä Keski-Suomen Laukaaseen? Jos niin on, tuntuu uskottavammalta, että nimi on Inkeristä tuttut Keski-Suomeen, eikä päinvastoin.

Inkeritäisten matkat näyttävät todellakin utottuneen aina Keski-Suomeen saakka, jota todistaa esimerkiksi Keiteteen keskettä oteva Inkerinsaari.

Edettä esitetyttä paikannimien tarkastetulta oten tahtonut kääntää tutkijoiden huomion Kymijoen vesistöalueen ja Uudenmaan rannikon varhaisiin suoriin yhteyksiin Suomentahden etetäpuotette. Tuntuu siltä, että paikannimet ovat setviä todisteita yhteyksien otemassaotosta jo ennen kristittisen ajan atkua. Tässä tapauksessa täytyy otettaa ainakin jossain määrin vakinaista asutusta siirtyneen siettä tänne. Tämä merkitsisi sitä, että asutus ei ainakaan kokonaan ote saapunut tännestä näille Kymin vesistön atueille ja Karjataan. Asia on sen luontoinen, että se kaipaisi ammattimiesten perusteettisen tutkimisen.

HENKILÖKUVIA

Larin Paraske, Inkerin maineikas tytär

Kirjoittanut *Saini Laurikkala*

II.

Miehensä kuolinvuonna Paraske kohtasi pastori Adolf Neoviuksen, kotipitäjänsä aputaispapin, josta sitten tuti hänen uskotlisin ystävänsä ja auttajansa. Eräänä kesäittana saapui pastori Neoviuksen tuo kaksi naista, sokea Peata Pekkinen ja hänen saattajanaan Larin Paraske noutamaan ensiksi mainitutte papintodistusta. Neoviuksesta oti tiikuttavaa, että Paraske saattoi sokeaa tämän pitkättä matkatta ja kun hän kiitti Paraskea, tämä tausui muutamia sattuvia sananlaskuja. Parasken puheesta ja ulkonäöstä pastori päätteti, että hänen edessään oli tavatlista älykkäämpi nainen, ja hän tiedusteti, osasiko Paraske runoja. Vastaus kuului:

"Mie kun tautulle tassein,
virren työtte työnteteini,
taulan mie yheksän yötä,
päivän taulan päästä päähän."

Ja niin atkoi näiden kahden yhteistyö, joka jatkui vuodesta vuoteen ja jonka tulokset ovat suurenmoisia. Kahta vuotta myöhemmin — vuonna 1889 — Neovius muutti Porvooseen Parasken suureksi suruksi. Runontautaja sepitti ystävänsä tähdön johdosta itkuvirren, säätitellen tätä, joka joutui vieraisiin otoihin, ja vatittaen itse jäävänsä ikävään.

Paraske oti näihin aikoihin heikontunut ja vanhentunut ja hänen talonsa pahasti rappeutunut, joten hänen elämänsä näytti synkältä. Neovius auttoi parhaansa mukaan, mutta hänen varansa otivat vähäiset, ja vaivaishoitoon Paraske ei tahtonut turvautua.

Parin vuoden päästä (v. 189t) Neovius kutsui Larin Parasken luokseen

Porvooseen, ja hänestä tuli Neoviuksen perheen jäsen, lyhyttä keskeytystä lukuun ottamatta, vuosiksi 1891—1894. Runonkeruutyö jatkui. — Paraske oli siirtynyt oloihin, jotka olivat onnellisemmat kuin köyhässä, matalassa, joka suhleessa kurjassa mökissä Vaskelassa, jossa lisäksi pojan ja miniän kanssa oli toisinaan riitaisuuksia. Näyttää kuitenkin siltä, että hän tunsi monesti itsensä uudessa ympäristössä juurettomaksi, koska hän usein kaipasi kotiinsa, joka oli kerta kaikkiaan kullankallis. Mutta kotona hän jälleen ihannoi oloaan Porvoossa ja yritti miltei hermostuneesti uudelleen päästä sinne. Porvoossa Paraske sai useita uusia ystäviä, ja hänen tuttavapiirinsä laajentui myös Helsinkiin. Porvoossa Larin Paraske joutui monien taiteilijoiden huomion kohteeksi, ja mm. pari Suomen maineikkainta taiteilijaa. Eero Järnefelt ja Albert Edelfelt, maalasi hänestä monta kuvaa.

Kun Neovius oli kirjoittanut muistiin Parasken muistin varastot, vanha laulajatar palasi v. 1894 kiihkeästi kaipaamaansa Vaskelaan. Samalla laskeutui hänen ylleen raskas tragiikka: arkipäivä, vilu, nälkä. Hänen mielialojaan kuvaa virsi, jota hän usein lauloi:

"Ei se tiiä yksikää
miu poloisen mieloistani,
tämän allin mielalaista,
pääskyläisen päänsisuista.
Muill' on turvat, muill' on armot,
ei miulla milloinkaan, kurjalla ei kulloinkaan,
miull on tuulet turvanani, ahavaiset armonani."

Larin Parasken viimeiset elinvuodet olivat taistelua hänen pienestä mökistään, joka v. 1894 myytiin pakkohuutokaupalla. Jonkin ajan kuluttua Parasken poika, jonka huolimattoman talonpidon vuoksi asiat olivat joutuneet näin rappiolle, sai lunastetuksi talon takaisin. Mutta tuon rakkaan, köyhän kodin yllä oli ainainen menettämisen uhka. Larin Paraske kulki jalan pitkiä matkoja hankkiakseen apua ja saikin myynnin vuodesta vuoteen siirtymään kauemmaksi. Mutta v. 1899 hänen tupansa ja pieni maatilansa sittenkin myytiin maksamattomista veroista, joiden määrä oli 200 markkaa. Larin Paraske siirtyi asumaan naapurin saunaan. Vanhuksen viimeisinä elinaikoina Larin rakas tupa kuitenkin jälleen oli hänen ylen vaatimattomana suojanaan.

Puutteessa kuluivat vanhan runonlaulajan viimeiset vuodet, joita Neovius ja muutkin ystävät yrittivät helpottaa, mutta eivät kyenneet auttamaan riittävästi. V. 1902 Paraske kääntyi vuoteenomaksi. Hänen elämäkertansa kirjoittaja kertoo hänen viimeisistä vuosistaan: "Hänen tyttärensä Nadeschda hoiti häntä. Tupa oli hyvin kylmä. Kylmän ja puutteen painamana hän vietti viime päivänsä. Tammikuun 3. päivänä 1904 kello 10 loppui elon kärsimykset." Vain kyläläiset olivat läsnä hautajaisissa. Mutta v. 1911 paljastettiin 4000 ihmisen läsnä ollessa Larin Parasken hautakivi, jonka etelä-Karjalan nuorisoseura oli pystyttänyt "laulurikkaalle sydämelle" "laulujen emolle", joka

"Orjankukkana kohosit
itkevässä Inkerissä,
sävel sielussa sinulla,
kultakukka jumalien."

Millainen oli tämä kovan elämänkoulun käynyt runonlaulaja ihmisenä? Lopuksihan ei kysytä, mitä omistit ja mität teit. Kysytään: mitä olit ja miksi niin teit kuin teit. Naapurit muistelevat Parasken ihmeellistä elämänvoimaa. Hänet tunnettiin virkeänä. leikkisänä, vilpittömänä, suorana. Surunsa hän kätki hymyilevien kasvojen taakse. Hän oli harras kreikkalaiskatolinen ja puhui varsinkin lapsilleen usein uskonnollisista asioista. Eero Järnefelt luonnehtii häntä seuraavasti: "Mitä enemmän opin Paraskea tuntemaan, sitä enemmän ihailin hänen olentoansa, tuota tuntehikasta,

lahjakasta ja viisasta naista, joka hän kaikessa alkuperäisyydessänsä oli ja jossa kreikkalaiskatolinen uskonto niin sopusointuisesti oli sulautunut kalevalaiseen henkeen." Ja Albert Edelfeltin tämä kansannainen, jonka olemus oli pelkkää kulttuuria, innostutti maalaamaan eräät taiteensa jaloimmat tuotteet. — Kovan elämän koulussa Paraske oli oppinut nöyräksi. Erityisesti taistellessaan mökistään 1890-luvulla hän nöyryytti itsensä äärimmilleen. Tänä vaikeana aikana eräs opettajatar antoi Paraskelle kerran vähän rahaa ja hän kertoo: "Ennenkuin osasin aavistaakaan, oli Paraske polvillaan ja suuteli hameeni liepeitä. Häpesin siihen määrin, että häkellyin. En tiennyt, kuinka oltsin saanut hänet nousemaan polvistuneesta asennostaan ja koetin hänelle selvittää, ettei sellainen nöyryys hänen ikäiselleen sopinut eikä hänenlaiselleen tietorikkaalle, armoitetulle ihmiselle varsinkaan. Tätä ei Paraske ymmärtänyt. 'Valtoja' oli aina kohdeltava nöyryydellä, niin oli hänelle opetettu." — Lapsena Larin Paraske oli iloluontoinen ja herkkyytensä hän säilytti elämänsä loppuun asti, elämän, jossa oli niin paljon itkuvirren tunnelmaa.

Minkälainen oli sitten tämä "laulujen emo", kaikkien aikojen suurin kansanlaulujen muistin varassa säilyttäjä, runonlaulajana, jona hän on suorittanut elämänsä suurtyön?

Jatkuu.

Tähtäimeltä

Ollaan kynnyksellä kesän,
monen rakennetun pesän
ympärillä ahkeroidaan
yhteisvoimin, minkä voidaan.

Uutterassa työssä tässä,
suuren onnen ympyrässä,
runsas tyytyväisyys karttuu,
uutta elämää taas varttuu.

Pian on jo helluntaikin,
juhlapäivää tätä kaikin
vietetään, ja kesän merkin
ilmi tuo se tuntein herkin.

Urheilussa rynnistellään,
työllä yötä lyhennellään,
intoa se luopi meihin,
mikä tähtää mitaleihin.

Keihään kaaret pitenevät,
hyppääjätkin hymyilevät,
kuulantyöntö kauas kantaa,
juoksu hyvän ajan antaa.

Matti

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori:
Kulloonkylä.
Puhelin, Porvoo 23 053.

Helsingin konttori:
Aurorankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

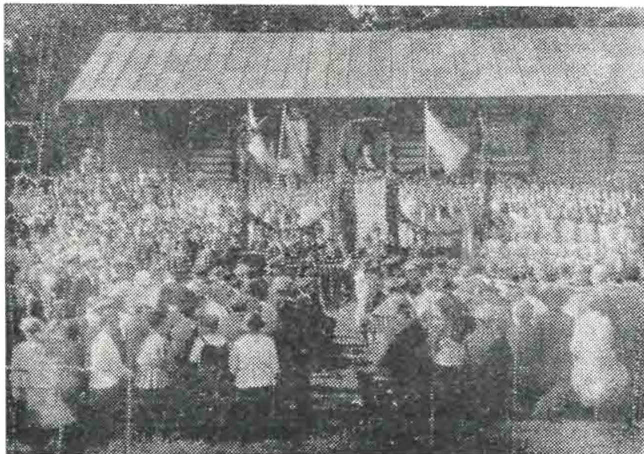
Tilaushinnat:
Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEHILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 6 Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN 16. 6. 1961

Jo viime vuosisadalta lähtien Inkerissä vietettiin suuria yleisiä kirkko- ja kansallisia juhlia, joihin olemme jo aikaisemmin tämän lehden palstoilla viitanneet. Ylläoleva kuva esittää Inkerin viimeistä tällaista kansallishengen elävöittämää suurjuhlaa. Nuorisoliitto oli järjestänyt 1918 Tuutarin Äijänmäellä kaksipäiväisen kesäjuhlan arvokkaine, monipuolisine ohjelmineen, mistä erikoisesti on jäänyt mieleen maisteri K. Tynnin voimakas puhe Inkerin kansalle. Tilaisuudessa esiintyi mm. useampia mies- ja naisvoimistelujoukkueita, monta laulukuoroa ja Tuutarin torvisoittokunta opettaja T. Hirvosen johdolla. Kuvassamme yhdistyneet kuorot ovat valmiina kajauttamaan sykähdyttävät säveleensä tuhatlukuisen juhlayleisön nautinnoksi, kunhan paikallisen juhlatoimikunnan puheenjohtaja, säveltäjä kanttori, yhdistyneitten kuorojen johtaja Emil Suni on päättänyt tervehdyspuheensa tässä ulkoilmajuhlassa.

Kotiseutu ja kesäjuhlat

"Kotiseutu kullan kallis ..." ja "Korea kotoinen leipä, vaikk' ois täynnä tähkäpäitä." Nämä vanhat, tunnetut sananlaskut tulevat mieleen vielä nytkin, parin vuosikymmenen kuluttua, muistellessa sodan surkeiden tapahtumien vuoksi karjalaisen sekä Inkeriläisen siirtoväen asemaa suurien muuttoliikkeiden alkutaipaleella ja niitä seuranneita vaiherikkaita tapahtumia. Näiden molempien kovaosaisten heimojen muuttuneissa elämänvaiheissa oli yhteistä, rinnastettavia vertailukohtia. Joutuivathan kummatkin jakamaan kodittoman kohtalon, luopumaan oman lieden lämmöstä, jättämään synnyinseutunsa rakkaine muistoineen ja korvaamattomine tunnearvoineen. Yhtä raskas oli molemmilla sen hetken kärsimysten taakka ja yhtä suuret tulevaisuuden huolet.

Henkisten kärsimysten ja sisäisen tuskan määrää oli mahdoton punnita ulkonaisin arvomitoin, mutta oli helppoa arvata ja aavistaa, että ne painoivat yhtä rasittavina sekä inkeriläisten että karjalaisten mieliä. Olisi voinut löytää aihetta väittää, että inkeriläisten tilanne oli vieläkin surullisempi kuin karjalaisen siirtoväen asema. Siihen oli perusteltua syytä erikoisesti sen takia, että inkeriläiset olivat joutuneet aivan outoihin, perehtymistä kaipaaviin uusiin oloihin. Tällaiset selitykset olivat silloin ja ovat nykyisinkin tarpeettomia. Inkeriläisten ja karjalaisten kohtalonyhteys muodostui kokonaiskäsitteenä täysin samanlaiseksi ja siitä syystä molempien tilanteen tajuamiseen oli suhtauduttava samalla tavalla.

Valitettavasti usein kuitenkin inkeriläisten kohtaloa ja heidän keskuudessaan vallitsevia mielialoja ei ymmärretty oikealla tavalla. Alunperinkään ei haluttu käsittää sitä tosiasiaa, että kokonainen heimokunta tai huomattava osa siitä, joka useiden sukupolvien ajan oli elänyt omintakeista elämää emämaastaan eristettynä, ei voinut kädenkäänteessä mukautua muuttuneisiin olosuhteisiin. Puhumattakaan tarpeellisesta objektiivisuudesta rauhan jälkeen seuranneesta välivaiheesta, takaisinpaluukysymyksen esille tulossa ja sen hoitamisessa tunnettuine seurauksineen.

Inkeriläisiä kohtaan oli suorastaan epäluuloja sen johdosta, että heissä esiintyi kotiseudun kaipuuta ja menneisyyden kaihoa, mikä osaltaan vaikutti monien taholta takaisin paluukysymyksessä tehtyyn ratkaisuun. Tässä suhteessa vallineisiin vääriin käsityksiin, mitkä eivät täysin vielä nytkään ole kaikilta tahoilta kokonaan häipyneet, ei ole voitu saada riittävän tehoavaa selvennystä. On unohdettu, että suomalainen ei ole levotonta, paikasta toiseen kiertävää kulkurikansaa. Tälle suvulle on ominaista kiintymys kotiin, synnyinseutuun ja omaan maankamaraan. Suomalaisen kotiseutukiintymys on yhtä voi-

makas kuin isänmaanrakkaus. Muistakaamme esimerkiksi valtamerien taakse joutuneita kansamme jäseniä. Vanha isänmaa ja kotisetu vetää heitä puoleensa kymmenien vuosien takaa. Viittaamme toisaalla lehdessämme olevaan tähän kysymykseen liittyvään uutiseen. Samoin sotien jälkeen Ruotsiin siirtyneet suomalaiset eivät malta olla silloin tällöin pistäytymättä kotimaassaan ja synnyinseudullaan. Aivan samoin on asianlaita Inkerinmaan suomalaisiin nähden. Rakkaus syntymäkotia, lapsuuden leikkitanhuvia ja kotikirkkoa kohtaan heissä ei ole voinut tukahtua tuota pikaa. Ei edes vuosikymmenien kuluessa. Se säilyy yhtä kauan kuin nuoruuden muistot, sillä se on suomalaisen hengen ja luonteenominaisuuden mukaista.

Vanhemman polven inkeriläiset muistavat entisen rauhanajan elämän, silloiset olosuhteet myönteisine sekä haitallisine puolineen, ja neuvosto-oloissa eläneelle nuoremman eli nykypolven vanhemmalle osalle oli koti käynyt erikoisen läheiseksi ja "kotoinen leipä koreaksi" siitä syystä, kun niiden molempien, sekä oman kodin että jokapäiväisen leivän puolesta täytyi käydä ankaraa taistelua. Siirtolaisuuden alkutaipaleella epämääräisen tulevaisuuden varassa tuuliajolta tuntuvissa oloissa inkeriläinen väestö muisteli kaipauksella kotoisen katon suojaa, sikäli kuin hän sen epävarmoissa oloissa oli onnistunut omanaan säilyttämään.

Inkeriläinen on pysynyt individualistina, yksilöllisenä kautta kaikkien vaiheiden, omien töittensä tuloksista kynsin hampain kiinni pitävänä. Mitä ahtaammalle hänen yksityinen ja henkilökohtainen toimeentulonsa ja elämisen oikeutensa muuttuneissa uusien ideologioiden vallitsemissa yhteiskunnallisissa oloissa rajoittui, sitä arvokkaammaksi ja puoleensa vetävämmäksi se muodostui. Näin on ollut ja varmaan tulee olemaan kaikkialla, sillä se on yksityistalouden säilymisen laki omintakeista asemaa tarvitsevan ihmisen alitajunnassa.

Inkeriläisten kotiseudun kaipauksella ovat luonnolliset syynsä ja perustelunsa. Se on samaa sydäntäsärkevää katkeruutta kaiken menettämisen johdosta, mistä karjalainen siirtoväki kovasti kärsi ja mitä se suree tänäkin päivänä. Tuota kaipausta on nyt jatkunut kohta kaksi ja monen inkeriläisen kohdalta jo yli neljä vuosikymmentä. Tämä ei kuitenkaan ole merkinnyt sitä, etteivätkö he olisi eläytyneet ja mukautuneet muuttuneisiin olosuhteisiin, vallitseviin oloihin ja alkaneet tuntea vanhaa isänmaataan, kanta-Suomea uudeksi kotimaakseen. Vieläpä Ruotsissakin asuvien, sieltä uuden elämän edellytykset löytäneiden kohdalla on tapahtunut näin. Toiveajattelusta menetetyn takaisin saamiseksi oli järkevästi ajatellen, luovuttava ja paneuduttava todellisuuspohjalle ympäröivien olojen ja vallitsevien mahdollisuuksien edellyttämien puitteitten mukaisesti kotielämän luomiseksi. Ja todellista elämän onnea ovat alkaneet tuntea ne inkeriläiset, joiden taloudellinen asema ja riippumaton elämisen edellytys on vähitellen järjestynyt. Näin onkin ta-

pahtunut jo monien niin Suomessa kuin Ruotsissakin elävien inkeriläisten ja nimenomaan nuoremmankin polven kohdalla.

Tämän ohella, tyytyväisyyden ilmauksena ja henkisen tasapainon säilyttämiseksi on ylläpidetty jatkuvaa yhteyttä kohtalotovereihin läheisen kanssakäymisen, järjestötoiminnan puitteissa. Yhdessäolotilaisuuksissa on todettu piilevän aarteen, mikä avautuu kuin taikavoimalla kaikkia koskettavaksi. Niissä on tahdottu muistella menneitä, säilyttää arvokkaat kansalliset perinteet ja kristillinen maailmankatsomus. Arkisten ahertelujen ohella on kokoonnuttu kallisarvoisiin muistojen juhliin, missä sanojen ja sävelten innoittamina, ystävien ympäröimässä ilmapiirissä nousee sielun silmien eteen entinen elävä Inkeri, koti ja synnyinseutu kaikessa kauneudessaan, työtä ja toimintaa, lämpöä ja rakkautta uhkuvana.

Elpykööt nämä kaivatun kotiseudun muistot joskin ehkä arkoina ja kipeästi koskettavina jälleen jokaisessa yhdessäolotilaisuudessamme, myös juhannuksena Ruotsissa Boråsin kaupungissa ja heinäkuussa Suomessa Lahdessa järjestettävissä yhteisissä kesäjuhlissamme, minne riennämme taas sankoin joukoin.

KIITOS

Inkerinsuomalaisille, sekä lähellä että kaukaa, jotka niin lämpimästi muistivat minua onnitteluillaan ja erittäin arvokaalla lahjalla tk. 2 päivänä — sydämeni kiitos! Herra siunatkoon teitä kaikkia.

Helsingissä kesäkuun 2 pnä 1961.

Akseli Kajanti.

Halu puolustautua

"Oi, Herra, pelasta minut halusta puolustautua", rukoili kirkkoisä Augustinus.

Miten luonnolliselta tuntuukaan halu puolustautua silloin, kun meitä syytetään jostakin. Vieläpä se tuntuu aivan oikeutetulta silloin, kun tunnemme itsemme kokonaan syyttömäksi mainittuun asiaan.

Mutta meidän tapanamme on puolustautua silloinkin, kun meissä on syytä. Näemmehän useimmiten lieventäviä asianhaaroja omaksi eduksemme ja asetamme ne ennen muuta huomionarvoisina esille, samoin kuin senkin, mikä painava osuus jollain toisella oli asian kulkuun.

Eikö ole hyvä, että asia selkenee kokonaisuudessaan sellaisena kuin se on tapahtunut? Ja emmekö saisi näin sitä selvittää, vai onko siinä jotain väärää? Miksi oikeastaan Augustinuksella oli aihetta rukoilla pelastusta halustaan puolustautua? Mahtoikohan se tapahtua siksi, että hän havaitsi siinä erään vaarallisen taipumuksen, jota emme itsessämme havaitse silloin, kun puolustaudumme — taipumuksen kaunistella syntiämme ja antaa itsestämme parempi kuva kuin mitä me todellisuudessa olemme.

Onhan meistä oikeastaan mieluista, jos valokuvan ottajakaan ei kuvassa tuo sellaisenaan esille aivan jokaista ryppyä tai muuta rumaa piirrettämme, vaan edes hiukan niitä silottelee eduksemme. Sama lienee laita rikkomustemme suhteen. Se on ystävämme, joka ymmärtää meitä ja ainakin hiukan lieventää tekojemme rumuutta. Onhan synti: paha ajatus, sana tai teko aina ruma, siitä emme pääse mihinkään. Ja juuri siksi meillä on halu sitä kaunistella.

Ihmisluonnossa piilee palava halu sekä ulkonaiseen että sisäiseen kauneuteen. Me kärsimme rumuudestamme, langetkoon se osaksemme missä

muodossa hyvänsä. Me kaipaamme elämäämme sopusointua, hyvyyttä ja rauhaa.

Mutta kun rumuus meitä alinomaa ahdistaa ja saattaa meidät lankeamaan milloin sanoissa milloin teoissa, niin silloin koetamme valokuvaajan tavoin edes hiukan auttaa asiaa esitellen puolustuksiamme. Ja se on peräti inhimillinen menettelytapa.

Jumala kuitenkin odottaa, että me emme tule hänen eteensä millään lailla kaunisteltuna, vaan juuri sellaisissa rumissa ihmisen vaatteissamme, joihin olemme täällä puetut. Hän aikoo ne riisua kokonaan pois, eihän niissä kuitenkaan ole mitään Pyhään Kaupunkiin kelpaavaa. Hän haluaa meidät pukea kokonaan uuteen pukuun, puhtaaseen vitivalkoiseen liinaan, Poikansa Jeesuksen Kristuksen vanhurskauden vaatteeseen, jossa ei ole ainotakaan tahraa eikä ryppyä.

Vaikka maailmassa on paljon inhimillistä hyvyyttä, anteliaisuutta ja epäitsekkyyttä. vaikka täällä suoritetaan paljon hyviä jopa jaloja tekoja, niin ainoakaan ihmisen suorittama teko ei kelpaa pelastukseksemme Pyhän Jumalan edessä. Hänen vanhurskautensa on kokonaan muuta kuin ihmisen vanhurskaus. Se on täysin inhimillisen luontomme vastaista. Se ei ole vain palkkaa hyvin suoritetusta työstä eikä pelkkää anteeksiantoa synneistä, vaan se on vanhan rumuuden täydellistä kuolettamista ja kokonaan uuden kauneuden luomista. Se on ihmisen rumuuteen syöstyn Karitsan jumalallista, sädehtivää kauneutta, johon minkäänlaatuinen ihmishyvyys ei voi pikkusormellaankaan ulottua.

Kun tällainen kauneus alkaa syntisyyttään kauhistunutta ihmistä puhutella, ei ole ihme, jos hän alkaa rukoilla: Herra, pelasta minut halusta puotustautua — myöskin ihmisten edessä. Tunnustaessamme ihmisten edessä vikamme, me samalla tunnustamme olevamme yhä lisääntyvän Jumalan vanhurskauden tarpeessa. Eikä tämä tunnustus jää puhuttelematta toista syntistä, joka meidän laillamme kilvoittelee omien kuormiensa alla. Tämä Augustinuksen rukous on hyvä ja tarpeellinen rukous.

P. Raski.

Hänen nimensä

Hänen nimensä on iankaikkinen isä, rauhanruhtinas (Jesaja 9: 5).

Vaikka maallinen isä suhtautuukin oikealla tavalla lapsiinsa, hänen on kerran kuitenkin kuoltava ja jätettävä lapsensa toisten haltuun. Häntä ei siis voida nimittää ainaiseksi isäksi, kun ajan rahtuakaan ei ole varma elämästään. Tämä kuningas sitä vastoin ei kuole, eikä myös jätä lapsiaan jälkeensä. Ei, vaan pitää heidät alati luonaan ja he saavat iankaikkisesti elää hänen kanssaan.

Isä nimitys osoittaa, että hän ei vain anna lapsille elämää, vaan että hän myös heitä elättää, vaatettaa, opettaa ja kurittaa. Heistä huolehtii ja valmistaa heille perinnön. Hän rankaisee heitä isällisesti, jos he tekevät syntiä, mutta ei hylkää heitä. Maallinen isä kasvattaa, kurittaa, elättää, rakastaa ja suojelee lastaan eikä hylkää sitä, vaikka se on muuten heikko. Paljon enemmän Kristus näkee vaivaa omistaan, jopa iankaikkisesti. Täällä aloittaen uskossa ja siellä, kun kaikki ilmestyy noiden edellisten nimen (Jesaja 9: 5) vaikutuksesta ovat saaneet perusteellista harjoitusta kärsimisessä, lohdutuksessa, voitossa ja taistelussa syntiä vastaan. Tästä kaikesta he saavat varman luottamuksen Jumalaan. He ovat Jumalan lapsia, eikä heitä koskaan hyljätä.

Setlainen toivo on siis tämän nimen hedelmä. He saavat Jumalaa kohtaan lapsen mielen ja Jumala tulee heille suloiseksi sen tähden, että Kristus kaiken tämän saa aikaan valtakunnas-

saan. Täydellä syyllä häntä nimitetään iankaikkiseksi isäksi (Jesaja 9: 5).

Hänen nimensä on ihmeellinen. Tämä nimi ilmaisee sen tavan, millä kuningas valtakuntaansa hallitsee. Se sanoo hänen suorittavan sen niin ihmeellisellä tavalla ja oudosti, että se ylittää kaiken ymmärryksen, luonnon ja viisauden. Kuinka niin?

Hän hallitsee meitä niinkuin isä on hallinnut. Häntä ei ole maan päällä koskaan kuultu eikä nähty, sen houkkamaisempaa, mahdottomampaa ja taitamattomampaa. Ihmisestä, joka kuolee, ei tule ainoastaan elävä, vaan myös Herra, elämän jakaja ja kaikkien kuolleiden herättäjä, joka kuoleman voittaa ja ikiajoiksi kuolettaa. Tulee se, jonka hänen oma kansansa hylkäsi, kavalsi ja surmasi.

Samaan tapaan muissakin kohdissa, kaikki pelkkiä sanattomia ihmeitä. Hän tekee omilleen valtakunnassaan. Sille, jonka hän tahtoo tehdä vanhurskaaksi, hän sanoo: Sinä olet kastettu. Kaste vaikuttaa syntien anteeksiantamisen, vapahtaa kuolemasta ja perkeleestä ja antaa iankaikkisen autuuden kaikille, jotka uskovat Jumalan sanat ja lupaukset.

Ei siis ole mitään muuta kuin voimakas, väkevä ja järkähtämätön uskallus kaikesta sydämestä luottaa Jumalaan, joka on rakas isämme.

Martti Lutherin mukaan

S. T.

KADOTETTU

Helsingin paikallisosaston kevätjuhlassa Viipurilaisen Osakunnan huoneistossa 28. 5. 1961 katosivat beigenväriset napilla varustetut melkein uudet naisten nahkakäsineet. Ystävällistä löytäjää pyydetään jättämään ne Inkeriläisten Yhdistyksen toimistoon Aurorank. 7 A 1 Helsinki.

"En enää voinut kestää..."

"Olen tullut jäädäkseni. En enää voinut kestää koti-ikävää." Nämä sanat kuultiin useita kertoja varhain toukokuun 13 päivän aamuna Katajanokan satamassa, minne Ruotsin-Amerikan linjan komea m/s Gripsholm purki matkustajansa, noin 460 amerikan- ja kanadansuomalaista, miellyttävän ja hiukan jännittävänkin Atlantin ylityksen jälkeen. Vanhojen, vuosikymmenien jälkeen kotimaahan kesää viettämään palanneiden siirtolaisten joukossa oli nyt erityisen paljon sellaisia Yhdysvaltoihin ja Kanadaan joitakin vuosia sitten muuttaneita nuoria henkilöitä, jotka olivat huomanneet lopullisen irtautumisen kotimaasta ylivoimaiseksi. Myönnettiin, että uudessa maailmassa oli ansaittu hyvin; siitä puhuivat mukana seuraavat "kaarat" ja matkalaukkujen vuoret, mutta sittenkin: "Kun näimme ensimmäisen kerran Suomen rannikon siintävän, itkimme ja nauroimme. Tänne me jäämme."

Toistatuhatta vastaanottajaa odotteli kukkakimppuineen satamassa valtamerialus Gripsholmia, jonka saapumista ajelehtivat jäävuoret olivat pitkittäneet lähes vuorokaudella. Alus kiinnitettiin laituriin klo 7 ja tervetuliaisseremonioitten jälkeen alkoi "maihinnousu"; kyyneleet silmissä hymyiltiin ja syleiltiin vuosien, jopa kymmenienkin, eron jälkeen rakkaita omaisia ja ystäviä.

Työsaralta

Toukokuun viimeisenä sunnuntaina Helsingissä Viipurilaisen Osakunnan huoneistossa järjestetty Inkeriläisten Yhdistyksen Helsingin paikallisosaston kevätjuhla oli koonnut varsin runsaan osanottajamäärän tähän yhteistoiminnan merkeissä vietettävään toimintakauden viimeiseen tilaisuuteen. Kun oli laulettu yhteisesti Laulu Suomessa, juhlavieraat lausui tervetulleiksi yhdistyksen varapuheenjohtaja opettaja, päätoimittaja Aappo Metiäinen. Hän käsitteli sisältörikkaassa puheessaan yhteistoiminnan tärkeätä merkitystä ihmiselämässä. Sitä tarpeellisempaa se on poikkeuksellisissa oloissa, missä muun muassa inkerinsuomalaiset ovat synnyinseuduilla tapahtuneitten suurten mullistusten vuoksi joutuneet elämään täällä vanhassa sukujuurten kotimaassa, kanta-Suomessa. Kotoiset elämykset ja lapsuuden herkät muistikuvat eivät unohdu helposti, vaan niiden mukana säilyvät myös rakkauden elävöittämät kotiseudun kaipuu ja lapsuuskodin rakkaus. Ne osaltaan kannustavat myös tällaiseen aatteelliseen yhteistoimintaan.

Neiti Kerttu Susi esitti mieltymyksellä kuuitua yksinlaulua, laulaen Palmgrenin Helluntain ja Merikannon Kun ulvoivat syksyn myrskyt, säestäjänään hra K. Ennelin. Viimeksi mainittu huolehti kaikista ohjelmaan kuuluvista säestystehtävistä.

Ritva-tyttönen esitti miellyttävästi muutamia nokkahuilukappaleita, minkä jälkeen maisteri Sakari Vihonen Sanakirjasäätiöstä piti mielenkiintoisen esitelmän Inkerin murteista äänitysnäyttein. Eri puolilla Inkeriä puhuttiin eri murteita. Inkeroismurteet olivat vallitsevina määrätyillä alueilla, samoin äyrämöis- ja savakkomurteet. Monet näistä murteista ovat Karjalan kannaksen murteisiin rinnastettavia, mikä onkin luonnollista, sillä inkerinsuomalaisten pääosahan on juuri karjalais-savolaista alkuperää.

Seuranneen väliajan ja kahvitarjoilun jälkeen jatkui ohjelma, mikä aloitettiin yhteislaululla. Puheenvuoroja käyttivät yhdistyksen puheenjoht. diplins. J. A. Savolainen, yhdistyksen sihteeri joht. A. Kekki ja päätoimittaja A. Metiäinen. Rva Emilia Simponen esitti lausuntaa, koululainen Sven-Erik Simponen soitti näppärästi viulukappaleen, konserton ja neiti Hertta Luukkonen selosti Ruotsiin tehtävän retkeilyn valmisteluja ja tähän liittyviä varteenotettavia seikkoja. Mieliin painunut tilaisuus päättyi voimakkaasti laulettuun Karjalaisten lauluun.

TURUN PAIKALLISOSASTO

Turun paikallisosasto vietti kevätjuhlaansa ensimmäisenä helluntaipäivänä. Tilaisuuteen olikin saapunut erittäin runsaasti heimoväkeä. Aluksi laulettiin Suvivirsi. Tervehdyspuheen piti rehtori Heikki Mylläri. Hän lausui, että tällaiset tilaisuudet kirkastavat menneitä muistoja ja herättävät meissä kunnioitusta menneiden sukupolvien töitä ja pyrkimyksiä kohtaan. Meidän velvollisuutemme on vaalia edelleen esiisiemme perinteitä ja tehdä niitä tunnetuksi. Inkerin heimon arvokkaat kulttuuriperinteet eivät saa kadota ja vaipua unohduksiin. Sitten saatiin kuulla kolmen esiintyjän herkästi esittämää kitaransoittoa ja laulua. Sen jälkeen astui puhujanpaikalle päätoimittaja, opettaja Aappo Metiäinen. Hän viittasi Karjalan ja Inkerin siirtoväen uusissa oloissa kokemiin alkuvaikeuksiin, joista on selvitty, ja selosti sitten inkerinsuomalaisten juurtumista kantasuomalaisten keskuuteen. Puhuja kosketteli inkeriläisten yhdistystoimintaa ja sen suurta merkitystä hajallaan asuvien heimolaistemme yhdistäjänä. Hän lausui tunnustuksen sanoja Turun paikallisosaston vireästä ja monipuolisesta toiminnasta ja vai-

kuttavan puheensa lopussa esitti toivomuksen, että tämä toiminta jatkuisi ehtymättömänä edelleen. Sitten esiintyi vieraaksemme saapunut rouva Teresia Lindberg. Hän sanoi, että inkeriläisten keskuudessa vallitsee lämmin henki. Heidän luokseen tulee mielellään ja heidän keskuudessaan viihtyy hyvin. Jumalan siunaus on seurannut inkeriläisiä kaikkialle, minne heitä on siirtynyt. Rouva Lindberg kertoi myös käynnistään Inkerissä, missä rakkaat muistot tulivat niin sydäntä sykähdyttävinä mieliin.

Vilkkaassa seurustelussa kuluneen väliajan jälkeen veisattiin virsi. Sitten jumaluusopin ylioppilas Vilho Mustonen esitti raamatun tapahtumista esimerkkejä, miten ihmisiä on joutunut kauas pois synnyinseudultaan. Raskaat elämänvaiheet kirkastavat ihmisten mieliä. Inkeriläiset ovat joutuneet elämään ulkonaisesti pimeitä, mutta sisäisesti rikastuttavia aikoja. Jumala on ollut heidän kanssaan. Lilja Nappu lausui Aale Tynnin ja V. A. Koskenniemen runoja. Teppo Samooja esitti inkerinmurteisen kertomuksen Iisakkalan sedän jännittävistä, hilpeyttä herättäneistä, mutta vakavasti päättyneistä seikkailuista. Elävästi kuvattu tapahtumain sarja pakotti kuulijat vähän väliä purskahtamaan keveään nauruun. Oli hauskaa ja virkistävää kuulla tuota entistä kotoista kieltä, mikä toi mieleen jo unohtumaisillaan olevia värikkäitä sanoja ja lauseenparsia. Murrejutun jälkeen opettaja Metiäinen teki selkoa yhteisistä ajankohtaisista kysymyksistä. Saatiin jälleen suurella mieltymyksellä kuulla kitaransoittoa ja laulua. Tilaisuuden lopussa Juho Talonpoika totesi, että ohjelmamme on ollut monipuolinen, mieliä kohottava ja yhteisiä kysymyksiämme valaiseva. Juhla päättyi virteen.

Inkeriläisten Yhdistyksen entiset Viipurin kerholaiset kokoontuivat helatorstaina Helsingissä Kestikartanossa muistelemaan entisiä työn ja toiminnan aikoja .Alun kolmattakymmentä pitkienkin matkojen takaa saapunutta osanottajaa lausui tervetulleiksi teknikko Toivo Summanen. Vilkas rupattelu jatkui kahvi- ja ateriapöytien ääressä. Välillä luettiin välähdyksiä kolmekymmentäluvulla, nyrkkipainossa painetusta ja reippaasti toimitetusta "Lieska-"lehdestä. Puheenvuoroja tilaisuudessa käyttivät päätoimittaja Aappo Metiäinen, kapteeni Jukka Tirranen ja johtaja Antti Kekki.

Toivottiin, että vastaisuudessakin järjestettäisiin tällaisia yhdessäolohetkiä ja että Helsingissä saataisiin nykyisen paikallisosaston toiminta kiinteämmäksi ja vilkkaammaksi.

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO ELPYY

Talven taittuessa ja kevään saapuminen pani Helsingin ja ympäristön inkeriläiset kokoontumaan yhteiseen keskustelutilaisuuteen. Tilaisuudessa oli runsaslukuisesti entisiä venjokelaisia, hietamäkeläisiä, valkeasaarelaisia, lempaalaisia, kosemkinalaisia, skuoritsalaisia ja tuutarilaisia.

Kokouksen alustavan selostuksen pitivät yhdistyksemme puheenjohtaja dipl.ins. J. A. Savolainen ja kapt. J. Tirranen.

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin P. Filimonoff ja sihteeriksi H. Luukkonen.

Kapt. J. Tirranen selosti yhdistyksemme ja paikallisyhdistyksen merkitystä ja sen työtä kansamme keskuudessa sen hyväksi.

Tämän kokouksen tarkoituksena oli saada Helsingin inkeriläisten keskuudessa ripeämpi toiminta ja lisää harrastustusmuotoja ja ennen kaikkea nuorta polvea mukaan näihin harrastuspiireihin. Tätä varten valittiin toimikunta.

Helsingin paikallisyhdistyksen toimikuntaan tulivat valituiksi seuraa-

vat henkilöt: puheenjohtajaksi Pekka Filimonoff, sihteeriksi Hertta Luukkonen, rahastonhoitajaksi rouva Kaija Lukkinen ja muiksi jäseniksi, rouva Ida Riipinen, herrat Toivo Luukka ja Jussi Toivokainen.

Helsingin paikallisyhdistyksen tarkoituksena on, mikäli saadaan huonetiloja, järjestää kerran kuussa keskustelu- ja ohjelmallinen tilaisuus.

Dipl.ins. J. A. Savolainen kiitti kokouksen osanottajia lämpimin sanoin asian harrastuksesta. jonka jälkeen hajannuttiin.

J. T.

Kehoitus

Jos vain sanani sopivat
tähän lehteen leviävään,
pyytäisin minäkin pakista
varotella vanhaa miestä,
nuorempia neuvoskella:
älkää käykö kapakoissa
tuhlaamassa tulojanne.
Te perheen isät ja ikämlehet
kotona on vaimot, lapset,
jotka puutetta potevat,
vaikeroiden valittavat.
Lapset itkee, äiti huokaa:
mistä huomiseksi ruokaa!

Käydessäni kaupungilla
olen kauhulla katsellut,
nähnyt kuinka monet miehet
viinilasin kallistavat.
Viinanmyyjät viettelevät
kapakoihin nuorukaiset,
turmelevat toimillansa
kansan nuoren kasvavaisen.
Kaikki näyttää kamalalta,
suuri ompi alkon valta.

J. Hartikainen.

HUOM!

ARVOISILLE TILAAJILLEMME, avustajillemme ym. asiakkaillemme huomautamme kohteliaimmin lehtemme toimituksen osoitteenmuutoksesta. Se ei enää ole lehtemme viime numerossa ilmoittamamme, vaan tästä lähtien tulee olemaan seuraava: PORVOO, Postilokero 5.

Puhelinnumero on **edelleen sama eli PORVOO 23 053.**

Toimitus.

P. S.

Samalla huomautamme, että kirjoittaessanne toimitukselle tai toimittajalle, niin älkää kirjoittako. kuten joskus on tapahtunut, näin: Toimitus ja Konttori Porvoo Postilokero 5, vaan aina on mainittava myös lehden tai toimittajan nimikin ja sitten osoite, siis näin: **Inkeriläisten Viestin Toimitus Porvoo, Postilokero 5.**

S — a.

BORÅSIN INKERILÄISET

ovat vihdoin saaneet kauan toivomansa seurakuntakodin. Monta vuotta kestäneen keräyksen jälkeen on varoja karttunut niin paljon, että on voitu ostaa talo. Se sijaitsee Boråsissa lähellä keskustaa Bocksjögatan 9:ssä. Kauppahinta oli 60.000 kruunua. Osa siitä maksettu ja osa eli 34.250 kruunua on pankkilainoina, mitkä siirtyvät seurakuntasäätiölle, minkä hallintaan seurakuntakoti kuuluu.

Kotoisia kuvia

Täydennystä Viestin v. 1958 lokakuun numerossa olleeseen Inkerin laulukuorotoimintaa käsittelevään artikkeliin.

"Kylät kasvoi, kansa nousi,
kotiseutumme kohosi,
täysinä myös huoneet Herran
kaikell'kansalle julisti
kunniata suuren Luojan.

Isäin uskossa eleli
kansa tuo Kalevan heimon,
tavat taattojen omisti,
lauloi lapset kuin isätkin".

Noin 80 vuotta sitten syntyneestä nuorisoseura-aatteesta kehittyi suomalainen kansansivistysliike, mille lienee vaikea löytää vertauskohtaa muusta maasta. Se syntyi kansan oman sivistystahdon ilmauksena, ja varsinkin maalaisnuorisomme omatoimiseen sivistyspyrkimykseen perustuu sen elinvoima ja jatkuva menestys vuosikymmenien vieriessä.

Tämä esimerkillinen valistustoimintamuoto levisi myös Inkeriin vähän kerrallaan jo varhaisina aikoina. Varsinkin Venäjän vallankumouksen jälkeen v 1917 otettiin tässä suhteessa huomattavia edistysaskeleita.

Olihan nuorisoseuraliike ottanut tunnukseen hyvän ihmisen ja kunnon kansalaisen kasvattamisen, mille se on pystynyt uskollisena kansamme kaikissa vaiheissa.

Kotisedullemme niinkuin kaikkialle eri tahoille Inkeriä alettiin perustaa nuorisoseuroja sekä laulukuoroja. Tässä toiminnassa paikallinen äidinkielinen opettajisto kulki tien näyttäjänä.

Tämän "Inkeriläisten Viestin" lokakuun numerossa 1958 kerrotaan useista paikkakunnista, missä kuorolaulu eli kukoistuskauttaan, mutta monia paikkakuntia on myös jäänyt mainitsematta. Syy tähän on luonnollinen, sillä tiedot on koottu muistivaraisesti. Yritän puolestani tässä yhteydessä edellisen kirjoittajan toivomuksesta täydentää mainittua aukkoa, vaikka en pyrikään esiintymään täydellisenä ja tyhjentävänä, asiantuntijana, koska muistinvaraisten tietojen tarkistusmahdollisuus puuttuu. Yritän kuitenkin muistella muutamia pohjois-Inkerin paikkakuntia, joilla toimivat pitkiäkin aikoja laulukuorot, mitkä pyrkivät avustamaan ja täydentämään julkisten valistustilaisuuksien, joko suurempien juhlien tai iltamien ohjelmistoa. Monessa tapauksessa kuorot olivat mainittujen tilaisuuksien järjestäjinäkin.. Missä alkoi toimia nuorisoseura, siellä kutakuinkin varmasti perustettiin samalla laulukuoro. Kirjastojen perustaminen sisältyi samalla tämän aatteellisen toiminnan puitteisiin.

Nuorena koulupoikana vuosilta 1905—1907 muistan kuinka suurella innolla nuori Rääpyvän lukkari Heikki Virolainen, kotoisin Miikkulaisten Alakylästä, johti kuoroaan silloisessa Huvankylän kaksiluokkaisessa koulussa. Uskollisesti kulkivat kuoron jäsenet harjoituksissa pitkienkn matkojen takaa, vaikka taipaleet silloin oli kuljettava pääasiallisesti jalkapatikassa. Heikki Virolainen jatkoi innokkaasti kuorotoimintaansa Miikkulaisissa. Oli mieluisaa olla mukana tässä touhussa sekä yleensä aatteellisissa riennoissa.

Opettaja I. Monosen johtamasta kauan toimineesta Miikkulaisten sekakuorosta, mikä esiintyi suurella menestyksellä mm. v. 1913 yleisinkeriläisissä laulu- ja soittojuhlissa Kolppanassa, on kerrottu jo em. kirjoitelmassa v. 1958. Lisäksi on mainittava että op. Mononen johti opettajakuoroa, mikä oli muodostettu Vuoleen, Toksovan ja Kelton opettajista ja esiintyi arvokkaalla tavalla julkisestikin.

Vuonna 1918 Pietarista kotiseudulleen siirtynyt op. J. Pentikäinen perusti Vuoleelle opettajakuoron. Tämä

oli sekakuoro, mihin opettajien lisäksi kuului myös muita valistusta harrastavia naisia ja miehiä. Kuoron toiminta lakkasi v. 1919. Allekirjoittanut toimi kuoron varajohtajana.

Vuoleella toimi pitemmän aikaa opettaja V. Kokan johtamana ainakin kaksi kuoroa, tosin erl aikoina. Toinen oli Kirkonkylässä ja toinen Lehtoinkylässä. Nämä kuorot keskeyttivät toimintansa, kun johtaja kutsuttiin sotaväkeen. Vuoleen Kirkonkylän kuoron herätti myöhemmin eloon siellä toiminut opettaja P. Kiijärvi.

Kun v. 1912 tuli Koivukylään opettajaksi Juho Pellinen, hän perusti sinne sekakuoron. Sellaista koskaan aikaisemmin paikkakunnalla ei ollut, joten kuorolaiset olivat yhtä innostuneita kuin sen johtajakin. Tämänkin kuoron toiminta keskeytyi v. 1914, kun johtaja kutsuttiin asepalvelukseen. Pellisen palattua vuoden 1918 alussa kotiseudulleen, valitsi hän opettajapaikakseen Lehtoin kylän ja perusti sinne uuden sekakuoron. Aikaisemmin täällä toimineen kuoron työ oli niinikään keskeytynyt sodan johdosta. Nyt toiminta oli erittäin vilkasta, sillä kylässä oli runsaasti valistuneita naisia ja miehiä, jotka osallistuivat suurella harrastuksella sekä kuoro- että seuratoimintaan. Olihan tällä kylällä Pietarissa oma maidonmyyntiosuuskuntansakin ja toimi lähes 10 vuotta.

Tammikuussa perusti allekirjoittanut asepalveluksesta palattuaan useiden innokkaiden naisten ja miesten myötävaikutuksella Vuoleen Järvenkylään nuorisoseuran ja samalla sekakuoron. Sopii sanoa, että melkein koko kylän väki oli innokkaasti tässä toiminnassa mukana. Samalla perustettiin myös kirjasto. Innostusta kuvaa paraiten se, että kyläläisten keräämin ja paikallisen osuuskaupan lahjoittamin varoin hankittiin heti alussa kuorolle oma uusi soittokone, kirjastolle suuri määrä kirjoja ja kylän kansakoululle oppilaiden ruokailua varten täydellinen astiasto.

Myös Katumaankylässä toimi jonkin aikaa sekakuoro, mutta johtajan muuttaessa pois paikkakunnalta, toiminta lakkasi eikä enää elpynyt.

Toksovan Koivukylässä toimi tunnetun musiikkimiehen op. Otto Räikkösen johtama sekakuoro. Hänen työtään jatkoi jonkin aikaa op. J. Paavilainen.

Reppoinkylässä toimi nuorisoseura. Laulutoimintaa paikkakunnalla edisti kylän äsken perustettuun kansakouluun valittu opett. Maria Ahava, nyk. Vesikko.

Rokoskoinkylä, missä jo aikaisemmin toimi kansakoulu ja valistustoiminnan pani voimakkaalle alulle op. J. Tiinus v. 1904 sai hänen jälkeensä op. Antti Huurron jatkamaan toimintaa. Hän järjestikin koululle monia valistustilaisuuksia. Mutta vv. 1916—1917 kylän asukkaat saivat luovuttaa kotinsa ja koulunsa sekä lopettaa toimintansa, koska alue luovutettiin "päämeripoligoonalle" tykistöampumaradaksi.

Tässä lyhyt selostus kotisetuni valistustoiminnasta. Olen tietoinen, että esittämäni asiat kärsivät tarkistettujen tietojen puutteesta. Monia mainitsemisen arvoisia seikkoja on ehkä jäänyt pois. Puolustukseksi saanen mainita erään lieventävän seikan, nimittäin sen, että vuosina 1913— 1917 olin siellä, missä monet muutkin silloiset nuoret miehet siihen aikaan, asepalveluksessa, eikä ollut liioin tilaisuutta "pistäytyä" kotiseudulla. Nyt taas on sieltä oltu poissa jo runsas neljä vuosikymmentä.

Inkeri! Sinun nimesi ja muistosi säilyy sydämemme syvyyksissä, muistojemme unohtumattomassa lippaassa. Sitä me aina joskus raotamme, sen näkyjä kurkistaen katselemme ja tarkkailemme, sillä ovathan ne himmentymättöminä säilyneet tallella tällä

elämämme mutkaisella ja monivaiheisella matkalla.

Yrjö Kiijärvi.

Toimitus on kiitoilinen ylläolevasta esityksestä. Näin ja vain tällä tavalla yhteisvoimin saamme täydennetyksi muistotietojen varassa säilyneiden arvokkaiden tapahtumien ja toimintojen tallettamisen unhon maille häviämästä. Meillä ei ole nyt ja tuskin tulee olemaankaan arkistoasiakirjojen penkomismahdollisuutta entisen suomalaisen Inkerin vuosisataistaipaleelta. Sen vuoksi kaikki se arvokas, heimomme menneeseen elämään liittyvä kuvaus, tapahtumasarja tai muu sitä valoittava esitys olisi juuri näin yhteistoimin koottava ja talletettava tulevien sukupolvien tutkittavaksi ja arvioitavaksi.

Edelläolevaan viitaten vetoamme tässäkin yhteydessä kaikkiin vanhemman polven inkerinsuomalaisiin, ettei lyötäisi laimin, vaan kannettaisi "korret yhteiseen kekoon". Merkitään muistiin kaikki se, millä on kansantieteellistä tai historiallista arvoa ja täydennetään julkaistuissa esityksissä esiintyviä puutteellisuuksia.

KESÄJUHLAT.

Ruotsin inkeriläisten perinteelliset kesäjuhlat ovat nyt Boråsissa.

23. 6. klo 16.00 avajaisseurat, klo 19.30 kansallinen ilta.

24. 6. klo 8.30 ramattutunti, klo 10.00—14.30 urheilukilpailut, klo 18.30 pääjuhla, klo 20.30 ISK:n vuosikokous .

25. 6. klo 8.00 jumalanpalvelus ja ehtoollisen vietto, klo 10.30 seurakuntasäätiön vuosikokous, klo 12.00 päättäjäisseurat.

Juhlien yhteydessä järjestetään valokuvanäyttely kilpailuineen.

Helsingistä Boråsin kesäjuhlille lähtijöille imoitetaan, että **auto lähtee torstaina 22. 6. Aurorankatu 7 edestä aamulla klo 9.00.**

Valuutan eli matkarahan vaihdon voivat sitä haluavat suorittaa ennakolta kesäkuun 10 päivän jälkeen KOP:n Kampinkadun konttorissa. Siellä on lista lähtijöistä. Nimensä mainitsemalla ja ilmoittamalla, että kuuluu inkeriläisten Ruotsin juhlille lähteviin, saa ostaa tarpeellisen määrän Ruotsin rahaa.

Rahaa voi vaihtaa samaan kurssiin myös laivalla. Mukaan matkalle on varattava voimassaoleva Suomen kansalaisen henkilöllisyystodistus.

Matkaterveisin H. L.

Nekryytit lauloivat

He olivat myöskin laulamatta .On ollut sellaisiakin aikoja, että rekryyteiksi määrätyillä miehillä hengittäminenkään ei ollut helppoa. Täytyi huokua varovasti, hiljakseen.

Siitä maisteri Impi Viika jatkaa edelliseen tarinaamme liittyvänä seuraavasti: "Tulkoon tässä kerrotuksi

sellainen tapaus Pyhäjärveltä Hassinmäen Kaaselaisten — Karun Yrjön esi-isistä. Kolmesta veljeksestä Antti, Eljas ja Juhana Kaaselaisesta oli yksi määrätty sotaväkeen Venäjälle 25 vuodeksi. Oli saman tekevää, kuka heistä vain kiinni saataisiin. Veljekset lähtivät pakosalle. Piileskelivät alkusyksyn lähiseuduilla, mutta kun tunsivat olonsa siellä epävarmaksi, siirtyivät syksymmällä Sakkolan pitäjän Karholan syrjätaloihin. Mutta sinnekin oli viranomaisten toimesta palkattu etsijöitä. Nämä tapasivat veljekset sieltä. Syntyi yhteenotto. Tässä Juhana tapettiin, Eljaalta löytiin pää halki ja Antti selkisi kolmen päivän perästä. Tämän kiinniottajat veivät Viipurin varuskuntaan. Mutta Sakkolan nimismies oli puuttunut asiaan. Tuloksena oli, että Antti vapautettiin sotaväestä ja murhamies vietiin vankikyydillä Viipuriin. Kerrotaan, että hän sai tuomion joutua mestattavaksi ja pää pantavaksi Sakkolan kirkon portin viereen, mikä tuomio keisarin armahduksella muutettiin Siperiaan karkoitukseksi, minne mies sitten hävisi. Toiset kiinniottajat saivat raippoja.

Riiskalainen Antti Kukko, 80-vuotias, kertoi hänen isoisänsä olleen sotaväenottoa paossa "navetassa sonna sisäs".

Niinä yhtenätoista vuotena, jolloin tällätavoin rekryytejä otettiin, vietiin kannakselta Venäjälle 5.733 nuorukaista".

Maisteri Viika ei kerro pitemmälle rekryyttiasioista. Minun on nyt siirryttävä kotoisille kunnaille. Noin parisataa vuotta sitten isoisäni (äijäni) oli saanut vihiä siitä, että hänet oli määrätty rekryytiksi, joten edessä oli tuo 25 vuoden sotapalvelusaika. Välttyäkseen sinne joutumasta hän piileskeli pitkät ajat metsissä. Sen johdosta oli hermostunut ja perin masentuneessa mielentilassa. Hän oli silloin jo perheellinen mies. Nyt olisi ollut jätettävä koti ja perhe ilkuisiksi ajoiksi. Mutta hänen nuorempi veljensä, 18-vuotias Juho teki yllätyksen. Hän meni viranomaisten luo ja ilmoitti vapaaehtoisesti lähtevänsä sotapalvelukseen ehdolla, että hänen vanhempi veljensä saa vapaasti asua kotona ja huolehtia perheestään.

Sitten hän meni veljensä luo piilopaikkaan ja sanoi hänelle: "Sie ku uot perielline mies ja itse tuollasess kunnoss, ni eihä siust uo kunnon sotiluaks kuitenkua. Ei muuta ku vua itseis mänetät ja pereheis jiäp tuppua turvattomaks. Täss on poika, joka lähtyö siun iestäis vapaaehtosen sotapalveluksie, eikä sureksi lähtiissiä. Elä sie vua koton rauhass ja pie huolta omast perriestäis".

Tuo nuori inkeriläinen sotilas Juho Virolainen palveli täyden määrän, 25 vuotta. Tämä harvinainen tapaus syntymäseudullani ansaitsee oman artikkelinsa. Tässä yhteydessä on edelleen selostettava rekryyttipoikien laulua, kun siihen liittyy niin paljon ja monipuolisesti tunteitten tulkintaa. Eräät laulut uhkuivat urhoollisuutta ja uskollisuutta keisarin palveluksessa olemista sekä uniformun upeutta, toiset taas helliä jäähyväisiä omaisille, mielitietylle tai vastavalitulle morsiamelle. Pojat lauloivat että: K a u a n k o s t i ä k u u s i v u o t t a r u u n u n l u u s p a s k u l l u u , p o i k a e i s u r e l ä h t ö j ä ä, ei k y l l ä n k a u n e u t t a, s u r r u o n u o r t a i k ä j ä ä j a h e i l a n r a k k a u t t a . . "

Tällaisia lauluja kuului kujasilta, vielä viime vuosisadan vaihteessakin. Mutta ensimmäisen maailmansodan edellisinä vuosina, kun Venäjän rupla oli kultakannassa, jokaisen nekryyttipojan kormanossa oli kultakolikoita. Viinat olivat vapaasti saatavissa. Väkeviä ostettiin, ryypättiin ja räyhättiin. Eri pitäjien pojat tervehtivät toisiaan tappelunhaluisina. Toisinaan se nuoruudenhulluus pursui yli äyräittensä. Ravintolapaikkojen rikkinäiset lasiruudut astiat, huonekalut

mm. sai starssina (kunnanvanhin) maksaa yleisistä varoista.

Silloin laulun laatukin ryvettyi, muuttui roskaiseksi rekilauluhoilaukseksi. Siksi olisi ollut tarpeellista, että sen aikuiset nekryyttilaulut olisi pitänyt siivilöidä sihdin läpi.

Mutta näissä ja varsinkin vanhempien laulujen lajittelussa löytyisi paljon varteenotettavaa, huomion arvoistakin.

Matti-setä.

Syntymämaa

Ei unhoitu syntymämaamme,
vaikka kuljemme vuosia jo,
sieltä aatokset usein me saamme,
moni elpyvi muistelo.

Oli syntymäkotikin siellä,
mikäli enää nyt pystyssä lie,
sitä katsomaan pääseekö vielä,
kyllä kotihin löytyisi tie.

Usein sinne on katkera kaipuu,
kotiseutu on unohtumaton,
kovaan ikävään mielemme taipuu,
ruohon peittämä polkuko on?

Vaikka elämän kohtaloissa
kodit ovat ja syntymämaa
meiltä kauan jo ollut poissa,
silti niitä ei unohtaa saa.

Herran johdolla päivästä päivään
me kuljemme yhäti vaan,
hän lahjoittaa rohkaisun häivää,
jakaa edelleen lahjojaan.

Näistä lahjoista suurimman suonut
Pyhän Sanan, se lohtua tuo,
tänne meidät sen kuuloon on tuonut
siten ohjaten Luojamme luo.

Hänen avullaan monella meistä
oma koti on pystyssä taas,
kiitos, Herramme, johdatusteistä,
kaikki saatu on armostas.

Luojaamme luottaen kerran
hänen suuresta armostaan
me kohtaamme Elämän Herran,
koti taivaassa on ainiaan.

Liisa Makara.

Vuodet vierivät

Perjantaina kesäkuun 2 päivänä 1961 täytti 75 vuotta entinen Venjoen kirkkoherra, rovasti Akseli A. Kajanti Helsingissä.

Rovasti Kajanti syntyi Helsingissä ja vihittiin papiksi 1909. Toimittuaan ensin ylimääräisenä pappina sekä Inkerinmaalla Skuoritsassa, missä hän oli ollut virkaa toimittamassa jo ylioppilaana ja Tyrössä, hänet 1916 nimitettiin Venjoen seurakunnan kappalaiseksi ja 1917 kirkkoherraksi. Inkeristä hän 1919 siirtyi Suomeen ja toimi aluksi sotilaspappina. V. 1922 hän tuli Kylmäkosken kirkkoherraksi ja 1925 Lohjan kappalaiseksi. Vuonna 1952 hänet valittiin Lohjan kirkkoherraksi, mistä virasta siirtyi eläkkeelle 1957. Rovastin arvon hän sai 1945.

Rovasti Kajanti paneutui seurakuntatyöhön koko sen laajassa asteikossa, mutta hänen työtarmonsa riitti myös yhteiskunnallisten ja taloudellisten toimien aloille. Hänen sydäntään lähellä ovat myös aina olleet erikoisesti inkerinsuomalaiset, joiden hyväksi hän on tehnyt työtä jatkuvasti läpi vuosikymmenien. Ollen muun muassa viime vuonna vietetyn Inkerin kirkon 350-vuotismuistojuhlan järjestelytoimikunnan puheenjohtajana.

Merkkipäivänään rovasti Kajanti joutui suuren huomion kohteeksi monien lähetystöjen ja yksityisten ystävien käydesä häntä tervehtimässä. Myös inkeriläisten lähetystö kävi ja jätti inkeriläisen perinnäistavan mukaisesti seurakuntien lahjana kaulassa kannettavan ristin.

Rivit harvenevat

Antti Mullo, syntynyt Inkerissä Skuoritsin seurakunnassa Kiurulankylässä 6. 8. 1904, kuoli Gävlessä Ruotsissa 28. 2. 1961.

— — —

Juho Porivai, syntynyt Skuoritsin Akkallan kylässä 15. 9. 1886, kuoli Gävlessä 20. 4. 1961. Hän oli ensimmäisen maailmansodan invalidi. Saanut Karpaateilla räjähtävän kuulan reiteensä.

— — —

Mikko Nerman, syntynyt Inkerin Venjoen Vanhamoisiossa (Hulilassa) 2. 9. 1900, kuoli Gävlessä samana päivänä kuin Porivai eli 20. 4. 1961. Kaikki edellä mainitut olivat kaupungin sairaalahoidossa, joista Mikko Nerman lähes neljä kuukautta.

Suuri käsky

Suuri käsky kuuluu kerran:
Jätä majas, lähde vaan.
Se on kutsu suuren Herran,
mene, sua kutsutaan.

Jokaisen näin vuorollansa
ompi siirryttävä pois,
Herran kutsun kuullessansa
kuka vastustella vois.

Itku, valitus ei auta,
erottava meidän on,
odottavi kolkko hauta,
estellä on mahdoton.

Mutta haudan tuolla puolla
toisemme taas tapaamme,
kunkin täytyy täältä kuolla
kuuliaisna Herralle.

Tuskat, vaivat ovat poissa,
kyyneleet ei vuodakaan
siellä, Herran asunnoissa,
iloita saa ainiaan.

A. Vainikka.

Vuosikymmenien takaa

Kotimaa 13. 3. 1911.

Ylempi suomalainen kirkkokoulu Pietarissa. Senaatissa esiteltiin viime päivinä kenraalikuvernöörin kirje, jossa ministerivaltiosihteeri Langhoffin kirjeen johdosta pyydetään Senaatin lausuntoa Pietarissa sijaitsevan Marian kirkon yhteydessä olevan ylemmän kirkkokoulun ylläpitämiseksi myönnetyn 1000 ruplan suuruisen vuotuisen määrärahan edelleen myöntämistä 5 vuoden ajaksi. Senaatti päätti lausunnossaan puoltaa mainitun apurahan myöntämistä.

"Inkeri" 6. 8. 1899.

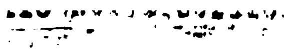
Tyrö. Sunnuntaina 8 p. Elokuuta Tyrön kylän ompeluseura aikoo panna toimeen arpajaiset Tyrön kylässä teatterin luona. Arpajaisten aikana soittaa Kronstadtin merisotawän torvisoittokunta. Kaiketi saadaan kuula suomalaista neliäänistä laulua.. Kello 6—7 tulee lasketuksi ilmapallo, suotuisalla säällä. Nuorisolla on tilaisuutta, wiime wuoden arpajaistemme tapaan, pitää wiattomia leikkejä niin paljon kuin aika ja paikka myöntäwät. Arpajaiset alkavat klo 1/22 j. pp.

Tulot arpajaisista kuin iltamistakin tulevat Tyrön kylän uuden kansakoulun rakennuksen hywäksi.

Juhlatoimikunnan puolesta P. H.

"Inkeri" 27. 8. 1899.

Skuoritsa. Rakkauden ja kiitollisuuden osoituksia poismuuttawalle opettajalle. Opettaja A. Malmi on ollut Taaitsan koulussa kahdeksantoista wuotta opettajana. Wiime kewäänä kun taaitsalaiset saiwat tiedon, että hän aikoo muuttaa Pietariin, niin käwiwät miettimään, että eikö häntä, jollakin tawalla woisi siitä estää, joko palkan lisäyksellä tai jollakin muulla keinoin. Mutta kun opettajan palkat Pietarissa kohoaat aina noin yhdeksään sataan ruplaan, niin arwel-

Tähtäimeltä

Taas pihapuun peipposet leikkia lyö
ja otsooni tuuleen luo tuoksun,
lokit kyntäjän jäljiltä toukkia syö,
lapset loihtivat leikkinsä juoksun.

Ä i d i l l e

Kiitos sulle, äiti, että
jätit uskon Jumalaan,
ilman sitä oisin köyhä,
niinkuin hiekkajyvä maan.

Maailmassa kaikki katoo.
sana Herran koskaan ei,
siksi, äiti kulta, kiitos,
neuvosi sen luokse vei.

Mitä auttaa maine, kulta,
nautinnot tään maailman,
kun pois viedään sielun rauha,
kaiken tunnet kaikkoovan.

Ota vaarin äidin ohjeet,
älä pyri luotaan pois,
kuka omaa äitiäsi
läheisempi olla vois!

Elma Toivola.

tiin, että waikea on käydä kilpailemaan pietarilaisten kanssa. Mutta kiitollisuudesta hywää opettajaansa kohtaan määräsivät kuntalaiset hänelle wiidenkymmenen ruplan palkinnon.

Kesän kerkeys esille ilmaantui,
kauppatoreille markkinapallot,
purjeveneltä uiappain aaltoja ui,
ovat pehmeitä petäjäin mallot.

Eri piireillä erikoisharrastus ile,
omintakeista suuntaa se kulkee,
Iskulauseilla määrätyn tavoitteen tie
näköpiirinsä ahtaaksi sulkee.

Missä kunnossa ilenevät hermonne,
onko mieli kuin tuo levysoitin,
mikä viedä voi vanhoille muistoille,
elonasenteen ankara koitin?

Vappu, helluntai äskettäin ollut on,
kauniin kesän näin seurassaan
salmme,
mieleen riemu ja rauhdonta vallaton
syttyi, juuri kun sellaista haimme.

M a t t i.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori:
PORVOO, postilokero 5.
Puhelin, Porvoo 23 053.

Helsingin konttori:
Aurorankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja A a p p o M e t i ä i n e n.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

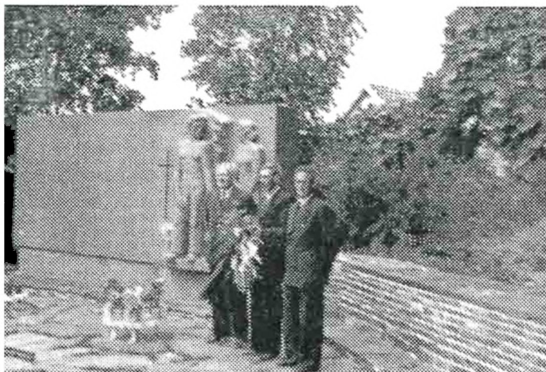
Tilaushinnat:
Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

PORVOON KIRJAPAINO OY

inkeriläisten Viesti

Päätoimittaja
AAPPO METIÄINEN

21. 7. 1961.

On tullut kauniiksi tavaksi eri juhlien yhteydessä muistaa myös sankarivainajia ja rajan takaisiin leposijoihinsa jääneitä läheisiämme käymällä laskemassa kukkalaite muistomerkeille. Kuvassamme karjalansiirtolaisten edustajat, Heinjoen pitäjäjuhlassa, laskemassa vastaavaa seppelettä. Päätoimittaja Aappo Metiäinen, äärimmäinen vasemmalla, puhuu sankarivainajien muistolle.

Kesäjuhlat

Milloin ja missä ovat tämän vuoden Inkerijuhlat? Näin esitettiin meille monelta taholta huolestunein, usein jopa levottomin ilmein yhä uudelleen kysymyksiä, kun sattuneesta syystä viime eli kesäkuun Viestistä oli jätettävä pois asiaa koskeva ilmoitus. Tämä vain osaltaan todistaa sitä, että näillä vuosittain vietettävillä kesäjuhlilla on yhä edelleen merkittävä sijansa Suomessa sekä Ruotsissa asuvan inkerinsuomalaisen väestön keskuudessa. Kesäjuhlat ovat muodostuneet perinteeksi, ne alkavat olla käsite, mikä kuuluu oleellisena osana poikkeuksellisissa oloissa elämään joutuneen heimomme henkimaailmassa.

Eikä ihmekään. Siihen on totuttu jo kolmen, neljän sukupolven aikana. Inkerissähän vietettiin vastaanvanlaisia kansanjuhlia viime vuosisadan jälkipuoliskolta alkaen ja ne kehittyivät arkisen elämän tasapainoittamisen ja kansallisen mielenilmaisun suuriksi kohokohdiksi. Ne olivat vireän valistustoiminnan katselmustilaisuuksia, henkisen voiman näytteitä ja aatteellisuuden virkistäviä keitaita.

Nämä samat toimintamuotojen perinteet inkerinsuomalaiset toivat miltei yksinomaisina matkaeväinään vaikeitten olojen vuosina 1918 — 1919 pakolaisina Suomeen saapuessaan. Sama ilmiö uusiintui kaksi vuosikymmentä sitten inkeriläisten siirtyessä sodan vuoksi tänne.

Inkerijuhlia on vietetty maassamme vuodesta 1919 lähtien, kahden ensimmäisen vuosikymmenen aikana pääasiallisesti Karjalan kannaksella. Viimeiset sotia edeltäneet suuret juhlat olivat Valkjärvellä v. 1939. Ne, samoin kuin kaikki muutkin vastaavat tilaisuudet onnistuivat hyvin. Sota-aika katkaisi näiden juhlien järjestelyn. Mutta rauhan palattua ja elämän vakaannuttua kesäjuhlia on vietetty jälleen säännöllisesti vuosittain sekä Suomessa että Ruotsissa. Tämän vuoden ruotsininkeriläisten XIV kesäjuhlat olivat tavanomaisesti kolmipäiväiset ja pidettiin Borgåsissa. Suomessa vietetään ne ensi elokuun 19 — 20 päivänä Lahdessa. Viittaamme toisaalla lehdessämme olevaan tiedoitukseen.

Minkä vuoksiko näitä juhlia vietetään? — Aivan samoista syistä kuin Suomessa yleisesti on tapana, käytännölliseen elämään oleellisena osana liittyvänä henkisten harrastusten viljelemisen ja valistustyön tarpeen edellyttämänä toimintamuotona. Inkerijuhlien varhaisempana tarkoituksena täällä oli levittää oikeita tietoja Inkeristä ja inkeriläisistä sekä lähentää heitä uuteen ympäristöönsä ja päinvastoin. Yleisestihän meillä käsitykset tässä asiassa ovat olleet hatarat, mutta juuri vastaavanlaisen toiminnan vaikutuksesta vähitellen selvinneet. Epämääräisiä, jopa vääriä tietoja ja harhaluuloja tästä suomalaisesta kansanosasta saattaa vieläkin esiintyä. Nimenomaan sodanaikaisina ja sen

jälkeisinä vuosina, uuden suuren inkeriläisjoukon siirtyessä ja jäädessä esivanhempiensa kotimaahan, ollaan jouduttu kosketukseen heidän kanssaan kasvoista kasvoihin. Tämä on selvittänyt osaltaan asiaa.

On luonnollista, että vuosisatainen erillään oleminen emämaasta ja yhteisestä Suomen kansasta on painanut inkeriläisiin leimansa ja jättänyt määrättyjä erikoispiirteitä, mitkä ovat saattaneet aiheuttaa epäluuloja tuntematta lähemmin olosuhteita, missä he ovat joutuneet useiden sukupolvien ajan äidinkieltään, luterilaista uskontoaan ja kansallisia tottumuksiaan suojelemaan ja säilyttämään, vieläpä kehittämään omaperäistä kulttuuria. Näiden seikkojen avulla on saatu ja saadaan edelleen varmaan syntymään enemmän ymmärrystä ja kohtalonyhteyden tuntua kovia kokeneita yhteiskuntamme uusia jäseniä kohtaan. Rinnastus karjalaiseen siirtoväkeen on tässä suhteessa ollut suurena apuna. Se on valaissut kysymystä. Nimenomaan karjalainen siirtoväki on suhtautunut asiaan positiivisesti ja selvittänyt muillekin sitä merkittävältä tavalla.

Mutta Inkerijuhlilla on toinenkin yhtä tärkeä merkitys. Niiden tarkoituksena on herättää tulevaisuuden luottamusta inkeriläisissä itsessään. Saattaa helposti käsittää, että tapahtunut äkillinen elämän murros, kodin ja synnyinseudun menettäminen, taloudelliset vaikeudet, elämän uudelleen oudoissa oloissa alkamisen aiheuttamat huolet ja monet muut murheet masentavat mieliä ja synnyttävät levottomuuden tunnetta. Tuskin mikään lienee tässä parempi lohdutus kuin osoittaa, että heitä muistetaan, heidät huomataan ja heistä tahdotaan huolehtia. Tämä kaikki on omiaan rohkaisemaan ja antamaan voimia vaikeuksien voittamiseen. On todettu, että juuri nämä omat perinnäistapaiset kesäjuhlat ovat omiaan täydentämään ajatuksia ja herättämään uusia aatteita. Kohtalotovereiden tapaaminen, entisten naapurien ja vanhojen ystävien lohduttava ja rohkaiseva sana on tässä yhteydessä kultaa kalliimpi. Yhdessäolotilaisuudet ja oman joukon piiriin pääseminen luovat henkistä vireyttä ja itsevarmuutta, ne antavat elämänuskoa vastaisuuden varalle, mitä nimenomaan yhä edelleen kipeästi kaivataan ja tarvitaan.

Seuraava

lehtemme numero ilmestyy vasta syyskuussa. Tarkoituksena oli tämä nyt saapuva lehti toimittaa vasta elokuussa entiseen tapaan kaksoisnumerona, mutta elokuuhun siirtyneen kesäjuhlan vuoksi katsottiin asialliseksi julkaista lehti kaksoisnumerona jo nyt.

Toivottavasti juhla-asiasta tulee näin vastaus moniin tiedusteluihin, joten hyvää kesän jatkoa! Syksyllä taas tavataan.

Toimitus.

Muistoja ensimmäisestä maailmansodasta

II.

Kuormaston siirto tavaravaunuihin kesti toista vuorokautta. Kun kaikki oli saatu kuntoon, annettiin käsky miehistölle nousta heitä varten varattuun umpinaiseen tavaravaunuun. Olihan kesäaika.

Sitten annettiin lähtömerkki ja juna lähti. Haikein mielin luotiin katseet kohti suurta Pietarin kaupunkia ja omanpuolen seutuja junan vieriessä eteenpäin. Sota-aikana on sääntö, ettei miehistölle ilmoiteta, mihin ja milloin joukkojen ja kuormastojen siirrot tapahtuvat, ettei jollain tavalla vuotaisi tietoja vihollisen puolelle. Niinpä meillekin oli tietämätöntä, mihin mennään. Postiosoite sotilaiden omaisille ilmoitettiin: Toimiva armeijan ja joukko-osaston numero. Kirjeet kuljetettiin ilman postimerkkejä. Se oli hyvä asia. Varsovan rataa junan vieriessä arvelimme, että varmaankin meidät viedään Varsovaan. Niin se kävikin. Juna pysähtyi Varsovan tavara-asemalle. Heti annettiin käsky kuormaston purkamisesta vaunuista. Ajomiesten määrättiin valjastaa hevoset. Kun kaikki oli valmiina lähdettiin liikkeelle. Suunta oli kaupungin lähistöllä oleva viljelemätön lakeus. Sinne pysähdyttiin. Kuormat rivijärjestyksessä.

Ajomiehille annettiin käsky riisua hevoset. Miehistölle tuli ruokailuaika. Kaupungista saapui kaupustelijoita. Oli tarjon maitoa, pullaa, rinkilöitä ym. Ei siinä pitkään viivytty. Tuli käsky valjastaa hevoset ja kuormasto lähti liikkeelle. Ajettiin kaupungin lävitse. Varsovan kaupunki oli kaunis ja siisti. Kadut kivetyt tiilenmuotoisilla kivillä. Ne olivat tasaiset ja puhtaat. Lehtipuita oli katujen varsilla. Ravintoloitten edustalla oli pikkuisia puistoja, missä olivat pöydät valkoisine liinoineen ja istuimineen. Siellä oli kuumana kesäaikana vilpoisaa ja viihtyisää. Asukkaat olivat enimmäkseen puolalaisia, mutta paljon oli myöskin juutalaisia.

Kuormaston oli mentävä syvemmälle Puolaan, rintamalle päin. Tie oli pehmeä, kun ei ollut kivetty. Maasto oli hiekkaa. Sen vuoksi hevosilla oli täysi työ kiskoessa raskaita kuormia pehmeällä tiellä. Tuontuostakin oli lepäiltävä.

Kurjien teiden takia uupuneita hevosia oll lepuutettava. Yöpymispaikoiksi oli tavallisesti valittu lakea paikka kylien lähistölle, missä oli saatavana vettä. Joissakin paikoissa oltiin joskus useampi vuorokausi, sillä hevoset tarvitsivat lepoa ja hyvän ruokinnan, että pysyisivät kunnossa. Eteenpäin oli vaan mentävä. Siellä täällä tuli eteemme poltettuja kyliä. Uunit ja savupiiput vain törröttivät todistuksena sodasta.

Tavallisesti kylät olivat poltetut täysin, ettei yhtäkään taloa tai muuta rakennusta näkynyt. Asukkaat olivat paenneet jonnekin.

Toisinaan satuimme näkemään ihmisryhmiä raunioista kaivelemassa joitakin tavaroittensa jäännöksiä. Olihan sodan uhkan vuoksi jotain peitettävä maahan. Toisinaan jouduimme liikkumaan syrjemmillä seuduilla rintaman takana. Siellä olivat kylät jääneet eheiksi ja väestö oli paikoillaan.

Yleensä kuormasto joutui liikkumaan sen mukaan, miten rintamalinjat vaihtelivat. Kuormastosta toimi-

tettiin rinamalle siellä tarvittavia tavaroita. Pääasiallisesti ruokatavaraa.

Puolassa liikkuessamme huomioin, että talonpojan elintaso oli melko alhainen. Maa oli enimmäkseen kovin hiekkaperäistä, ravintoköyhää. Vaatetus oli kotikutoista pellavakangasta. Uskonnoltaan suurin osa puolalaisista oli roomalaiskatolilaisia. Kylissä asunnot olivat savesta tehtyjä. Olkien kanssa valmistetusta savimassasta pystyyn asetettujen seipäitten väliin likuttamalla tehtiin asunnon seinät. Tupaa he nimittlvät halupaksi. Samoin olivat tehdyt myöskin muut rakennukset. Metsiä ei siellä näkynyt laisinkaan. Uuneja lämmitettiin oljilla. Ruokana oli pääasiallisesti peruna.

Asuntojen seinät olivat melkein läynnä ikooneja. Kansa oli uskonnollista. Melkein kaikkiin teitten risteyksiin oli pystyletty ristiinnaulitun kuvia. Asunnoista ja rakennuksista vielä mainitakseni, on huomattava niin sisä- kuin ulkoseinätkin olivat tehdyt tasaisiksi ja maalatut valkoiseksi. Lattiatkin olivat savesta tehty. Katot olivat olkikattoja. Ikkunat olivat hyvin pienet ja pikkuruutuiset.

Kun suuriruhtinas Nikolai tuli määrätyksi armeijan ylipäälliköksi, niin venäläiset menivät voitokkaasti eteenpäin, vihollisen peräänt yessä Itävallan rintamalla. Tuon tuostakin tuotiin haavoittuneita ja vankeja sitäkin tietä, missä me liikuimme.

Oli tehty kenttäsairaaloita, mihin haavoitetut aluksi kuljetettiin ensiapua saamaan. Pahemmin haavoittuneei jätettiin joksikin aikaa sinne, mutta lievemmin haavoittuneet kuljetettiin väiittömästi pois kauemmaksi ioisiin sairaaloihin. Toisinaan rintamalla oii hiijaisempaa. Silloin kuormasto myöskin sai pitemmän aikaa olla paikallaan, joten oli tilaisuus kengitellä hevoset ja korjata epäkuntoon menneet välineet sekä käydä ostamassa kuormastoon tarvittavia tavaroita. Kahdesti jouduin minäkin komennukselle ostamaan näissä merkeissä. Ensin Ljubliniin erään vapaaehtoisen kansliakirjurin kanssa. Rautatietä ei siellä ollut. Meille annettiin kyytiin kaksi puolalaista talonpoikaa parivaljakkoineen. Meille annettiin kyytiin kaksi puolalaista talonpoikaa parivaljakkoineen. Nämä olivat myös mobilisoituja kuormastoomme. "Matkassa on monta mutkaa" sanotaan, meillekin sattui tällöin muuan kommellus. Jouduimme L:nin kaupunkiin illan hämärtyessä. Emme sinä päivänä ehtineet enää mitään ostaa. Emme onnistuneet pääsemään yöksi hotelliin. Oppaittemme oli jäätävä hevosineen torille. Minä onnistuin löytämään yökortteerin eräästä herrastalosta. Siellä meille kahdelle annettiin yösija keittiössä.

Tämä tapahtui ensimmäisenä sotavuonna marraskuun loppupuolella. Yöllä oli jo pieniä pakkasia. Kyytimiehillemme lienee tullut kylmä viettää yönsä torilla, joten he läksivät "lipettiin". Meidän oli aamulla etsittävä toiset miehet tilalle. Tämä ei ollutkaan vähäpätöinen asia sota-aikana. Oli ostettava hevosen kenkiä ja rautaa, autoa varten bensiiniä ym. Ostokset tehtyämme pääsimme paluumatkalle.

Tulkoon tässä vielä mainituksi, että kauppiaat kaupungeissa olivat kaikki juutalaisia, niin Puolassa kuin Itävallan alueellakin sekä Galitsiassa, missä jouduimme liikkumaan.

Talvi ei ollut erikoisen kylmä. Ei Itävaliassa eikä Puolassakaan. Lunta satoi joskus vähän, mutta tavallisestl se suli pian pois, joten maassa lunta ei ollut pysyväisesti ollenkaan. Rintamallakin oli talviaikana hiijaisempaa, joten kuormasto joutui olemaan paikallaan Hmeinikan kaupunginkin lähettyviliä lähes kolme kuukautta. Miehistö oli majoitettu "haluppoihin". Öitä ei tarvinnut viettää taivasalla, Päivisin olivat kaikki omissa tehtävissään. Kun hevosilla ei ollut minkäänlaista suojaa, niitten täytyi vär-

jötellä ulkona. Yöt olivat kylmät. Hevoset olivatkin viluissaan. Selässä olevatkin loimet eivät paljoakaan lämmittäneet. Kylmän ym. takia hevosiin tuli syyhelmää. Sitä eläinlääkärit saivat parannella pitkän aikaa. Kun muonitus oli heikko, niin hevoset laihtuivat. Kun keväällä sitten tuli lämmin, niin lääkitseminen edistyi paremmin. Viimein saatiin tauti voitetuksi.

Keväällä venäläiset alkoivat taasen hyökkäyksen rintamalla ja etenivät hyvää vauhtia itävaltalaisten perääntyessä. Kuormastokin lähti liikkeelle. Mentiin ponttoonisiltaa myöten Vislajoen yli, ja aina vaan eteenpäin. Rintama oli siirtynyt Karpaateille. Vihdoin Venäjän joukot valloittivat vahvan linnoituksen, Brest-Litovskin. Mutta siihenpä venäläisten eteneminen päättyi. Saksalais-itävaltalaiset joukot rupesivat vastahyökkäykseen ja valloittivat yllämainitun linnoituksen takaisin. Silloin kun linnoitus oli venäläisillä, Venäjällä juhlittiin voittojen johdosta. Ylipäällkölle keisari lahjoitti palkinnoksi ja kunnianosoitukseksi kultaisen miekan. Se oli koristeltu briljanteilla ja kirjoituksella: "za osvobošdenie tžervonnoi "Rusi".

Mutta perääntyminen alkoi ja jatkui hyvin pitkälti. Kuormastomme ei ehtinyt kuin Karpaateille saakka.

Karpaatinvuoret eivät ole erikoisen korkeita, mutta ne ovat kauniita. Siellä kasvaa tuuheaa lehtimetsää, pääasiallisesti pyökkiä. Venäläinen sanonta Karpaateista kuuluu että: "Karppatskie gory ne slavjatsja vuisottoju, a krasotoju".

(Jatkuu.)

Opettaja Vilho Pentikäiselle

toimitus tahloo esittää näin julkisen kiitoksen siitä, että lähetti käytettäväksemme jo toisen sävellyksensä, minkä mielihyvin julkaisemme lehtemme tässä numerossa. Toivomme, että Aapo Ihon sykähdyttävlin säkeisiin luotu vastaavan herkkä sävellys saa myöhemmin myös kuorosovituksen, jotta käytettävissä oleva niukka inkeriläissävelmistö karttuisi täten vähitellen kuorojemme käyttöön. Kuorot ottanevat tämän huomioon, niin että jo ensi talvikauden aikana saadaan harjoitukseen ja esitettävään kuntoon uusimpia kuorosävellyksiämme.

Opettaja Pentikäiselle vielä kerran kiitos sekä toivomus, ettei "kynttilä jäisi vakan alle", vaan seuraisi jatkoa!

Myy kaikki

Mene ja myy kaikki. Toisin sanoen: jätä kaikki laskelmointi ja antaudu ehdoitta. Katkaise jokainen side, joka estää sinua pääsemästä Lunastajasi eteen ja jäämään hänen hoitoonsa. Luota siihen, että kun johto on hänen kädessään niin lopulta kaikki koituu parhaaksesl vaikka asiat tällä hetkellä näyttäisivät keikahtavan miten hullusti tahansa. Ylitä ihmisjärjen oikullinen sinne tänne vellova uoma ja polta takanasi viimeinen silta, joka erottaa sinut Jumalasta. Astu eteenpäin ratkaiseva askel, nosta kätesi, ja lankea polvillesi. Katso Vapahtajasi syntiesi takia ristiinnaulitut ja tunnusta: Minun Herrani ja Vapahtajani.

Tee tämä heti kun tunnet sydämessäsi Jumalan kutsun. Ehkä Jumala on tarkoittanut nämä sanat kutsuksi juuri sinulle. Jos olet elämän tuhlaaja lapsena ehtinyt jo vanhuuden kynnykselle, on sinun korkea aika palata Isän kotiin antauksesl edes elämäsi niukat jäännökset Herralle, kun parhaan siitä leijonan osan, sai paholainen ja maailma. Eikä elämän tuhlauksen

tarvitse välttämättä merkitä suuriin roskasynteihin vajoamista. Riittää, että olet kulkenut tietäsi pelkästään oman tahtosi varassa, vaikka nimellisesti tunnustatkin Jumalan olemassaolon.

Mutta mikset palaisi Isän luo jo nuorena, elämäsi kauneimmassa keväässä, voidaksesi kiittää häntä kantamalla vuosi vuodelta satoa Herrasi aittaan.

Kysyt, kuinka tätä satoa voisi kantaa, sinä, joka mielestäsi et ole mitään. On hyvä, jos et ole mitään, silloin Herra voi näyttää voimansa sinussa, heikossa ja tyhjässä. Pääasia on, että olet löytänyt itsellesi elämänlehtävän, joka on kyllin suuri kannattaaksesi elää sille kokonaisesti ja linkimättä. Tätä elämäntehtävää voit suorittaa, olkoon maallinen kutsumuksesi tai työsi mikä hyvänsä, sillä sen tarkoituksena on **palvella lähimmäisissäsi Kristusta.** Kaikkialla, menit minne hyvänsä, tapaat ihmisiä, lähimmäisiäsi, joita sinun tulisi palvella, ei palkan edestä eikä muuten hyölyäksesi heistä, vaan vain palvellaksesi heissä Kristusta. Eikä edes ole väliä sillä, millaisia nämä ihmiset ovat, hyviä vai pahoja, itsekkäitä vai epäitsekkäitä, hymyileviä tai vihaisia. Jokaisessa heistä, saastaisimmassakin, astuu Herra Kristus eteesi vaikka välistä tuntuu mahdottomalle käsittää, että maan ja taivaan Herra voisi pukeutua noin halpaan muotoon.

Profeetta Jesaja sanoo: "Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava, jota näkemästä kaikki kasvonsa peittivät, halveksittu, jota emme minäkään pitäneet. Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällänsä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme parannetut".

On varmaa, että palvelemisen tiellä tulet kohtaamaan vaikeuksia, jotka välistä tuntuvat ylivoimaisilta kestää. Eihän elämään johtava tie ilman niitä olisi kaita. Juuri tällä tiellä käydään kovin kamppailu ihmisen oman tahdon ja Jumalan tahdon tapahtumisen välillä. Mutta Jeesus on luvannut jokaiselle opetuslapselleen: Minä olen kanssasi joka päivä. Ei siis hätää mitään, jos alati muistat, että Herra itse on sekä kanssasi palvelemassa että samalla myös siinä kurjassa palveltavassa. Tekisithän valitettavan erehdyksen, jos mukavuudenhalussasi kulkisit kärsivän Vapahtajasi ohi. Tottahan olet altis hänen rakkautensa vaatimana ensin ottamaan hänet vastaan oman sydämesi lunastajaksi ja valtiaaksi ja sitten myymään hänen palvelukseensa kaiken mitä sinulla on, toisin sanoen jalkasi kulkemaan hänen asioillaan, kätesi toimittamaan hänen töitään, kielesi kertomaan hänen ihmeellisestä rakkaudestaan, silmäsi ja korvasi lukemaan ja kuuntelemaan hänen sanojaan, kotisi vastaanottamaan syntisiä ja kukkarosi avautumaan tarvitsevalle.

"Tehkää itsellenne kukkarot, jotka eivät vanhene, ehtymätön aarre taivaihin, missä ei vaani varas eikä turmele koi". Luuk. 12: 33.

P. Raski.

SIELLÄ

AAI

Adagio

Jos laul-ul-la ten-ho-a lie, niin soi-ma-han jäl-keen sen soi-sin, jos sä-vel-ten i-ha-na tie on tie joka kotihin vie, niin ah, jos sen löy-tää mä voi-sin!

Moderato

Siel-lä ko-to-na on kesä kuten tääl-lä-kin, mutta muuallai

pal-jon herttai-sempi. Siellä pumpeammat ovathan

lehdet ja haat, siellä hauskemmat harhata

sun-nun-tai, se ikävän harpet

OTONA

HO

V. Pruuntäinen

mar-jai-sat maat, siellä peh-meämpi pel-lon
sy- mahmma-sai ja saa vielä tu-hatta
mul-ta, siellä peh-meämpi pellon multa.
ker-taa, ja saa vielä tuhatta kertaa.

Andante.

I-sät, äi-dit, sisket se-kä vei-kot, meitä
liit-tää yh-teen pintamaan yksi ainut sy-käh-
ti-vi toi-vo: päästä vielä syliin synnyinmaan,
päästä vielä syliin syn-nyin-maan!

Siellä kotona *)

1. Jos laululla tenhoa lie,
niin soimahan jälleen sen soisin,
jos sävelten ihana tie
on tie, joka kotihin vie,
niin ah, jos sen löytää mä voisin!

— — — — — — — — — — — — —

2. Siellä kotona on kesä kuten
täälläkin,
mutta paljon herttaisempi.
Siellä hempeemmät ovathan lehdot
ja haat,
siellä hauskemmat harhata marjaisat maat,
siellä pehmeämpi pellon multa.

3. Siellä kolona on kesä kuten
muuallai,
mutta missään ei lie sen vertaa.
Se on meille kuin suvinen sunnuntai,
se ikävän harput soimahan sai,
ja saa vielä tuhatta kertaa.

— — — — — — — — — — — — —

4. Isät, äidit, siskot sekä veikot!
Meitä liittää yhteen rintamaan
yksi ainut sykehtivä toivo:
päästä vielä syliin synnyinmaan!

Aapo Iho

*) Osa 20-luvun alkupuolella Kiviniemen Inkerijuhlaan kirjoitetusta ja siellä esitetystä herkästä juhlarunosta, mikä nyt on saanut sävellyksensä.

Kesäjuhlat

Tämän vuoden Inkerijuhlat pidetään Lahden kaupungissa ensi elokuun 19—20 pnä.

Lahti on näihin aikoihin asti ollut Suomen nuorin ja ehkä myös ripeimmin kehittynyt kaupunki. Vasta äskettäin kuuden kauppalan muututtua kaupungeiksi Lahti jäi maan "vanhempien" kaupunkien joukkoon. Asukasluvultaan se on Helsingin, Turun ja Tampereen jälkeen neljänneksi suurin kaupunkimme. Myös rakenteellisesti eli ulkoasultaan "nykyaikainen".

Lahti on tullut maailmankuuluksi talviurheilukaupunkina. Hyppyrimäki ja Salpausselän kisathan tunnetaan kaikkialla maailmassa. Myös radiokaupunkina se on yleisessä tietoisuudessa.

Lahti on kasvanut nopeasti. Varsinkin sodanjälkeinen vauhti tässä suhteessa on huomattava. Merkittävän panoksensa siihen on antanut Karjalan siirtolaisväestö. Siellä toimii nykyisin mm. ent. Viipurin Musiikkiopisto, Kannaksen Yhteiskoulu, monia liikkeitä, yksityisistä karjalaisyrittäjistä puhumattakaan.

Tervetuloa suurella joukolla Lahteen omille juhlille! Kaupunki ottaa varmaan ystävällisestl vastaan myös inkeriläisen juhlavierasjoukon.

Juhlan ohjelma tulee olemaan entiseen tapaan arvokas ja monipuolinen. Siitä mainlttakoon tässä yhteydessä:

Lauantaina 19. 8. klo 18.00 tervetulijaisillanvietto Lahden Ammattikoulussa Ståhlbergink. 6 alkaa yhteislaululla ja päättyy iltahartauteen. Väliin sopii paljon mielenkiintoista, mm. torvlsoitto, lausunta, yksinlaulu, puhe, tervehdykset ym.

Sunnuntaina 20. 8. klo 8.00 aamukahvi. Klo 10.00 jumalanpalvelus Lahden kirkossa. Kirkkokahvi ja ruokailu Urhellubaarissa Jalkarannantie 10.

Klo 14.00 päiväjuhla Ammattikoulun juhlasalissa. Ohjelmasta mainittakoon tervehdys- ja juhlapuhe, torvisoittokunnan, yhteis- ja yksinlauluesitykset, päätössanat ja kiitosvirsi. Lähemmin ohjelmavihkosessa.

YHTEISMAJOITUSTA

haluavien on käännyttävä tarkastaja H. Haakanan puoleen osoitteella Lahti, Aleksanterink. 30 A 3. Majoitusta varten on pyydetty asianomaiselta taholta kahta kansakoulua, Vuorikadun ja Kartanon kansakoulut, toinen miehille ja toinen naisille. Mukaan on otettava tyyny, lakanat ja peite.

TOIMITTAJAN TUOLILTA

Tämän lehden numero oli tarkoitus toimittaa arvoisille tilaajille tavalliseen tapaan kaksoisnumerona elokuussa, mutta kesäjuhlan järjestelyjen vuoksi se oli tehtävä nyt kesken kesälomia ja muita "kiireitä". Toivottavasti lehti täyttää näin taas tehtävänsä viestinviejänä ja keskinäisenä sanansaattajana.

Mielihyväksemme olemme jälleen todenneet, että tällä julkaisulla on tärkeä sijansa tähtitaivaamme alla. Sen ystäväpiiri yhä vain kasvaa.

Reunahuomautuksena ja selityksenä tilaajamäärän pienuuteen näkyy olevan eräänlainen "säästämispolitiikka". Monelta taholta on sopivalla tavalla ja kohteliaasti huomautettu, ettei ole tullut lehteä tilatuksi, kun naapurista on saanut sen luettavaksi. No, kyllähän säästäväisyys on hyvä ominaisuus, mutta sitäkään ei pitäisi viedä ja kehittää liian pitkälle. Tällainen "nuukuus" saattaa muodostua itaruudeksi, sairaudeksi.

Sitäpaitsi hyvää asiaa olisi tuettava ja kannatettava ja oikein näkyvällä lavalla. Tämän lehden olemassaolo on todettu tarpeelliseksi, mutta se odottaa jokaisen ystävänsä myötätuntoa sekä aineellista uhrausta. Viimeksimainitunhan voi tehdä sopivasti tilauksen muodossa, jolloin vastikkeeksi saa hyvän ja toivon mukaan yhä parantuvan oman julkaisun.

Valitettavasti yhä on sattunut joitakin lehden harhautumisia väärillä osoitteilla tai muista syistä toisaalle kuin on tarkoitus. Toimitus pyytää vastaavanlaisessa tapauksessa ottamaan välittömästi yhteyden lehden toimistoon ja näin yhteisvoimin pyritään poistamaan epäkohta.

Tarkoitushan on kaikessa suhteessa tolmia niin, että lehti saapuisi tilaajalle suorinta tietä ja määräaikana.

Edelleenkin miellyttävää yhteisymmärrystä, kiinteää kanssakäymistä ja hyvää kesän jatkoen toivoen

Toimitus

Pääkohdat

maist. Sakari Vihosen esitelmästä paikallisosaston kevätjuhlassa Viipurilaisessa Osakunnassa Helsingissä 28. 5. 1961.

Tutkijoille on tuottanut suurta päänvaivaa Inkerin suomalaisen asutuksen alkuperän selvittäminen. On arveltu että ensimmäisen vuosituhannen taitteessa jossain Laatokan ja Suomenlahden välimailla puhuttiin esi-inkeroismurretta. Täältä inkeroiset sitten siirtyivät vähitellen etelään nykyisen Inkerin tienoille. On myös oletettu että Laatokan Karjalassa on kahden puolen tuhatlukua puhuttu "muinaiskarjalaa", josta olisivat kehittyneet nykyisten Karjalan kannaksella puhuttujen murteiden lisäksi asutussiirtymien kautta savolais-, inkerois- ja äyrämöismurre sekä itäkarjalaismurteet. Viimeisimmän teorian mukaan muinaiskarjalaiset ovat vielä 800:n tienoilla asuneet Olhavanjoen ja Syvärin välisellä alueella. Sieltä ovat 1000:n 1100:n paikkeilla lähteneet Laatokan itäpuolitse nykyisten aunukselaisten kantavanhemmat; esi-inkerikot ovat muuttaneet Nevajoen varsille ja sieltä edelleen Soikkolaan ja Ala-Laukaan alueelle. 1100- 1200-luvulla Nevanjoen tienoilta on muuttanut inkeriläisiä siihen saakka asumattomalle Suomenlahden pohjoisrannalle. Näin on syntynyt äyrämöisheimo. Kun Inkerinmaa ja Käkisalmen lääni Stolbovan rauhassa v. 1617 joutuivat Ruotsille, siirtyi etenkin Itä-

ja Keski-Inkerin kreikkalaiskatolisia inkeroisia suurin joukoin itään uskonvainojen takia, ja heidän jättämilleen asuinsijoille muutti uudisasukkaita Kannaksen äyrämöis alueelta ja Itä-Kannakselta. Itä-Kannakselta muuttaneista muodostui Inkerin savakkoheimo.

Inkerikot ovat siis Inkerin suhteellisen alkuperäisiä asukkaita. Samoin oikeastaan äyrämöiset ja savakot. Heidän esi-isänsä ovat vain välillä vaeltaneet oletetulta kotiseudultaan Inkeristä pohjoiseen, mutta palanneet takaisin vuosisatojen kuluttua entisille kotitienoilleen.

Edellä kuvatut alkuperäteoriat eivät olisi lainkaan mahdollisia, ellei tunnettaisi niitä murteita, joita Inkerin heimot ovat puhuneet. Niinpä onkin jo 1800-luvun loppupuolelta lähtien julkaistu tutkielmia, joissa selvitellään inkerikko-, äyrämöis- ja savakkomurteiden äännepiirteitä. Mutta täytyy myöntää että monet ongelmat odottavat vielä ratkaisijaansa. Sen vuoksi tarvitaan runsaasti lisätietoja. Nykyisin niitä saadaan parhaiten haastattelemalla syntyperäisiä inkeriläisiä nauhurin eli magnetofonin avulla. Tällä hetkellä meillä on vain joitakin tunteja inkeriläisten puhetta tallennettuna nauhaan, minkä vuoksi työtä on edelleen jatkettava.

Haastattelujen avulla päästään hyvin selville murteiden äänteellisistä erikoispiirteistä, mutta haastatteluja ei kyetä milloinkaan hankkimaan niin runsaasti, että niihin sisältyisi murteen koko sanasto. Ja vain sanaston avulla voimme oppia täydellisesti tuntemaan nyt jo kadonneen inkeriläisen elämänympäristön. Vanhat esineet ovat tuhoutuneet, entiset asiatkin jäämässä unohduksiin, mutta niitä kuvaavia sanoja me kaikesta huolimatta vielä muistamme. (Emme esim. ole unohtaneet entisten vaatekappaleiden nimiä, vaikka olemme vanhankuosiset pukumme jo hylänneetkin). Aina kun jokin vanha sana juolahtaa mieleen, meidän pitäisi kirjoittaa se muistiin mieluiten Sanakirjasäätiöltä saataville sanalipuille. Saatuamme kokoon sanoja enemmälti voimme lähettää ne Sanakirjasäätiölle (osoitteella: Suomalaisen Tiedeakatemian keräilytoimisto, Fabianinkatu 33, Helsinki). Lähetys tulee ilman postimerkkiä, jos kuoren vasempaan alanurkkaan kirjoitetaan sanat: Vapaakirje, Tieteellisiä tiedonantoja, sekä vastaajan nimi ja osoite.

Inkerin murresanoja eivät tunne ketkään muut kuin inkeriläiset itse. Sen takia he oikeastaan ovat itseoikeutettuja murteensa tallentajia. Täytyy kyllä myöntää että inkeriläiset ovat asian tärkeyden ymmärtäneet: viime vuoden sananuotta-kilpailuun heitä osallistui kaikkiaan 16. Parhaasta suorituksesta vastasi Pekka Filimonof, joka lähetti kaikkiaan 1500 sanatietoa käsittävän erinomaisen kokoelman.

Sanakirjasäätiölle on vuosien mittaan keräytynyt inkeriläistä tietoutta miltei 58 000 sanalippua. Luku voi tuntua suurelta, mutta Inkerinmaan kokoisen alueen sanavarat ovat kuitenkin todellisuudessa moninkertaiset. Siksi ei voidakaan muuta kuin toivoa, että kaikki inkeriläiset ottaisivat sanaston tallentamistyön samoin kuin vanhojen Inkerin nimien keruun mieliharrastuksekseen.

Paikannimet täydentavät olennaiselta osalta muiden sanojen luomaa vanhan inkeriläiselämän kokonaiskuvaa. Niissä saattaa esim. piillä tietoja sellaisista historiallisista tapahtumista, joista asiakirjat eivät mainitse mitään ja jotka sen vuoksi jäisivät täydellisesti häviöön. Kaikki tavallisentuntuiset ja vähäpätöisiltä näyttävät nimet kannattaa tallentaa. Tarkemmat ohjeet voi saada Sanakirjasäätiöltä.

Nimien talteenpanolla on hyvin kiire, sillä vanhat nimet tahtovat nopeasti unohtua, sen jälkeen kun asuinpaikka on syystä tai toisesta

Väkevyytemme

Sinä sait ihmisiä lahjaksesi. Niskoittelijatkin joutuvat asumaan Herran Jumalan tykönä (Ps. 68: 19)

Kristus on perustanut maan päälle valtakunnan, mikä on nimitettävä iankaikkiseksi armon valtakunnaksi. Se on niin voimallisesti piirittävä uskovaisia, että synti vielä on lihaan ja vereen niin syvästi juurtunut, ettei sitä tässä elämässä kokonaan voi pois perata. Se ei kuitenkaan ole vahingoittava, vaan annetaan anteeksi ja jätetään lukematta, mikäli pysymme uskossa ja päivä päivältä pyrimme hillitsemään jälelle jääneitä himoja, kunnes ne kuolemassa kokonaan hävitetään. Niin ihminen kokonaan uutena ja puhtaana nousee iankaikkiseen elämään. Mutta vaikka armossa oleva ja pyhä jälleen lankeaa parannuksesta ja uskosta, siten kadottaen anteeksiantamuksen, kuitenkin armon valtakunta pysyy järkähtämättömänä. Siihen saa aina parannuksella ja kääntymyksellä palata. Mutta kavahda siihen väärin luottamasta, uneliaaksi tulemista ja synnin harjoittamisessa edelleen ajattelemasta, ettei ole hätää yhä vapaasti synnistä eläen. Tämä on synnin tekemistä Jumalan laupeuden nojalla ja hänen kiusaamistaan. Jos taas vapaaksi tahdot tulla, niin olet oikealla uralla ja kaikki on sinulle anteeksiannettu.

Niin ei nyt ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat (Room. 8: 1). Ymmärrä tämä, rakas sielu, äläkä anna syntiesi ja mahdottomuutesi pelottaa itteäsi. Jos laki tahtoo tuomita sinua, niin sano vakaasti uskossa: olen valmis, saat vapaasti tuomita minut. Siinä asiassa olemme yhtä mieltä, sillä itsekin tuomitsen itseni.

Mutta Herraani Kristusta et saa tuomita. Hän, ei mikään vähäisempi, on nyt minun vanhurskauteni, mihin yksin tahdon turvautua. Katso, silloin sinulla on rauha ja ilo Herrassasi Kristuksessa. Mutta ilo Herrassa on väkevyytemme. Mitä enemmän hän saa tulla meidän vanhurskautukseemme, sitä enemmän hän tulee meille väkevyydeksi. Meillä on lunastus hänen veressään.

Rikkomusten kautta anteeksisaaminen (Ef. 1: 7). Nämä sanat opettavat, että koko meidän vanhurskautemme Jumalan edessä on syntien anteeksiantamus. Meidän täytyy siis oppia kohoutumaan yli järjen, mikä riitelee kanssamme ja näyttää meille sekä syntejämme että hyviä tekojamme, ja kohota niin korkealle, ettemme katso kumpaakaan, vaan perustaudumme ainoastaan näihin sanoihin, mistään muusta huolimatta me asetamme armon eli anteeksiantamuksen ei ainoastaan syntiä vastaan, vaan myös kaikkia hyviä tekoja vastaan, siten sulkien pois kaiken inhimillisen vanhurskauden ja pyhyyden.

Nyt sanonet, että tunnenhan minä vielä joka päivä syntiä itsessäni, omatuntoni tuomitsee minut. Minä vastaan: juuri sentähden on sinun opittava, että kristillinen vanhurskaus ei ole mitään muuta mitä voidaan ajatella tai mainita kuin ainoastaan syntien anteeksiantamus. Toisin sanoen sinä olet sellaisessa valtakunnassa, millä on tekemistä syntien kanssa ja missä on niin ääretön armo, että se poistaa kaiken vihan. Vaikka siis itsessäsi et tunne muuta kuin monia ja suuria syntejä. Ne ei-

---

muuttunut. Inkeristä meillä ei ole tällä hetkellä kuin vajaat 7000 paikannimeä arkistoituna. Tosin nimistö ei alunalkaenkaan missään voi olla niin rikasta kuin varsinainen sanasto, mutta jos tavallisia murresanoja on entisessä Inkerissä ollut satoja tuhansia, niin nimiä siellä on varmasti kymmeniä tuhansia. Kyllä työtä siis vielä riittää, kunhan tekijöitä löytyy.

Sakari Vihonen.

Inkerin kirkko oli Inkeri

Aappo Metiäinen — Kaarlo Kurko: Ent. Inkerin luterilaisen kirkon 350-vuotisjulkaisu sanoin ja kuvin. 138 siv. Helsinki 1960.

Inkeri — ihmeellinen luku suomalaista kulttuuria, uskontoa ja maailmankatsomusta vieraan miljoonakaupungin liepeillä — todistus kestävien arvojen kuolemattomuudesta kaikkihävittävässä ajassa — näyte suomalaisen heimon järkkymättömästä uskollisuudesta ja sitkeydestä olosuhteissa, jotka ovat olleet ankarammat kuin inhimillinen mielikuvitus olisi saattanut ennakolta keksiä. Näin ajatteli moni, joka huomasi Inkerin evankelisluterilaisen kirkon 350-vuotisjuhlaa vietetyn Helsingissä. Onko aika tosiaankin mitannut näin pitkäksi Suomenlahden pohjukassa suoritetun työn määrän, onko ote kansallisen kulttuurimuodon perustaviin arvoihin voinut kestää nän kauan?

Juhlan yhteydessä ilmestynyt Aappo Metiäisen ja Kaarlo Kurkon toimittama kuvateos Entisen Inkerin luterilaisen kirkon 350-vuotisjulkaisu vastaa näihin ihmetteleviin kysymyksiin arvokkaasti ja täsmällisesti. Ihmeellistä on sekin, että tällainen teos on voitu saada aikaan. Ovathan tutkimuksen mahdollisuudet suorittaa tällaista työtä olleet mahdollisimman rajoitetut ja vaikeat: aineiston tavoittamattomuus useimmissa tapauksissa, sen häviäminen ja tuhoutuminen niissä myllerryksissä, jotka ovat kokonaan muuttaneet olot, elämän, rajalinjat ja alueet viimeksikuluneina vuosikymmeninä.

Ja kuitenkin voimme selailla teosta, joka sisältää kuvat jokaisesta Inkerin evankelisluterilaisesta pyhätöstä, historiikin niiden vaiheista, sielunpaimenien muotokuvat ja yksityiskohtaiset tiedot virkavuosista, seurakuntien hallinnosta ja työn moninaisista muodoista kirkon avarassa piirissä. Toimittajien lyhyt maininta käytetyistä kirjallisista lähteistä antaa vain aavistaa, mikä tavaton työmäärä on suoritettu ennenkuin tämä syvää liikutusta ja kaihomieltäkin herättää muistoteos on valmistunut.

Inkerin kirkon muistoteos herättää täsmällisyydellään ja perinpohjaisuudellaan harrasta luottamusta sen aikaansaajiin. Kun sen tiedot ulottuvat jokaisen kylänkin mainitsemisen kussakin seurakunnassa sekä selvittelyyn niiden kielellisestä ja kansallisesta erikoisluonteesta, voidaan todeta pitkiksi ajoiksi tulevaisuutta silmälläpitäen tulleen kartoitetuksi suomalaisen Inkerin. Niin läheisesti ja eroittamattomasti kuuluvat näet yhteen käsite Inkeri ja sen evankelisluterilainen kirkko.

Kuvat ovat luonnollisesti erilaatuisia ja tasoltaan kirjavia. Mutta miten monien vaikeuksien takana onkaan ollut tällaistenkin kuvien hankkiminen! Ne ovat kumminkin muotokuvat mukaanluettuina riittävän selvät ja yksityiskohtaiset tuomaan vanhan polven mieleen entiset ajat ja olot, Inkerissä käymättömille taasen tämän suomalaisen asuma-alueen sellaisena kuin se todella oli.

S. T.

---

vät kuitenkaan enää ole syntejä, sillä sinulla on niiden vastapainona kallis vastamyrkky, mikä ottaa synniltä voiman. Se on tuo anteeksiantamus, mistä säteilee meihin edellämainittu väkevyys. Ilman anteeksiantamusta synti pysyy, eikä mikään teko auta pienintäkään syntiä poispyyhkimään. Vain Hän, kaikkivoipa, joka kasteen kautta on ottanut meidät omikseen ja luodakseen syntisen kuolevaisen ruumiin sijaan uuden katoamattoman henkiolemuksen pyhällä vanhurskaudella ja iankaikkisella elämällä kaunistetaan.

Martti Lutherin mukaan.

Rivit harvenevat

Maanviljelijä Matti Tirranen kuoli kotonaan Viialassa kesäkuun 17 pnä 1961. Hän oli syntynyt Lempaalassa Kiiskilän kylässä elokuun 8. p:nä 1891. Jo nuorena hän joutui liike-alalle Pietariin. Vallankumouksen jälkeen siirtyi Suomeen, jossa palasi esi-isiensä ammattiin — maanviljelijäksi. — Täällä vainaja rakensi kodin ja hankki maatilan Karjalassa. Hän sai kokea siirtolaisuuden vaikeudet muitten karjalaisten kanssa. Ahkeruudella ja taitavuudella sai hän siirtolaisuudessakin tuottavan tilan.

Siunauksen suoritti 2. 7. -61 rovasti Matti Koskela. Vainajaa saattamaan sekä muistotilaisuuteen oli kokoontunut suuri joukko omaisia, sukulaisia, tuttavia ja naapureita. Lukuisat henkilöt olivat ilmaisseet adresseilla, sähkeillä ja kirjeillä osanottoaan omaisille ja kunnioitusta vainajan muistolle.

Teoksen loppuun liitetty kuvaus Inkerin kirkon vaiheista on yksinkertaisen selvää ja viileän objektiivisuutensa takia suorastaan järkyttävää kertomusta siitä, miten erään suomalaisen heimon taival polvi polvelta on vaikeutunut ja kaupeutunut. Mutta kaikesta huolimatta teos päättyy optimismiin, kuin valahtaisi synkkien pilvien lomasta kirkas valonsäde sittenkin.

En ole sotien jälkeen lukenut toista kirjaa, joka vaikuttavammin puhuttelisi lukijaa kuin tämä Inkerijulkaisu. Oletko ehtinyt jo saada sen? Tietosi Inkeristä on sangen vaatimaton, ellet tutustu tähän ainutlaatuiseen ja merkilliseen teokseen.

Eino Parikka.

Matti Tirrasen muistolle 2. 7. 1961

Poissa on läheinen joukostamme
nyt vain tyhjiö keskellämme.
Vaiheista rikas elämä päättyi,
taivaisen kodin toivo täyttyi.

Tasaista ei ollut elosi polku,
tuli usein eteen ikäänkuin sulku.
Et jäänyt niihin sortumaan,
oli Sinulla usko Jumalaan.

Rakastit kotias, isänmaata,
etsit ain elämän valoista puolta.
Et saanut synnyinseutuas pitää,
täällä ei ole pysyvää mikään.

En tunne seutuja Inkerin,
vaan tunnen sen kansaa paremmin.
Jos työstä palkita voisi,
siinä Inkeri parhaita oisi.

Sinä, Matti, olit yksi heistä,
työn mestari sarallas.
Monta kertaa sait kotia alkaa,
et heittänyt toivoas.

Työn äärestä Sinut noutaja löysi,
oli pitkä ja ahkera päivä jo täysi.
On elämä meille vain taivainen
laina,
sitä täytyisi muistaa aina.

Olit luonteeltas herkkä ja iloinen,
usein näin Sinun silmissäs
kyynelen.
On meillä nyt kaipaus syvä,
vaan tiedämme Sinun on hyvä.

Kun viimeksi sanottiin näkemiin,
Sinä pyysit, meitä muistakaa
rukouksin.
Voi kuinka heikko on rukous ollut,
Sinut Jeesus on perille vienyt.

Hilma Junttila.

Tähtäimeltä

Kalarannassa
rehevä lokkien nanru,
meren ja kalojen tnoksn,
vllkkaana kanppa käy,
relpas on rahojen jnoksn.

Eikä haittaa, jos
setell rnttninen on, ja
slihen hajnja yhtyy,
tärkeintä lienee, kun
asia elämään ryhtyy.

Aika vierlvä
mennessään meldät vle, tahtl
myötänsä yhä vain kiihtyy,
tämänpä katveessa
olemns olvastl viihtyy.

Ednskuntakin
kesäkuun helteessä hiljaa
lopettl knnmeisen työnsä,
lomalie lähti ja
merkeissä sen vyöttl vyönsä,

Lomanviettopa
lie itseknliakin varmaan
nykyhetkellä aatos,
mlhin hiljentyy jnoksn ja
alaston aattelden paatos,

Sadonkorjnnhan
ehättl heinäknun aiknun,
hallitns samosl samaan,
havahtul käytännön
sääntöä nondattamaan,

Matti,

Vuosikymmenien takaa

Lempaalasta. "No milloinpas se uus' Pietarin kasseetti alkaa tulla, kun ei nyt wiel' kuulu ei näy?" Kysyiwat "Inkeriä" ikäwöiwät meiltä yhä suurenewalla kärsimättömyydellä. "— — Oman lehtemme tuloa odottaessa olemme ehtineet jo Suomesta tilata seuraavat lehdet: Kristillisiä Sanomia 29, Kyläk. Kuwalehti 17, Raittiuden seur.lehti 13, Kristill. kuwalehti lapsille 4, Kyläkirjasto 3, U. Suometar 3, Uskon elämä 2, Työmiehen toweri 2, Lähetys-Sanomat 2, Helsingf. Dagblad 1, Walwoja 1, yhteensä 77 wuosikertaa. "Inkerin" osakelistalle kirjoitettiin 10 osaketta. Paitsi sitä tilataan joitakuita wenäläisiä ja saksalaisia lehtiä. Ei tämä summa tosin suuri ole, jos ottaa lukuun seurakunnan suuruuden, — on monta kylää, joihin ei ilmoisena ikänä ole sanomalehtiä tullut — mutta onhan siinäkin aluksi.

P. R—n.

Inkeriläisten
VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori:
PORVOO, postilokero 5.
Puhelin, Porvoo 23 053.

Helsingin konttori:
Auroranraktu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:
Kotimaassa 1/1 vuos, 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEHILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 9 | Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN | 15. 9. 1961

Kunnianosoitus Lahden sankaripatsaalla.

Kansallinen voimamme

Suomalaisen luonteen perusolemukseen kuuluu rehellisyys, perinteilleen ja tottumuksilleen uskollisena pysyminen. Tässä ja siihen liittyvässä omaperäisyyteen pyrkimisessä, sisukkaasti omansa puolustamisessa ja kaiken arvokkaan kunnioittamisessa, vapaudenrakkaudessa, edistymisen halussa ja hartaassa kristillisyydessä piileekin se voima, millä kansamme peräti vaikeissa olosuhteissa on taistellut itselleen sen aseman, missä me nyt elämme. Näihin ominaisuuksiin perustuen ovat inkerinsuomalaisetkin halki vuosisatojen vielä monin verroin vaikeammissa oloissa säilyttäneet kansallisuutensa, äidinkielensä ja evankelisluterilaisen uskonsa, vierasta vieroksuen vaalineet perinteitä, vieläpä kehitelleet kansanomaista kulttuuria.

Mutta näiden myönteisten ominaisuuksien ohella luonteemme laatuun sisältyy myös kielteisiä piirteitä. Näistä mainitsemme esim. eripuraisuuden, kateuden, omahyväisyyden, itsetehostuksen, nurkkapatriotismiin taipuvaisuuden, liian voimakkaan kotiseutuun ja lähimpään ympäristöön, rajoitetun suppeaan "omaan" kiintymisen. Tästä on ollut seurauksena eristäytyminen, välinpitämättömyys, usein jopa kielteinen, vieroksuva suhtautuminen naapureihin ja toispaikkakuntalaisiin, mikä ei ole voinut olla vaikuttamatta haitallisesti ja hajoittavasti yhteiskunnallisiin oloihimme.

Tämä on todettavissa historiastamme. Monet vaikeudet ja uhkaavat vaarat ovat johtuneet juuri näistä ominaisuuksista. Meillähän ei liioin Hämeessä tunneta savolaisia, Vakka-Suomessa pohjalaisia enempää kuin karjalaisiakaan, mikä on havaittavissa niin monessa eri yhteydessä. Erikoisesti se ilmeni itsenäisyyteme alkuvaiheissa maahamme itäisen ja kaakkoisen rajamme takaa tänne saapuneiden itäkarjalais- ja inkeriläispakolaisten vieroksuvassa vastaanotossa, sekä viime sotiemme aikaisina päivinä ynseässä suhtautumisessa Karjalan siirtoväkeen. Puhumattakaan siitä, että olisi riennetty avosylin vastaanottamaan ja auttamaan silloin sodan jaloista tänne pelastettuja kymmeniätuhansia inkeriläissiirtolaisia.

Tätä heikkoutta ei jaksanut kokonaan hävittää talvisotamme synnyttämä yksimielisyys ja voimakkaasti kehittynyt asevelihenkikään. Eikä se vielä tänä päivänäkään ole meistä loitonnut. Sitä todistaa eri tahoilla tapahtuva Inkerin ja Karjalan siirtolaisten tyly ja yliolkainen kohtelu. Sama piirre ilmenee suhtautumisessa toispaikkakuntalaisiin yleensä. Vain siellä, missä karjalaiset ja inkeriläiset ovat joutuneet vakinaisesti elämään, on se jossain määrin tasoittanut tätä, kun tulokkaat ovat sitkeällä työllään ja päättävällä yritteliäisyydellään osoittaneet pystyvänsä tekemään sen, minkä joku toinenkin sekä luomaan miltei tyhjästä nykyajan vaatimukset täyttävän kotinsa ja riip-

pumattoman tatoudellisen asemansa. On ollut pakko osoittaa kunnioitusta uusia toimeliaita naapureita kohtaan. Valitettavasti samanaikaisesti elpynyt "vanha aatami" on herättänyt monen kanta-asukkaan mielessä katkeran kateuden hengen ja sotkenut hyvälle alulle pääsemässä- olleet naapuruus suhteet.

Tätä taustaa vastaan on ymmärrettävissä myös se meillä vallinnut ja edelleen jatkuva yleinen varsin heikko heimoasian tuntemus, luonnoton välinpitämättömyys maamme valtiollisten rajojen ulkopuolella olevista heimolaisistamme ja kansamme jäsenistä.

Viime vuosikymmeninä voimakkaasti tehty heimotyö sekä maatamme kohtaan esiintynyt uhka on johtanut oman puolustustaistelumme ohella huomiomme ja käytännölliset toimenpiteet myös rajantakaisten karjalaisten ja inkerinsuomalaisten rippeiden kokoamiseen ja pelastamiseen sodan jaloista.

Inkerinmaan ja kaakkoisen Karjalan yli vyöryneet sodan tuliset myrskyt ovat autioittaneet karjalaisten entiset asuma-alueet, eikä Inkerikään jäänyt ehjäksi tässä suhteessa. Nämä entiset suomalaiset maakunnat ovat kadonneet näköpiiristämme kansallisessa mielessä raunioituneina. Mutta muistoissamme ne säilyvät edelleen rakkaina ja velvoittavina.

Viime vuosikymmenet, varsinkin 1940-luvun alkupuoli oli kansamme kohdalta yhtämittaista taistelua olemassaolomme puolesta. Tässä voimainmittelyssä jouduimme antamaan kalliita uhreja. Se on tapahtunut siksi, että saisimme etää ja jälleenrakentaa runnellun isänmaamme ja omistaa sen mikä on omintamme, niin kuin sittemmin tapahtuikin.

Tässä suuressa jälleenrakennustyössä, sen kiihkeimmillään ollessa sodanjälkeisinä raskaina viikkoina, kuukausina ja vuosina unohtuivat itsekkäät pyyteet ja muut heikkoutemme. Keskitetyin voimin säilytettiin järjestys, löydettiin herpaantumaton työtarmo. Siinä ilmenivät jälleen luonteemme parhaat ominaisuudet, kansallinen voimamme, esimerkillinen kestokykymme, mikä nytkään parempien päivien koittaessa ei saisi väsähtää ja pettää.

Historia on osoittanut, että monet mahtavatkin yhteiskunnalliset rakennelmat ja suuretkin kansat ovat sortuneet juuri parhaimmilta tuntuvina hetkinään. Tämä on otettava meidänkin varoituksena huomioon ja muistettava hallita tilanne säilyttämällä henkinen joustavuutemme ja tasapainomme hiipivien yllätysten varalta. Juuri tässä tarvitaan pettämätöntä kansallista voimaamme, mikä ei saa vaipua heikkouksiemme varjoon.

Menneiden sukupolvien kunnioitus, kansallistunto, heimoushenki, synnyinseutu ja isänmaa kätkevät käsitteisiinsä hehkuvan kipinän, mikä ei päästä vaimentumaan sydämessämme soivaa kansallisen kuntomme perussäveltä.

Tässä yhteydessä, edellä olevaan viitaten, tekisi mieli vedota myös Ruotsissa asuviin inkerinsuomalaisiin. Heidän siirtolaisuuteensa liittyvät samat kansalliset velvoitteet huolimatta sii-

Vaskikäärme

Käärme — pahan vertauskuva. Kiero, niljakas luikerteleva. Ilmestyskirja kuvaa paholaista suurena tulipunaisena lohikäärmeenä, jolla on seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, siis runsaasti voimaa ja valtaa, ja joka vartoo synnyttämäisillään olevan vaimon edessä nielläkseen hänen poikalapsensa ,jolla tarkoitetaan Kristuksen seurakuntaa. Kun saatana "veljiemme syyttäjä, joka yöt ja päivät syytti heitä Jumalamme edessä" oli heitetty taivaasta maan päälle lähti se käymään sotaa niitä vastaan, jotka pitävät Jumalan käskyt ja "joilla on Jeesuksen todistus". Ja se asettui seisomaan meren hiekalle.

Merellä Ilmestyskirja tarkoittaa kansojen paljoutta. Tämän kansojen paljouden keskellä ja ympärillä saatana siis kiertää "kuin kiljuva jalopeura etsien kenen hän nielisi". Paitsi sitä, että se järjestää oivallisia tilaisuuksia meidän langettamiseksemme mitä moninaisimpiin synteihin, se jatkaa edelleen yleisen syyttäjän virkaa meidän kapinallisissa sydämissämme.

Me emme useinkaan ota paholaista täyden toden kannalta. Sitä pidetään jonkunlaisena taruolentona, jonka kustannuksella lasketaan leikkiä ja sen nimeä huudetaan avuksi ajattelematta, miten vakavasta asiasta on kysymys. Niinpä se saa meissä melko vapaan toimintavallan niin kauan, kunnes me vapaaehtoisesti luovumme tämän vallan hänen voittajalleen Jeesukselle Kristukselle. Eikä se pahasti kiusaakaan omiaan, kun tietää, että nämä ilman muuta ovat hänen heiniään. Mutta annahan olla, jos joku näyttää olevan vaarassa siirtyä toiseen leiriin tai on jo astunut sisälle ahtaasta portista, niin kyllä sille silloin tulee kiire. Ei turhaan puhuta "saatanan seulasta", johon kristitty on joutunut kipuilemaan. Siinä kyllä ihmisparka pannaan niin ahtaalle, että joskus hänen kannettavakseen pantu kuorma tuntuu ylivoimaiselta. Minkätähden Herra lainkaan sallii omiensa joutua tällaisen kuorman alle? Miksei hän estä paholaista tämän puuhissa, koska kerran on tämän voittaja? — Miksi juuri minun piti joutua näin ahtaalle? Miksi minulle kävi näin? kuulee kysyttävän.

Jumala yksin tietää miksi sinun ja minun on pitänyt ja pitää käydä omaa kärsimystietämme. Hebr. 5: 8 sanotaan: "Ja niin hän, vaikka oli Poika, oppi kuuliaisuuden siitä mitä kärsi". Eikö lie samoin meidänkin kohdallamme, että kuuliaisuutta opimme vain siitä, mitä kärsimme. Ja koska "kuuliaisuus on parempi kuin uhri", niin sen pitäisi olla ihmisen Jumalasuhteen perusominaisuus. Herran edessä ei riitä *tieto* hänen tahdostaan vaan se että *teen* sen mukaisesti. Ei riitä pelkkä *tieto* siitä, että minun olisi rakastettava lähimmäistäni niinkuin itseäni, vaan minun on sydämestäni *tahdottava* häntä rakastaa, ottamatta lainkaan huomioon sitä millainen hän on. Ei riitä *tieto* siitä, että minun olisi rakastettava yli kaiken Jumalaa, vaan minun on koko sydämestäni

---

tä, että kielivaikeudet ulkonaisen elämän järjestämisessä ovat olleet melkoiset. Ei kansallisten ominaisuuksien, lähinnä äidinkielen säilyttämisessä tarvita muualta tulevia tai luotavia jyrkkiä otteita, mitkä saattavat tuntua turhilta ja ehkä myös vahingollisilta, kuten on sanottu. Ei äidinkielen säilyttäminen tee elämän ehtoa sieltä epätarkoituksenmukaiseksi eikä estä ruotsinkielen oppimista ja käyttämistä, mikä on välttämätön käytännöllisen elämän piirissä, tulevaisuuden luomisen edellytyksenä siellä.

tahdottava häntä rakastaa. Ja rakkauteni häntä kohtaan osoitan parhaiten tottelemalla häntä. Se, että en koskaan vilpittömästä tahtomisestani huolimatta kykene kumpaakaan näistä suurista käskyistä täydellisesti noudattamaan, on eri asia ja johtuu inhimillisestä vajavaisuudestani. Pääasia on, että tahdon tehdä parhaani ja myös teen. Ja jos joskus heikkouden tai lankeemuksen hetkenä laiminlyön näiden käskyjen noudattamisen, niin huomattuani sen riennän kiireesti katujan paikalle armoa anomaan.

Kun Herra käskee Mooseksen kohottaa vaskikäärmeen tankoon, niin että jokainen myrkkykäärmeen purema sai mahdollisuuden pelastua kuolemasta siihen katsomalla, niin sillä teolla hän asetti vaskikäärmeen ennakoivaksi vertauskuvaksi ristinpuuhun ylennetylle Kristukselle, johon katsomalla jokainen synti-käärmeen purema voi pelastua. Vaskikäärme, Kristus, ei kieroillut eikä kiemurrellut pois kärsimyksen paikalta. Hän luovutti itsensä vapaaehtoisesti uhrattavaksi koko maailman syntikuorman sovitukseksi. Hän ei ainoastaan tiennyt mitä oli tehtävä, vaan myös teki niin. Ja tällä kuuliaisuuden teollaan hän voitti tulipunaisen lohikäärmeen, joka viekoittelee meitä kiemurtelemaan pois Kristuksen seuraajien joukosta.

Samoin kuin yksin uusi Aadam, Kristus, voittaa meissä itsekkään vanhan aatamimme, samoin vain Vaskikäärme, Kristus, voittaa meissä syntikäärmeen viekoitukset ja parantaa sen kuolettavat puremat. **P. Raski.**

Turun paikallisosasto

järjestää talvikauden alkajaistilaisuuden Suomalaisessa Yhteiskoulussa, Kauppiaskatu 17, sunnuntaina lokakuun 1 päivänä klo 14. Tervetuloa suurella joukolla.

Johtokunta.

Jumalan sota-asu

Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu voidaksenne kestää perkeleen kavalat juonet (Ef. 6: 11). Kerran perkele tuli luokseni ja sanoi: Martti Luther, sinä olet suuri syntinen ja joudut kadotukseen. Seis, seis, vastasin, yksi asia kerrallaan. Olen suuri syntinen, se on totta, vaikkei sinulla ole mitään oikeutta sanoa sitä minulle. Tunnustan sen olevani, mutta mitä sitten sanot, että joudun kadotukseen, se ei ole oikeata puhetta. On totta, että olen syntinen, mutta on kirjoitettu, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan. Sen tähden minäkin tulen autuaaksi. Nyt saat mennä menojasi.

Minä siis löin perkeleen kimpustani hänen omalla miekallaan ja hän luikki tiehensä kiukustuneena siitä, ettei voinut syöstä minua epätoivvoon, kutsumalla minua suureksi syntiseksi.

Muista Jeesusta Kristusta, joka on kuolleista herätetty (2 Tim. 2: 8). En kysy enkä tahdo pitää mitään muuta arvossa kuin Jeesusta, enkä tietää muusta kuin hänestä. Hän on minulle sellainen aarre, että kaikki muu on minusta pahalta tuoksuvaa ja mitätöntä. Hän on minulle sellainen valo, että kun olen hänet uskossa käsittänyt, en tiedä onko enää mitään lakia, mitään syntiä, mitään vanhurskautta tai jumalattomuutta. Mitä näet, on kaikki taivaassa ja maan päällä Jumalan pajassa Jeesuksen Kristuksen minun Herrani rinnalla, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.

Joka vaeltaa pimeydessä ja valoa vailla, se luottakoon Herran nimeen ja turvatkoon Jumalaansa (Jes. 50: 10). Onko minulla hedelmiä tai ei, onko jotakin uskoa tai ei, sitä en nyt saata pimeyden tähden nähdä. Sen näkee hän, jolle pimeys ei ole pimeyttä. Mutta raamatussa on selvinsanoin sa-

Työsaralta

Monisatalukuinen joukko inkeriläisiä eri puolilta maata, jopa Ruotsista asti oli heinäkuun 19—20 päivinä kokoontunut Lahteen, radiomastojen kaupunkiin omaan maakunnalliseen heimojuhlaansa. Saavuttiin osallistumaan päivien juhlallisuuksiin ja tapaamaan tuttuja, kertomaan kuulumisia entisille naapureille ja kuulemaan toisten kokemuksia ja vaiheita. Inkeriläisten vastaavanlaisia kokoontumisia on ollut säännöllisesti yli neljän vuosikymmenen aikana. Poikkeuksen tekivät vain muutamat sotavuodet. Suurin joukoin kokoontumisen vaikuttimina ovat aina olleet yhteenkuuluvaisuuden tunne sekä halu lähteä tapaamaan hengenheimolaisia, kohtalotovereita ja muistelemaan menneitä aikoja rakkaassa Inkerissä sekä kertomaan nykyisistä oloistaan ja asuinsijoistaan sekä toiminnoistaan.

Valtaosa näiden juhlien osanottajista on aina ollut vanhempaa väkeä, mikä onkin luonnollista. Heidän elämänvaiheisiinsahan liittyy henkilökohtainen kosketus synnyinseutuun, osallistuminen siellä tapahtuneisiin aatteellisiin rientoihin ja kansalliseen työhön. Mutta nuoriakin näkyi olleen nyt suhteellisesti ehkä entistä runsaammin. Juhlassa saattoi todeta, että ainakin osa inkeriläisestä nuorisosta tahtoo lukeutua ja tunnustautua inkerinsuomalaisiksi, osaltaan vaalia ja säilyttää kunniakkaita inkeriläisperinteitä.

Tervetuliaisillanvietto oli järjestetty Lahden ammattikoulujen avaraan juhlasaliin, mikä täyttyi ääriään myöten heimohengen elähdyttämästä yleisöstä. Aluksi veisattiin virrestä 461 säkeistöt 1—4. Tämän jälkeen toimittaja Toivo Rasilainen toivotti inkeriläiset lahtelaisten puolesta tervetulleiksl. Hän vertaili samalla Inkerin kansan kohtaloita karjalaisten vaiheisiin ja valitti sitä, että meidän tietomme Inkeristä ja inkeriläisistä ovat perin vähäiset ja puutteelliset. Tämän jälkeen puhuja esitteli Lahden kaupunkia, sen monipuolista teollisuutta, nähtävyyksiä ja kulttuurielämää.

Yhteisesti veisattiin samasta virrestä 461 kaksi viimeistä säkeisöä. Taiteilija Katrina Lievonen lausui vaikuttavasti runot: Lauri Pohjanpään Lapsuuden maa, sikermän Valto Saran runoja, Aale Tynnin Kaarisilta ja Turgenjevin Kristus. Lahden Seurakuntapoikien soittokunta kersantti Paavo Kotiuurmen johdolla soitti kolme kaunista sävelmää. Inkeriläissyntyinen maisteri Helli Suominen piti esitelmän runoilija Aale Tynnistä, joka niinikään on syntynyt Inkerissä. Puhuja kuvaili Aale Tynnin runojen sisältöä ja olemusta löytäen niissä myös kotiseudun aiheita.

Tämän jälkeen Ruotsissa asuva inkeriläinen ins. Matti Randefelt esitti viime marraskuussa Inkerin kirkon 350-vuotisjuhlasta Helsingissä ottamansa värielokuvan. Lahden seurakuntien tervehdyksen juhlaan toi lääninrovasti Väinö Hovila. Ruotsissa asuva ent. inkeriläinen mv. Aabram Lattu, nyt jo 86-vuotias, oli myös saapunut muistoja elvyttämään ja esitti Ruotsissa asuvien inkeriläisten tervehdyksen laulun sävelin. Iltahartauden piti kirkkoherra, lehtori Leevi Viron-

---

nottu, että syntini ilman minun uskoani on Kristuksen kuolemassa pois otettu aikana, jolloin en ollut syntynyt enkä vielä tehnyt hyvää enkä pahaa ja tämä on ollut voimassa aina siitä hetkestä asti, jolloin se tapahtui, vieläpä ennemminkin, aina maailman alusta ja se on vieläkin voimassaan, uskon sen tai en. Sitä ei myöskään saarnata uskollisille ja Jumalaa pelkääville, vaan niille, joilta puuttuu uskoa ja jumalanpelkoa, jotta he uskoisivat.

Martti Lutherin mukaan

S. T.

mäki ja juhla päättyi yhteisesti torvien säestyksellä veisattuun virteen.

Juhlat jatkuivat sunnuntaina. Mukana oli nytkin kuutisensataa osanottajaa. Kello 10 inkeriläiset osallistuivat Keski-Lahden kirkossa pidettyyn jumalanpalvelukseen, missä saarnasi pastori Antti Lampola ja liturgina toimi pastori Aarne Laasio.

Jumalanjalveluksen jälkeen oli kunnianosoitus sankarihaudalla. Juhlaräen seppeleen laskivat Ink. Yhdistyksen puheenj. dipl. ins. J. A. Savotainen, varapuheenj. päätoim. Aappo Metiäinen, siht. johtaja Antti Kekki ja jäsenet opett. Yrjö Kiijärvi ja Herman Raski. Joht. Kekki puhui sankarivainajien muistolle.

Päiväjuhla Lahden ammattikoulujen juhlasalissa aloitettiin veisaamalla torvien säestyksellä virsi 415: 1—4. Inkeriläisten yhdistyksen varapuheenj. Aappo Metiäinen lausui tervehdyssanat, käsitellen poikkeuksellisissa oloissa elämään joutuneiden inkeriläisten yhteentulon syitä ja aatteellisen toiminnan tarpeellisuutta, synnyinseutujen menestyksen kaipausta ja sen asettamia velvoituksia perinteiden säilyttämisessä, murteiden, kansantietouden ja paikannimien tallettamisessa. Samalla puhuja totesi, että tässä yhteistoiminnassa on tapahtunut tähän mennessä jo virheellisyyksiä, laiminlyöntejä edellä mainittujen seikkojen suhteen, eikä myöskään ole huolehdittu

toimihenkilöiden jälkikasvusta, nuoremman inkeriläispolven vetämisessä mukaan tähän aatteelliseen työhön, mikä on jatkunut liian kapealla pohjalla. Tämän jälkeen laulajatar Anja Känkänen esitti yksinlaulua dipl.urkuri Aimo Känkäsen säestämänä. Juhlapuheen piti kaupunginjohtaja Aarno Tuurna. Hän mainitsi puheessaan, että inkeriläisten asema idän ja lännen välissä on kautta aikojen ollut epäkiitollinen. Aikoinaan tsaarin Venäjä yritti venäläistää. Kun Inkeri sitten 1600-luvulla joutui Ruotsin haltuun, yritti Ruotsi saksalaistaa maan asukkaat. Venäläistämis-, saksalaistamis- ym. suomalaisten hävittämisyritykset ovat epäonnistuneet ja suomalaisuus Inkerissä säilyi. Inkeriläiset ovat karjalais—savolaista alkuperää. Heidän kohtalonsa on myös monessa kohdin karjalaisten kärsimyksiin rinnastettavissa. Inkeriläisten suuri rikkaus on heidän arvokas henkinen pääomansa. Se on auttanut heitä säilytlämään kansallisuutensa vaikeissakin oloissa.

Ins. J. A. Savolainen esitti juhlan päätössanat. Hän kiitti lahtelaisia juhlien järjestelyistä ja kehoitti täällä asuvia inkeriläisiä liittymään yhteistoimintaan perustamalla kaupunkiin paikallisosaston. Puhuja kohdisti kiitossanat myös ohjelman suorittajiin sekä juhlille saapuneille runsaslukuisille osanottajille, minkä ansiosta juhlat onnistuivat kaikessa suhteessa hyvin. Tämän jälkeen laulettiin yhteisesti Nouse Inkeri ja Maamme. Past. Juhani Rantanen esitti Ruotsin inkeriläisten lähettämänä heidän tervehdyksensä. Loppuhartauden piti rovasti Aksell Kajanti ja mieliin jäänyt juhla päättyi torvisoittokunnan säestyksellä veisattuun virteen 324.

Helsingin paikallisosaston

syyskauden alkajaistilaisuus oli Stadionin kerhohuoneistossa sunnuntaina syyskuun 10 pnä. Osanottajia oli kertynyt puutteellisesta ilmoittelusta huolimatta tuvan täydeltä, mikä todistaa yhteistoiminnan tarpeellisuutta ja heimollista kanssakäymisen kaipuuta.

Alkajaisiksi laulettiin yhteisesti virrestä 424 muutamia säkeistöjä ja paikallisosaston puheenjohtaja P. Filimonof selosti toimenpiteitä toiminnan aloittamiseksi, mikä tulee tapahtumaan tässä huoneistossa. Kokoonnutaan säännöllisesti joka kuukauden toisena sunnuntaina klo 14. Samalla hän lausui osanottajat tervetulleiksi. Puheessaan johtaja Antti Kekki käsitteli yhteistoiminnan tarpeellisuutta, mistä on jokaiselle sekä huvia että hyötyä. Sillä tavalla me myös täytämme kansalaisvelvollisuuttamme säilyttäen kotiseudun muistoja vaalimme perinteitä.

Neiti Kaija Vironmäki soitti pianotla Händelin "Largon". Laulettiin yhteisesti virrestä 145 viist ensimmäistä säkeistöä, minkä jälkeen khra, tohtori Matti Vironmäki kertoi mukaansa tempaavasti vaikutelmia kuluneena kesänä Palestiinaan tekemältään matkalta. Hän keskittyi kolmeen seikkaan: pakolaiskysymykseen, ihmiskunnan kärsimyksiin ja Jumalan auttavaan ja ohjaavaan voimaan. Laulettiin jälleen yhteisesti samasta virrestä kaksi viimeistä säkeistöä.

Kanttori Lauri Karttunen esitti yksinlaulua, laulaen hengellisen laulun Miksi Herran tietä kuljen. Kanttori Karttunen huolehti tilaisuudessa kaikista säestystehtävistä.

Seuranneen kahvitauon jälkeen laulettiin virsi 436 ja kaksi tyttöstä lauloi kauniisti laulun Tuuli hiljaa henkäilee. Juhlapuheessaan päätoimittaja Aappo Metiäinen käsitteli suomalaisen luonteen perusolemusta, sen myönteisiä ja kielteisiä puolia. Luonteesta ilmenee ja heijastuu kansallinen voimamme, millä menneet sukupolvet vaikeissa olosuhteissa ovat taistelleet

itselleen sen aseman, missä me nyt elämme, itsenäisen ja vapaan Suomen. Tämä sisältää velvoituksen meille jatkaa työtä samassa hengessä. Menneitten sukupolvien kunnioitus, kansallistunto, heimoushenki, synnyinseutu ja isänmaa velvoittavat meitä pitämään kunniassa kansallisia perinteitämme ulkonaisesti vaikeittakin tuntuvissa oloissa. Ruotsista uuden elämän mahdollisuudet löytäneet inkerinsuomalaiset ovat meitä täällä olevia vaikeammassa asemassa kielipoliittisista syistä. Mutta sielläkin on muistettava, että kansallisuus ja äidinkieli ovat enemmän arvoisia kuin yhden sukupolven aikana hävitettäväksi tuomittu muodista pois menevä vaateparsi.

Tilaisuuden päättäjäissanat lausui joht. Antti Kekki ja yhdessäolo päättyi voimakkaasti laulettuun lähetyssaarnaaja, tohtori Martti Rautasen virteen 436. Kirkkautta kohti kulje.

Matkamuistoja

Boråsin inkeriläisjuhlille tekivät Suomen inkeriläiset joukkoretkeilyn. Kaksi linja-autollista, joista toinen lähti Helsingistä ja toinen Turusta saapui määräaikana juhannuksen aatonaattona 22. 6. 1961 Korppooseen kuusitoistakolmekymmentä Ruotsiin lähtevälle laivalle. Erinomaisen kauniin sään vallitessa saavuttiin Ruotsin rannalle puolenyön lähestyessä. Täältä suunnattiin välittömästi matka samalla linja-autolla kohti Boråsia, minne saavuttiin varhain seuraavana aamuna.

Vieraita oltiin ystävällisesti vastassa ja ohjattiin uuteen, vasta hankittuun omaan seurakuntakotiin. Täällä odotti valmiiksi katettu kahvipöytä runsaine ja herkullisine voileipineen.

Kun oli nautittu tämä virkistävä kahviaamiainen ja hieman levätty sekä selviydytty asunto- ym. alkujärjestelyistä, oli vapaata koko päivä. Se käytettiin osittain lepoon, kaupunkiin tutustumiseen ja ystävien kanssa seurusteluun. Avajaisjuhla alkoi Carolin seurakuntatalossa kello 16.00. Avara sali täyttyi ääriään myöten hartaasta juhlaväestä. Ohjelma oli arvokas ja monipuolinen, useita puheita, kuorolauluja, lausuntaa ja runsaasti yhteistä virrenveisuuta.

Ruokailutauon jälkeen siirryttiin Boråsin seurakuntaryhmän kesämökille, missä oli kokko- ja kansallinen illanvietto. Täälläkin oli ohjelma arvokas, monipuolinen, mutta juhlatunnelma ei päässyt kohoamaan tilaisuutta vastaavaksi ja toivotuksi. Sää oli äkkiä muuttunut epävakaiseksi ja kylmäksi. Ei olisi uskonut Etelä-Ruotsissa ja juhannusaattona sään muodostuvan sellaiseksi kuin se oli. Siitä joutuivat kärsimään kaikki, niin juhlan järjestäjät, ohjelman suorittajat kuin runsas osanottajamääräkin. Monien oli kylmän ja uhkaavan sateen vuoksi, kylmettymistä peläten lähdettävä ennenaikaisesti pois. Osa ohjelmaa kuitenkin suoritettiin. Siitä jäi erikoisesti mieleen voimakas, syvälleluotaava opettaja T. J. Leinin juhlapuhe.

Juhannuspäivä alkoi varhaisjumalanpalveluksella Carolin kirkossa. Sitä seurasi tavanomainen urheilujuhla monipuolisine kilpailuineen ja otteluineen Ramnavallenin urheilukentällä. Tilaisuus aloitettiin totutuun tapaan kisahartaudella, lipunnostolla ja kansallislauluilla. Vapaana hulmusi salkonsa huipulla valtakunnanlipun rinnalla myös kaunisvärinen Inkerin kelta-puna-sinirisitilippukin ja voimakkaasti kaikuivat Ruotsin, Suomen ja Inkerin kansallislaulut. Tässä tilaisuudessa toi mm. Suomen inkeriläisten tervehdyksen juhlille ja ruotsininkeriläisille päätoimittaja Aappo Metiäinen. Kilpailujen eri lajeissa saavutettiin monia merkittäviä tuloksia.

Todettakoon tässä yhteydessä, että urheilukentän välittömässä yhteydessä sijaitsee kuuluisa Ramnavallenin luon-

nonpuisto monine arvokkaine nähtävyyksineen. Boråsin kaupunki, missä on 60.000 asukasta, tekee miellyttävän ja avaran vaikutuksen. Kaupunkikuvaa täydentävät monet puistot, historialliset nähtävyydet ja taideteokset. Aivan kaupungin keskellä sijaitsee hyvin hoidettu vanha hautausmaa.

Juhannuspäivänä kello 15.00 oli juhlajumalanpalvelus Gustav Adolfin vasta perusteellisesti korjatussa ja uusitussa kauniissa kirkossa, mikä täyttyi viimeistä sijaa myöten. Täällä saarnasi rov. Akseli Kajanti, liturgeina toimivat rov. Juhani Jääskeläinen ja past. Juhani Rantanen. Kuorona Boråsin seurakuntaryhmän kuoro.

Kello 18.30 alkoi Inkerin kirkon 350 -vuotismuistojuhla Carolin seurakuntatalossa. Ruotsin kirkon tervehdyksen esitti kapt. Uno Hammarström, Suomen kirkon ja arkkipiispan tervehdyksen rov. Akseli Kajanti. Juhlaesitelmän piti rov. Juhani Jääskeläinen aiheenaan Inkerin kirkko vuoden 1919 jälkeen.

Sunnuntaina 25. 6. alkoi jumalanpalvelus ja Herran pyhän ehtoollisen vietto Carolin kirkossa kello 8.00. Nyt saarnasi rov. J. Jääskeläinen. Rippisaarnan piti rov. A. Kajanti toimittaen samalla past. Juhani Rantasen kanssa liturgian. Kuorona toimi Boråsin Evankeliumiyhdistyksen kuoro.

Kello 12.00 oli päättäjäisseurat Carolin seurakuntatalolla, minkä jälkeen juhlakansa alkoi valmistella paluumatkojaan.

Juhannuspäivänä vietetyssä muistojuhlassa eri kuorojen esitysten lisäksi kuultiin mm. opettaja T. J. Leinin mukaansa tempaavalla tavalla esittämää klassillista musiikkia pianolla. Opettaja Leini huolehti kaikissa edellämainituissa tilaisuuksissa, paitsi kirkossa, yhteislaulujen ym. esitysten säestyksistä, minkä hän teki tunnetulla taidollaan.

Juhlien eri tilaisuuksien väliajat sekä sunnuntain iltapäivä vietettiin vieraillessa sikäläisten ystävien luona. Vaikka aikaa olikin siellä oloon varattu monta päivää, tuntui se silti loppuvan kesken.

Maanantain aamupäivä käytettiin retkeilyyn eräällä tekstiilitehtaalla, missä heimolaisiamme on työssä. Tämä käynti muodostui erittäin mielenkiintoiseksi. Vieraat otettiin ystävällisesti vastaan. Heille esiteltiin suuri tuotantolaitos sekä tarjottiin hyvät kahvit leivonnaisineen. Samoin tutustuttiin kaupungin nähtävyyksiin asiantuntijan opastuksella. Matkamuistojen ostamistakaan ei unohdettu

Paluumatka alkoi kello 15.30. Matka oli pitkähkö linja-autolla ajettavaksi varsinkin, kun se jouduttiin tekemään yöllä. Mutta silloin tällöin pysähtyen nauttimaan virvokkeita tai kahvia voileipien kera sekä rattoisasti rupatellen ja ahkerasti yhteislaulua harrastaen matka sujui melko mukavasti. Poikettiinpa varhaisilla aamutunneilla Upsalassakin sikäläisiin nähtävyyksiin tutustumassa ja saavuttiin hyvissä ajoin merenrannalle odottelemaan lautan lähtöä.

Sekin hetki vihdoin koitti ja pian oltiin keinumassa Itämeren laineilla. Todellakin meri oli sekä mennen että tullen varsin suopea meille. Osittain tästäkin, kaunis ilma ja hyvä säähän kohottavat mielialan tunnelman juhlavuutta, johtui, että runsaat pöydän antimet laivalla tekivät erinomaisesti kauppansa. Eivätkä liioin huonommiksi jääneet baarien ja kioskienkaan osuudet. Matkavaluutta vaihtui aineellisesti toisiin muotoihin ja kantamukset kasvoivat sitä mukaan monen matkalaisen kohdalla.

Muutaman tunnin kuluttua oltiin jälleen omalla maankamaralla, mitä seurasi pikapuolin haikea eronhetki. Antoisa ja rikassisältöinen turnaus oli päättymässä. Valtatielle tultaessa toinen linjuri kääntyi vasemmalle vanhaan Turkuun ja toinen oikealle pääkaupunkia kohti. Sieltähän tämä ryhmä oli matkalle lähtenytkin.

Matka jäi kaiketikin poislähtemät-

Henkilökuvia

Larin Paraske, Inkerln maineikas tytär.

Kirjoittanut Saimi Laurikkala

(Jatkoa toukokuun numerosta)

Larin Paraske oll inkerinsuomalainen, ja Inkeri on ennen ollut laulun luvattu maa. Yhtä voimakkaasta laulukulttuurista — laulun viljelystä — voidaan tuskin puhua missään muualla maailmassa. Jo etäältä kylää lähestyessä saattoi kuulla laulun helkkyvän. Ja Inkeri oli erityisesti naislaulun maa — 1200 tunnetusta inkerinsuomalaisesta runonlaulajasta on vain 104 miestä —, laulu oli ikäänkuin toinen, pyhempi kieli, jolla Inkerin naiset ilmaisivat surunsa ja ilonsa. Erityisesti naisen asema Inkerissä ei ollut kadehdittava. Mutta samalla kun kylä oli toisaalta raskasta arkielämää, sen naiset toisaalta taas elivät samanaikaisesti merkillistä ylennettyä elämää, kuvitelmaelämää, johon kuteet antoivat sadat ja tuhannet erilaiset laulut.

Larin Paraske oli kotoisin kylästä, joka kuului huomattavimpien suomalaisten runokylien joukkoon. Jo 3—4-vuotiaana hän oli äidiltään oppinut ensimmäiset laulunsa ja vuosien mukana hän oppi yhä uusia ja uusia, sillä jo aivan nuorena tyttönä Parasken intohimona oll opiskella laulutaitoa. Jo kymmenvuotiaana hän alkoi käydä paimenessa Mäenkylän muiden tyttösten kanssa, joiden joukossa oli eräitä myöhemmin tunnettuja laulajia. Tytöt pitivät metsässä laulukilpailuja. Ensin Paraske nuorimpana jäi alakynteen, mutta pian hän oli taitavin kaikista. Ja niin hänestä sitten aikaa myöten kehittyi laulaja, joka ei ollut vain viisas ja taitava, vaan suorastaan täydellinen alallaan ja joka koko ikänsä lauloi mielellään ja piti arvossa runojaan. Vuonna 1894 hänestä kirjoitetaan: "Paraske on meidän päiviemme harvoja runolaulajia, joka seisoo laulutaidon kukkuloilla. Hänessä nykyinen sukupolvi on vielä saanut nähdä täysin taitoisen, etevän laulajan. Parasken runot ovat paraimpia, mitä kansanlaulajain suusta on koottu, ja ne käsittävät suuren osan itä-Inkerin ja etelä-Karjalan erittäin hyvän laulualueen lauluja. Suuri osa Kalevalan ja Kantelettaren ja loitsurunojen runoja löytyy niissä edustettuina."

Parasken esitystapa oli välitöntä ja herkkää. Hän eli täydelleen osassaan. Itkuvirsiä esittäessään hän oli se äiti, vaimo tai tytär, jonka runossa oletetaan valittavan, vähitellen hänen silmänsä alkoivat kostua ja pian valuivat kyynelet virtanaan. Marfa Larila, muuan Parasken naapuri, on kertonut eräästä Parasken laulamisesta: "Pastori Neovius pyysi Paraskea esittämään itkuvirren morsiamen lähdöstä kodistaan. 'Pastori ei sitä kestä', Paraske virkkoi siihen estellen. 'Kun purasen luontoni kovaksi, on minulla sydänkin kova kuin kivi', pastorl vastasi. Mutta miten kävikään —. Parasken itkuvirttä laulaessa alkoivat vesikarpalot pian tippua pastorinkin poskille niinkuin meidän toistenkin."

Larin Parasken yhteydessä on korostettu erityisesti hänen laulujensa tavatonta lukumäärää. Paraske oli muistinero, joka nähtävästi kykeni säilyttämään kaiken kuulemansa mielessään. Ja hän oli myös tavallista vireämpi, kiinnostuneempi, uteliaampi, muuten hän ei olisi saattanut löytää, tavoittaa jättiläismäistä runorikkauttaan. Paraskelta on pääasialli-

---

tömästi ja voimukkaana elämyksenä mieleen, siksi antoisa ja näkymärikas se oli.

Kun tavataan, niin hymyilläänpä taas!

Mukana ollut.

sesti pastori Neovius kirjoittanut muistiin 1343 runotoisintoa, yhteensä 32.000 runomittaista säettä sekä noin 3000 sananlaskua ja arvoitusta — määrä, joka on suorastaan maailmanennätys alallaan. "Suomen kansan vanhat runot" teoksessa Parasken runot muodostavat kokonaisen nidoksen, jossa on 522 kaksipalstaista sivua. Jos vertaamme hänen suurenmoista saavutustaan muiden suurimpien runonlaulajien saavutuksiin, voidaan huoleti sanoa, että se ylittää ne huomattavasti. Vain Vienan suuri Anni Lehtonen kohoaa lähelle häntä. Syystä Larin paraske siis kehasee:

"Mie kui lauluille lassein.
virren työlle työnteleini.
mie laulan yheksän yötä,
yhen paijan panolla,
yhen vyön vyötännällä.
yhen vatsan syönöksellä,
laulan sutkin suorasteen,
laulan päivän päästä päähän.
kohasteen kolme yötä.
Niinhän miull on virtosii
niinkui seinän hirtosii ..."

Ja laulannan tuloskin on mahtava, sillä:

"Laulan kivet kokkoon,
laulan meret mesiks.
meren mullat maltasiks.
suoloiksi meren somerot,
meren hiekat hernehiks.
meren tyrskyt tyyniksein,
meren vaahet vaipaksein,
meren aallot astioiksi."

Larin Paraske oli tiheän kyläyhteisön. maanviljelyskulttuurin luomus, jonka vertauskuvaksi sopii paimentorvi ja kannel. On kuin hänen laulujensa säkeistä astuisi eteemme koko entinen Inkeri keväisine liekkuineen, iloitseisine neitseineen, jotka vaeltavat iltakulkueissaan käsi kädessä, arvokkaine juhlapitoineen, suurine murheineen. Ja tuon kaiken yllä kajahtelee hänen paimentorvensa kaipuunääni, heleä ja kirkas, jylhä ja tumma, ääni nyt kadonneitten aikojen takaa.

Inkerin luterilaisen kirkon 350-vuotismuistojulkaisu

Kun jokin — koulun, yhdistyksen. pitäjän, kaupungin — muistojuhla lähestyy. aletaan tavallisesti suunnitella asianomaisen historiikin tai muistojulkaisun toimittamista. Tämä onkin paikallaan, sillä juhla tulee ja menee. mutta historiallinen tai muita asiatietoja sisältävä juhlajulkaisu jää pysyväksi saavutukseksi. Jos varoja on käytettävissä. varataan pyöreä summa tarkoitukseen ja tilataan arvovaltainen asiantuntija — tai useitakin — julkaisua toimittamaan. Siitä huolimatta voi sattua, että julkaisu ei ilmestykään määräpäiväksi, vaan kuukausia, jopa vuosia myöhemmin, tai jää kokonaan ilmestymättäkin.

Inkerin kirkon 350-vuotisjuhlan toimikunnalla ei ollut määrärahoja juhlajulkaisun toimittamista varten. Se saattoi antaa vain sinänsä arvokkaan henkisen tukensa julkaisun toimittajille. Oman harrastuksensa varassa he saivat suorittaa työnsä. Siitä huolimatta julkaisu ilmestyi määräajassa runsaasti asiatieoja sisältävänä, komeana kuvitettuna teoksena. Tämä on sinänsä sellainen saavutus, että se on kunnioittaen ja kiitollisesti pantava merkille.

Toimittajilla — joista opettaja Metiäinen lienee tehnyt suurimman, varsinaisen työn — on ollut tietenkin paljon apua aikaisemmin ilmestyneestä Jaakko Raskin kirjasta "Inkerin kirkko kansallisena kasvattajana" ja varsinkin Juuso Mustosen teoksesta "Inkerin suomalaiset seurakunnat", minkä lisäksi he ovat käyttäneet muutakin lähdekirjallisuutta. Mutta tämä ei vähennä heidän työnsä arvoa. On otettava huomioon, että yllämainitut teokset ilmestyivät jo v:ina 1931—32, ollen siten jo osittain vanhentuneita. eikä niissä ollut lainkaan kuvitusta. Uuden, runsaasti kuvitetun teoksen

aikaansaamiseksi oli sen toimittajien tehtävä paljon itsenäistä, olosuhteista johtuen erittäin vaikeaa työtä.

Tietysti teosta voidaan ja saakin arvostella. Mutta ylläesitetyt näkökohdat on silloin otettava huomioon. Ajatelkaamme vain aihepiirin laajuutta: kyseessä on kokonaisen maan, tai ainakin maakunnan 350 vuotta käsittävä historia, sillä vaikka kirja esitteleekin vain Inkerin luterilaisen kirkon vaiheita, se antaa monipuolista valaistusta maan muihinkin oloihin noina aikoina. Jos näin laajasta aiheesta olisi haluttu valmistaa tarkoin tutkittu, lopullisesti viimeistelty teos, olisi siihen tarvittu paljon runsaammin aikaa, varoja ja voimia. Mistäpä sellaisia olisi otettu? Teos olisi ilmestynyt ainakin liian myöhään sille sukupolvelle, jolle tämä teos on kaikkein läheisin: niille, joilla vielä on henkilökohtaisia muistoja toiminnoistaan ja elämästä entisellä inkeriläisellä kotiseudullaan. Kun aikaisemmin ilmestyneitä Inkeriä käsitteleviä teoksia ei enää ole saatavissa, täytti nyt ilmestynyt julkaisu suuren puutteen.

Aikanaan toivottavasti ilmestyy Suomenkin suomalaisten toimesta yliopistollisia ym. tutkimuksia Inkerinmaan kulttuuri- ym. oloista. Niitä täytyisikin ilmestyä vähintään yhtä hyvällä syyllä kuin ilmestyy erilaisia pitäjänhistorioita tai esityksiä rajan taakse jääneestä Karjalasta. Mutta niitä saataneen vielä odottaa, ja ne tulevat pikemmin olemaan erikoistutkimuksia kuin sellaisia yleisesityksiä kuin nyt käsiteltävänä oleva teos.

Teoksen erinäiset vajavaisuudet ja epätasaisuudet eivät vähennä sen viehätystä. Se tarjoaa kuin löytöretkeilijan iloa lukijalleen. Suppeassa muodossa se sisältää erinomaisen paljon asiaa. Vertaisin sitä eräänlaiseen laajan suvun perhevalokuva-albumiin siihen liittyvine asiatietoineen. Kuinka verrattoman arvokas se onkaan sekä vanhemmalle polvelle tuttujen muistojen elävöittäjänä ja täydentäjänä, että nuorille, joille se on yhdysside suvun historiaan! Varmaankin se aiheuttaa loputtomasti keskusteluja. Voi aiheuttaa väittelyäkin, sillä me ihmiset katselemme asioita niin eri näkökulmista, että muistamme samankin asian eri tavalla, vaikka emme suinkaan tahtoisi vääristellä muistamaamme. Sitäpaitsi muisti kauan tapahtuneisiin seikkoihin nähden on niin hatara, että se usein kummastuttaa itseämmekin. Jos saamme käsiimme vanhan kirjeen tai valokuvan, joudumme usein ihmeisiimme: noinko se olikin? Mutta silti suullinenkin muistitieto voi omalta osaltaan valaista asioita. Ehdottaisin sen vuoksi (teen sen omasta aloitteestani, mutta ehkäpä toimituksella ei ole mitään sitä vastaan), että tämän muistojulkaisun lukijat kirjoittaisivat sen herättämistä muisteluistaan (ikäänkuin lisäykseksi ja täydennykseksi) "Inkeriläisten Viestin" toimitukselle. Kirjoituksia voitaisiin julkaista "Viestissä", tai ellei kaikkia voitaisikaan (jos niitä nyt niin paljon tulisi, mitä epäilen), ne voitaisiin kuitenkin tallettaa tulevaisuuden tutkijain käytettäväksi. Eri kannoilta ja eri tahoilta esitetyistä muistelmista ja tiedonannoista kirkastuu kokonaisuus.

Jokaisen Inkerin suomalaisen ja Inkerin ystävän pitäisi suoda itselleen tämän kirjan omistamisen tuottama ilo. Ja lahjapulmien ratkaisuksi se on erinomainen: todella arvokas, erikoinen ja arvonsa säilyttävä lahja. Arvokkaimmat ovat tietenkin numeroidut sidotut kappaleet, mutta onhan nidotuissakin täysin sama sisältö. Ja voihan nidotun ostaja tai saaja myöhemmin itse sitoa tai sidotuttaa kirjansa.

Teos on jo nyt kirjallinen harvinaisuus, ja voi huoletta ennustaa, että se tulee vastaisuudessa olemaan sitä vieläkin enemmän, jo siksikin, ettei se ole tavanmukaisten kustantajien julkaisema. Sellaisena se voi olla mieleen kirjojen ystäville, vaikka nämä eivät oli-

MIELIALOJA

1925.

Mies miettelssänsä metsätlctä kulkee,
hän, polo, murjomana ajan melskeisen
näin yksinälsyydestä hakee rauhaa
min tarjota vol ehkä korpl kaukainen.

Ei lehtluutiset voi sitä tuoda,
el melu uutta käännettä saa elämään;
ei totta tarkoita nyt suuret sanat,
jos totuutta lle nllssä ollut ennenkään.

Pää painuu syvään olkapälden varaan
ja tylsä katse kaukaa jotain haparoi;
hän tutkii elämänsä arvoitusta
ja syytä, mlkä sydämeen laas tuskan tol.

On rakas perhe, onnellinen kotl,
on työ ja yksilöllisyyden vapaus,
se puoll elämästä nyt el paina,
vaan jostain toisaalta on mielen ahdlstus.

Hän, orpouden tunteen ahdistama
mies parka täällä hengen turvan kyllä saa,
mut slltl jotain puuttuu, varsin paljon:
on anastettu lapsuuskotl, synnyinmaa.

Tää ompi ystävämme surun alhe,
nää raskaat muistot mlelen tasapainon vie . .
El ymmärtää voi sitä rintamalden lapset,
on hellle tuntematon pakolaisten tle.

Niin monet järkyttävät hetket kaipuun
ja ääreitömän kaihon tunieen seurassa
hän vieitää saa, ne slelun rauhan rllstää,
ei kukaan, eikä mlkään sliä sovita!

AAPPO METIÄINEN.

---

sikaan inkeriläisiä. Yksinomaan erilaisten tyylivirtausten ilmeneminen Inkerin kirkkojen kuvissa muodostaa kiinnostavan tutkimuksen kohteen. Sanomattakin on selvää, että uskonnollisille henkilöille tämä kirja olisi mieleinen lahja. Levittämällä teosta inkeriläisten piirien ulkopuolellekin lisäämme ymmärtämystä Inkerinmaalla elänyttä kansanosaamme kohtaan.

Helli Suomineu.

Rivit harvenevat

Viime elokuun 10 päivänä kuoli maatalousteknikko Matti Kukkonen Helsingissä ankaran taudin murtamana. Hän oli syntynyt Inkerin Keltossa 30. 4. 1900 maanviljelijän poikana. Käytyään Toksovan kansanopiston ja Uudenkirkon maamieskoulun sekä Kurkijoen maamiesopiston vuosina 1922—1923 hän tuli osuuskassojen tarkastajaksi Karjalan kannaksen piiriin vuonna 1924 ja toimi tässä tehtävässä vuoteen 1944 saakka. Sotien jälkeen hän toimi osuuskassojen tarkastajana Hämeen — Uudenmaan piirissä vuosina 1945—1946, minkä jälkeen siirtyi maanviljelijäksi Espoon Mankkaalle. Täällä hän osallistui sekä seurakunnalliseen että kunnalliseen toimintaan kuuluen kirkkohallintokuntaan ja kunnanvaltuustoon sekä asutuslautakuntaan. Kukkonen oli Suur-Helsingin Osuuskassan johtokunnan varapuheenjohtajana osuuskassan perustamisesta vuonna 1948 lähtien. Osuuskassojen Keskus Oy:n hallintoneuvoslon jäsenenä hän oli vuodesta 1955 lähtien. Ansioistaan osuuskassatyössä hänelle on myönnetty Gebhard-mitali v. 1953. Hän otti osaa maataloustuottajien, maatalousteknikkojen, Espoon Karjalaisten ja Inkeriläisten Yhdistyksen järjestötoimintaan ollen viimeksimainitun järjestön taloudenhoitajana monet vuodet.

Hautaus tapahtui Espoossa 19. 8. 1961.

Kesäkuun 17 pnä 1961 kuoli Tallinnan lähellä sijaitsevassa Kohikankylässä Teppo Pukki.

Teppo Pukki oli syntynyt v. 1907 Kopralan (Pukkila) kylässä Venjoen seurakunnassa.

Suremaan jäivät lähinnä vaimo, alaikäinen tytär ja kaksi tytärtä perheineen.

Tämä näin Suomessa oleville sukulaisille ja tuttaville tietona ilmoitetaan.

Vuosikymmenien takaa

Pietarin suomalaisen seurakunnan uusi kirkkoherra G. Saarinen asetettiin virkaansa t.k. 14 päivänä. Virkaanasettamisen toimitti rovasti Sonny kirkkoherra Kajanuksen ja pastori Fagerlundin avustamana. Kirkkoneuvosto, kenraali Langhoff etupäässä, ympäröi alttarin. Kirkkoherra S. piti voimakkaan saarnan.

"Inkeri" 3. I. 1884.

Sähköwalaistusta saatiin jouluaattona ja ensimmäisen joulupäivän iltana ihailla Newskin kadulla. Sähkölamput tekiwät tehtäwänsä oiwallisesti. Uuden wuoden aatosta asti owat ne joka ilta olleet sytytettyinä ja toivottawaa olisi, että pääkaupunkimme komein katu wast'edes aina tulisi sähköllä walaistuksi.

"Inkeri" 10. I. 1884.

Nuori kuleksija. Äskettäin passitettiin Wiipuriin Pietarista 10-wuotias poika, kotoisin Raudusta, joka ilman passitta oli lähtenyt mainittuun kaupunkiin kerjäämään. Kysymykseen, miksi hän oli ryhtynyt kuleksijaksi, wastasi poika: "kun ei ole ruokaa kotona, täytyy mennä Pietariin kerjäämään".

"Inkeri" 13. I. 1884.

Tyröstä, 10 p. tammik. Wuonna 1883 syntyi 172 mies- ja 144 naispuolta, joista 1 äpärä ja 6 kuolleina syntynetä; kaksosia oli 5 paria. Kuoli 119 mies- ja 100 naispuolta. Kuolleita oli 2 miestä yli 84 ja 4 naista yli 80 vuoden wanhoina. Wihittyjä oli 61 paria. Seurakuntaan muuttaneita oli 7 henkeä enemmän kuin seurakunnasta pois muuttaneita, joten siis seurakunta lisääntyi 100 hengellä.

Kotimaa 13. 3. 1911.

Ylempi suomalainen kirkkokoulu Pietarissa. Senaatissa esiteltiin viime päivinä kenraalikuvernöörin kirje, jossa ministerivaliosihteeri Langhoffin

Viikon vieremältä

Avaruutta valloitetaan
tehostetuin voimin,
siinä ahertelee itä,
länsi täysin toimin.

Idällä on etumatkaa
tässä jonkin verran,
maata kiertämässä oli
mies jo toisen kerran.

Lännellä vain pystysuoraan
kohonnut on kaksi,
kuka saakaan matkan kuuhun
suoritettavaksi!

Tulvista on tullut haittaa
monin paikoin meillä,
liikaa vetiä pelloilla on,
niityillä ja teillä.

Rajuilmoja myös näyttää
tuuli tänne tuoneen,
turman tumma tuholainen
yhtynyt on juoneen.

Matti.

---

kirjeen johdosta pyydetään Senaatin lausuntoa Pietarissa sijaitsevan Marian kirkon yhteydessä olevan ylemmän kirkkokoulun ylläpitämiseksl myönnetyn 1.000 ruplan suuruisen vuotuisen määrärahan edelleen myöntämistä 5 vuoden ajaksi. Senaatti päätti lausunnossaan puoltaa mainitun apurahan myöntämistä.

Helsingin paikallisosasto

on saanut toistaiseksi käyttöönsä Stadionin kerhokeskuksesta luentosalin (Stadionin Itäsivu), mikä on käytössämme joka kuukauden toisena sunnuntaina kello 14.00—17.00 ja tullaan siellä näinä aikoina järjestämään erilaisia tilaisuuksia.

Ensimmäinen tilaisuus oli viime sunnuntaina, syyskuun 10 pnä ja seuraava on kuukauden kuluttua eli lokakuun 8 pnä. Näin sitten tulee jatkumaan edelleen, kunnes toisin ilmoitetaan. Tervetuloa mukaan joukolla kantamaan kortta yhteiseen kekoon! Tuomalla ohjelmaa mukananne.

Johtokunta.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori:
PORVOO, postilokero 5.
Puhelin, Porvoo 23 053.

Helsingin konttori:
Aurorankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

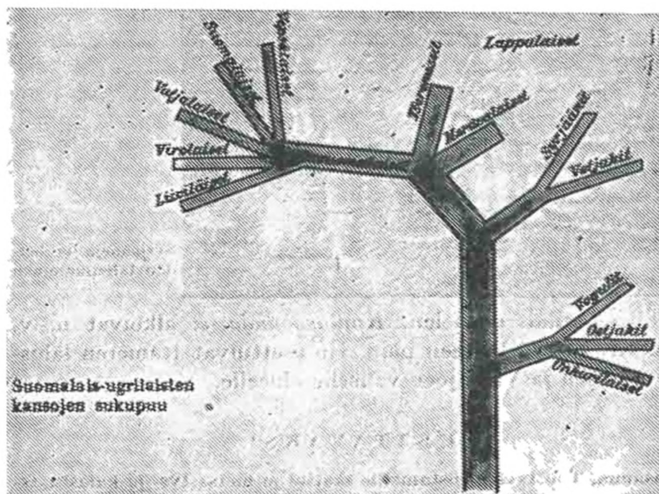
Tilaushinnat:
Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEHILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 10 | Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN | 19. 10. 1961

Suomen suvun tiet.

Liittyy seuraavalla sivulla olevaan kirjoitukseen.

Suomen suku

Sanotaan, että kertaus on opetuksen äiti. Niinpä mekin tässä syksyn tullen koulujen alettua ja monenlaisten aatteellisten rientojen päästessä jälleen toimintojensa piiriin, katsomme, aiheelliseksi palauttaa mieliin aatemaailmaamme kuuluvia asioita. Lukijaimme vanhemmalle ikäpolvelle ne verestävät muistia, nuoremmille lienevät uusia, tutustumisen arvoisia aiheita.

Vuosituhansia sitten asui itä-Euroopan itä- ja keskiosissa, Uralvuorten ja Volgan keskijuoksun välisellä alueella alkuperäinen Suomen heimo, josta aikojen kuluessa haarautui monta kansaa. Ensin se jakautui kahtia, ugrilaiseen ja suomalaiseen sukuhaaraan. Edellisestä erosivat kaakkoon, keski-Eurooppaa kohti kulkeneet unkarilaiset sekä koilliseen, Uralvuorten itäpuolelle pohjois-Siperiaan joutuneet ostjakit ja vogulit. Suomalaisesta ryhmästä muodostui monta kansaa: votjakit, syrjäänit, tsheremissit, mordvalaiset ja kanta-, yhteis- eli itämerensuomalaiset. Näistä kaksi viimeksi mainittua, mordvalaiset ja yhteissuomalaiset, asui kauimmin yhdessä. Mordvalaisista erottuaan yhteissuomalaiset siirtyivät lännemmäksi Laatokan, Suomenlahden ja Väinäjoen välillä oleviin seutuihin. Täällä asuessaan he joutuivat liettualaisten ja germaanien naapureiksi. Näiden elämä ja olot olivat paljon kehittyneemmät kuin heidän omansa. Kanssakäyminen uusien naapurien kesken ei voinut olla vaikuttamatta kehittävästi suomalaisiin.

Näillä seuduilla kanta- eli itämerensuomalainen kansa asui vuosisatoja. Mutta ainakin jo 400-luvulla ajanlaskumme alusta se alkoi jakautua, hakeakseen parempia riistamaita ja kaiketikin myös kansainvaelluksen tapaisen ilmiön pakottamana. Kuurilaiset, liiviläiset ja virolaiset jäivät Suomenlahden eteläpuolella oleville rantamille. Vepsäläiset ottivat asuinpaikakseen Syvärin ja Valkeajärven seudut, vatjalaiset asettuivat Narvajoen ja Mustajoen väliselle, myöhempää Inkerinmaata laajemmalle alueelle. Karjalaiset levittäytyivät Laatokan pohjoispuolelle, aina Äänisjärvelle ja Vienanmerelle saakka. Varsinaissuomalaiset ja hämäläiset siirtyivät Suomenlahden pohjoispuolelle ja ottivat haltuunsa lounais- ja länsi-Suomen edeten sisämaahan päin.

Nämä suuret muutot tapahtuivat vähitellen, pitkän ajan kuluessa. Niiden arvellaan päättyneen vasta 800—900-luvun vaiheilla. Ainoastaan Suomen eteläinen osa Kokemäenjokeen, Pyhäjärven, Päijänteen ja Saimaan vesistöihin asti sekä Pohjanmaan rannikkoseudut joutuivat kantasuomalaisten haltuun.

Eikö ole kummallista, että suuri Suomen heimo, joka oli pitänyt hallussaan nykyisen Venäjän laajoja alueita, hajaantui näin pieniin heimoryh-

miin. kun niiden uusiksi naapureiksi tulleet ruotsalaiset, saksalaiset ja venäläiset kulkivat päin vastoin yhdistymistä ja lujittumista kohti.

Seurauksena olikin ajan mittaan suomalaisheimojen joutuminen näiden mahtaviksi kehittyneiden kansallisuuksien vaikutuspiiriin ja lopulta niiden täydelliseen vallanalaisuuteen, kansallisesti sorrettuun asemaan. Joutuivatpa vielä vieraan eli isäntäkansansa mukana tämän etujen hyväksi taistelemaan toisiaankin vastaan, valtiollisista tai kirkkopoliittisista syistä käydyissä sodissa. Vasta vuosituhatta myöhemmin alkoivat elinvoimaisimmat Suomen heimot lähetä toisiaan kulkeakseen kansallisia valtioita kohti, silloinkin vielä toisiaan vastaan taistellen.

Tämä suomalais-ugrilaisen suvun hajaantuminen kävi sille kohtalokkaaksi, kuten edellä on mainittu. Asuma-alue muodostui laajaksi ja hajanaiseksi. Todellisuudessahan se ei ollut sitä, mutta kasvanut Venäjän mahti, minkä vaikutuspiiriin suurin osa sukulaiskansoistamme jäi, teki sellaiseksi, luomalla luonnottomat rajat silpomaan suomalaisheimojen asuma-alueita. Näin jatkui elämä vuodesta vuoteen ja vuosisadasta toiseen.

Käytettävissämme on tilasto vuodelta 1935 teoksesta Suomen suvun tiet. Kun tämä lienee ainoa tarkka yhteenveto suomalais-ugrilaisten kansojen lukumääristä, joskin näihin numerotietoihin kulunut neljännesvuosisata tuhoisine sotineen ja niiden katkerine seurauksineen on tehnyt suurin muutoksia, nimenomaan kansallisessa mielessä, ne ovat silti jonkinlaisina vertailuarvoina, vissin mielenkiinnon kohteina.

Yhteissuomalaisia oli tällöin kaikkiaan 5.440.000, jakautuen seuraavasti: suomalaisia Suomessa 3.110.000, inkerinsuomalaisia itä-Karjalassa ja muualla Venäjän alueella (karkoitettuina) 25.000, Inkerissä 125.000, ulkosuomalaisia Aunuksessa ja muualla 417.000, itäkarjalaisia 120.000, novgorodinkarjalaisia ym .10.000, tverinkarjalaisia 150.000, länsipohjalaisia 15.000, virolaisia Virossa 1.150.000, Venäjällä 200.000 ja muualla 50.000, vepsäläisiä Vepsässä ym. 50.000, inkeroisia Inkerissä 15.000, vatjalaisia Inkerissä 700 ja liiviläisiä Latviassa ym. 2.300. Kuurilaisista tilasto ei kerro mitään!

Volgansuomalaisia oli 2.130.000, joista tsheremissejä 50.000 ja mordvalaisia 1.630.000.

Permiläisiä oll 1.085.000. Näistä syrjäänejä 485.000 ja ostjakkeja 600.000.

Ugrilaisia oli 12.031.000. Näistä unkarilaisia 12.000.000, ostjakkeja 25.000 ja voguleja 6.000.

Lisäksi tilastossa mainitaan tähän ryhmään kuuluvat arktiset kansat lappalaiset ja samojeedit yhteensä 43.000. Näistä lappalaisia 30.000 ja samojeedeja 13.000. Nämä kansat eivät kuitenkaan liene sukulaisiamme, vaan ovat omaksuneet suomalais-ugrilaisen kielen. .

Suomensukuisia kansoja oli tällöin siis yhteensä 20.686.000.

Meitä ei ollut niinkään vähän kuin miksi aikojen kuluessa vieraiden keskellä ja vaikutuksen alaisuudessa olessa käsityksemme on muodostunut:

Näytä meille isä

"Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän", sanoi Jeesus Filippukselle, kun tämä pyysi häntä näyttämään opetuslapsilleen Isän. Selvä vastaus: Joka haluaa oppia tuntemaan Jumalan, opetelkoon tuntemaan Jeesuksen.

Me tutkimme Jumalan käsialoja väliin tähtitaivaan korkeuksista väliin vähäisen kukkasen tai ruohonkorren sopusuhtaisesta kauneudesta. Mutta vaikka taivas ja maa kaikkineen ovat Jumalan tekoa emme niistä tavota erempää kuin hänen viittansa liepeen häivähdyksen. Vasta ihmiseksi syntyneessä Jumalan Pojassa kohtaamme Isän todellisen olemuksen sellaisena kuin se on ihmiselle mahdollista kokea.

.Monella meistä on ehkä ollut elämässään ajankohta, jolloin hän on Filippuksen tavoin ihmetellyt sitä, miksei Jumala näytä itseään ihmisille niin selvästi, ettei kenenkään tarvitse epäillä hänen olemassaoloaan. Mistä tämä epäusko vaikka olemme lapsesta saakka saaneet lukea ja kuulla Jeesuksesta? Siitä että Jumala on Pojassaankin salattu Jumala, jota ihminen ei voi luonnollisella järjellään käsittää. Jeesuksen tie ihmisten keskuudessa alkoi niin oudosti, kulki niin alhaalla ja loppui niin häpeällisesti, että "ihmisviisaan" on vaikea sitä ymmärtää Jumalan Pojan tieksi. Jos ihminen tämän lisäksi yrittää selittää Herran ihmetekoja rajoitetun ymmärtämyksensä varassa, joutuu hän pakosta umpikujaan. Jeesuksesta Kristuksesta tulee hänelle loukkauskivi, mihin hän kompastuu, varsinkin jos hän tähän maailmaan kiintyneenä ei ole erikoisen innostunut kuuntelemaan hänen opetuksiaan, saati tekemään niiden mukaan.

Itsensä kieltämisen tie, mitä Jeesus julisti sekä sanoilla että esimerkillään, ei ole erikoisen houkutteleva. Tuntuu mielekkäämmältä olla oma jumalansa, mennä minne haluaa ja tehdä mitä tahtoo. Menijä kun ei lyhytnäköisyydessään ajattele, mihin oman tahdon tie hänet lopulta vie, tai jos ajattelee niin on näkevinään siitä ihania unia, mitkä karu todellisuus on aikanaan paljastava pelkiksi harhakuvitelmiksi.

Jeesuksen tunnistaminen Kristukseksi, Jumalan Pojaksi ja syntisen ainoaksi vapahtajaksi, tapahtuu vain Py-

---

pieni, köyhä ja avuton kansa, vähäinen suku.

Tilastollinen lukema olisi varmaan toinen jos suomalais-ugrilaiset olisivat yhdistyneet ja saaneet itsenäisinä elää ja vaikkapa ensimmäisen maailmansodan jälkeen Suomen ohella kansallisen itsenäisyytensä saavuttaneet Viro ja Unkari kehittyä vapaina kansallisina valtioina. Vain Suomi on säilyttänyt suvereenisen asemansa. Sen väkiluku mainitun tilaston määrästä tähän mennessä on kasvanut runsaalla neljänneksellä. Muiden suomensukuisten kansojen kohdalta luvut ovat melkoisesti laskeneet. Niiden yhtenäisyys kansallisessa mielessä on menetetty. Esimerkkinä tästä mainittakoon vain inkerinsuomalainen heimomme.

Onkohan suomalaisen luonteen kielteisillä piirteillä, vastahakoisuus alistua yhteisen johdon alaisuuteen jne., mihin viittasimme lehtemme viime numeron pääkirjoituksessa, osuutta näihin todettavissa oleviin suuriin menetyksiin!

Armoistuin

Jumala on Jeesuksen Kristuksen asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä (Room. 3: 35). Kristus on oman uhrinsa kautta sovittanut Jumalan syntisten kanssa. Eihän siksi kukaan syntinen rohjenne sanoa, olkootpa hänen syntinsä kuinka monet ja suuret tahansa, ettei se uhri, jonka Kristus on antanut, olisi riittävä tyydyttämään Jumalan vanhurskauden vaatimuksia myöskin hänen syntiensä edestä. Muista, että itsensä uhraamisella Kristus voitti Jumalan ja kun Jumala oli tullut tällä uhrilla tyydytetyksi, mistä hän antoi varman vakuutuksen herättäessään hänet kuolleista, on hän asettanut hänet armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä. Sinua ja minua, kaikkia ja kutakin yksityistä, niin joka-ainoata ihmistä koko maailmassa tulemaan Jumalan luokse Jeesuksen nimessä ja kaikella luottamuksella käymään armoistuimen eteen. Sillä, joka tulee uskossa tähän vereen, on lupaus armosta ja kaikkien syntien anteeksisaamisesta tämän kalliin veren tähden.

Minä olen tie, totuus ja elämä. El kukaan tule isän tykö muutoin kuin minun kauttani (Joh. 14: 6).

Minä olen tie ja totuus. Minä tahdon, sanoo Herra, olla uskollinen teitä kohtaan ja auttaa teidät yli aavan meren. Kuolemasta iankaikkiseen elämään. Maailmasta ja perkeleen valtakunnasta isän tykö. Sen tähden minä itse tahdon olla sekä tie, totuus ja elämä ja myös niin tulla nimitetyksi. Katso, näin minä aivan yksinkertaisesti ymmärrän tämän lauseen. Se tarkoittaa yhä ja yksin Kristusta. Häntä sanotaan tieksi alkuun katsoen, totuudeksi loppuun katsoen. Hänen täytyy joka tapauksessa olla kaikkena autuutemme alkuna, jatkona ja loppuna.

Tämän lauseen ydin on siis seuraava: pitäydy uskon kautta Kristukseen, niin pitkität oikein, pysy loppuun asti, niin olet autuas.

Elämämme on nyt tänään iloinen, huomenna murheellinen. Nyt seisomassa, pian lankeamassa. Kaikki tämä on loppuva ja sen sijaan saamme omistaa sen pysyvän ja iäisen ilon, että lakkaamatta saamme katsella Jumalaa hänen kirkkaudessaan. Eikä mitään pimeyttä, ei mitään kuolemaa, ei mitään vaivaa, ei mitään heikkoutta enää ole, vaan pelkkää valoa ja riemu ja iäistä autuutta.

Martti Lutherin mukaan S. T.

---

hän Hengen työnä ihmisessä. Jumala tulee elävänä todellisuutena elämäämme sinä hetkenä. minä koemme hänet ihmeidentekijänä oman elämämme hätätilanteessa. Ihmeistä suurimman kokee ihminen silloin kun hänestä ,kadotetusta syntisestä tulee Kristuksessa armahdettu syntinen. Silloin siihen asti kaukaiselta tuntunut vanhurskas Jumala lähestyy häntä ihmeen rakkaana Isänä, joka — sensijaan että kurittaisi ja häväisisi rikkonutta lastaan — antautuu tämän edestä itse haavoitettavaksi ja häväistäväksi. Sinä hetkenä katsellessaan ristille lyötyä Jumalaa, joka oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, paljastuu syntiselle hänen olemuksensa salaisuudesta jotain ratkaisevan tärkeää: Hänen, täydellisen, pyhän ja puhtaan valtava nöyrtyminen — nöyrtyminen rakkaudesta meihin kurjiin, langenneisiin lapsiinsa, jotka — aikamme kukkoiltuamme tämän maailman tunkioilla omina jumalinamme — kaipaamme tahaisin Isän luo.

Millainen ihmeellinen Isä meillä onkaan! Hän odottaa poikiensa ja tyttäriensä paluuta maailman savea roiskuvilta maanteiltä. Sormuksen ja juhlapuvun hän on varannut jokaiselle kotiin palaavalle lapselleen.

P. Raski.

Isien usko

Ruotsissa ilmestyvä inkerinsuomalainen aikakauslehti "Isien usko" on julkaissut laajan Inkerin kirkon 350-vuotisjuhlajulkaisun, jonka sisältö on hyvin mielenkiintoinen ja monipuolinen.

Toimittajan, past. Juhani Rantasen alkusanojen jälkeen esittää piispa Sven Danell Ruotsin ja kenttäpiispa Toivo Laitinen Suomen kirkon tervehdyksen.

Julkaisun pääsisällön muodostaa — kuten nimikin osoittaa — Inkerin kirkon historia, minkä yhteydessä kerrotaan jonkin verran inkerinsuomalaisten muistakin vaiheista. Rovasti Juhani Jääskeläinen selostaa valaisevasti Inkerin kirkon vaihtelevia kohtaloita 1600-luvun alusta vuoteen 1917 saakka Kirjoituksesta käy mm. ilmi, että erityisesti superintendentit eli piispat Henrik Stahell, Juhani Gezelius nuorempi ja Sakari Cygnaeus nuorempi ovat olleet merkittäviä johtajia. Kirkkoherra Juho Varonen esittää yleispiirteet kyseisen kirkon elämästä vallankumouksen jälkeen vuoteen 1937, jolloin sen toiminta varsinaisesti loppui. Inkerin kirkon historian viimeisen osan muodostaa mielenkiintoinen kirjoitus, jossa tehdään selkoa Neuvostoliittoon jääneiden inkerinsuomalaisten elämästä ja uskonnollisesta toiminnasta toisen maailmansodan jälkeen. Inkerin oloja käsittelevät myös pastori Aatami Kuortin kirjoitus "Evankeliumiyhdistys Inkerissä" sekä kertoelma "Kaksi muistelmaa" (ruustinna Laurikkalan ja opettaja Anna Maria Kekkosen).

Juhlajulkaisun loppuosa sisältää selontekoa kotimaan ulkopuolella — pääasiallisesti Ruotsissa — hajaannuksessa elävien inkerinsuomalaisten vaiheista. Sen aloittaa prof. Pentti Kaiteran kirjoitus "Inkerin suomalaisen väestön siirto Suomeen". Past. Reino Ylönen kirjoittaa oloista Eestin Inkerissä ja heimopataljoonassa. Opettaja Santeri Parkkisen kirjoitus "Inkeriläiset Ruotsissa" antaa kyseisestä asiasta hyvän yleiskuvan. Sitä täydentävät onnistuneesti eri kirjoittajien selonteot Jönköpingin, örebron, Mölnlycken, Eskilstunan ja Gävlen inkerinsuomalaisten pyrkimyksistä ja saavutuksista. Past. Kimmo Virtanen esittää kirjoituksessaan "Eteenpäin elävän mieli" mietteitä inkerinsuomalaisten tulevaisuudesta Ruotsissa.

Julkaisuun sisältyy myös neljä lämmin- ja harrashenkistä runoa. Tuntemattoman runoilijan käsialaa on "Tervehdys Inkeristä 350-vuotisjuhliin". "Maanpakolaisen ikävä" nimisen runon tekijä on v. 1944 kuollut kotiseudultaan Keltosta karkoitettu Antti Jääskeläinen. Rouva Anna Tatti on kirjoittanut runon "Isien kirkko — isien usko". "Kalmistossa" taas on lähtenyt Aapo Ihon kynästä.

Teokseen sisältyy myös n. 40 hyvää valokuvaa, mm. eräistä Inkerissä ja Ruotsissa toimineista papeista sekä rov. Laurikkalan hautamuistomerkistä.

Kaiken kaikkiaan saattaa todeta, että kyseinen lähes 100-sivuinen juhlajulkaisu on lämminhenkinen ja täysipainoinen kunnianteko Inkerin kirkon 350-vuotismuistolle. Samalla se on myös vaikuttava, kaunis todistus pienen vieraalle maalle joutuneen kansansirpaleen sankarillisuudesta, siitä miten inkerinsuomalaiset ovat erittäin vaikeissa oloissa jaksaneet säilyttää sekä kansallisuutensa että uskontonsa. Tällaiseen isien perintöön liittyy myös sekä nykyisin eläviä että tulevia sukupolvia koskeva syvä velvoitus, kuten siihen sisältyy tulevaisuuden lupauskin.

Jokainen inkerinsuomalainen on varmaankin hankkiva tämän oman julkaisunsa, ja mielenkiintoisen ja valaisevan sisältönsä vuoksi sen soisi joutuvan myös mahdollisimman monen Suomen suomalaisen käsiin.

Saini Laurikkala.

TOIMITTAJAN TUOLILTA

Viittaamme toisaalla lehdessämme olevaan julkaisijan eli Inkeriläisten Yhdistyksen vetoomukseen ja toivomme jokaisen lukijakuntaamme kuuluvan täyttävän tässä suhteessa velvollisuutensa. Lehtemme tilaajamäärä olisi saatava nousemaan. Siihen ovat suuret edellytykset. Myös avustajakuntaan toivotaan lisäystä. Tästä on välittömänä seurauksena lehden sisällön rikastuminen ja monipuolistuminen.

Tarkastellessamme kortistoa, olemme todenneet tilaajien joukosta jääneen pois ja yleensä puuttuvan monta tuttua nimeä. Mistäkö tämä johtuu, lienee vaikea päätellä. Käytäntö on kuitenkin eräiltä osin ilmeissut sen. Lähinnä kaiketi seuraavat seikat lienevät saattaneet vaikuttaa menettelyyn:

— Välinpitämättömyys, minkä vuoksi tehtävä jäänyt hoitamatta, kun kukaan ei ollut kehoittamassa, tyrkyttämässä lehteä. Menettely ilmaisee asianomaisen nurjamielisen asennoitumisen läheistä asiaa kohtaan. Kun oma taloudellinen toimeentulo on turvattu tai yhteiskunnallinen asema saavutettu, muusta ei ole väliä, ajatellaan.

— Toisena syynä siihen on ollut haluttomuus tunnustautua tähän piiriin kuuluvaksi. Sehän merkitsee itsensä eli syntyperänsä kieltämistä, esi-isiensä työn ja taistelun halveksumista.

— Kolmantena seikkana lienee määrätyistä syistä jonkinlainen arkailu ilmaista itsensä eli esiintyä omalla etiketillään. Näkökohta on tuotu julki lehden nimen muutosehdotuksessa. Asia sinänsä kiinnostaa. Tämä este on eräissä tapauksissa ymmärrettävissä, mutta tuskin riittävä jättäytymään syrjään oman toiminnan piiristä.

Mainitut vaikuttimet sanottuun laiminlyöntiin ovat kaikki enemmän tai vähemmän toisarvoisia verukkeita. Ne paljastavat asianomaisen kielteisen eli "löysin rantein" vakavaan ja suuriarvoiseen asiaan suhtautumisen.

Toivottavasti ensi vuoden alusta lehtemme tilajamäärä kaikesta huolimatta saadaan nousemaan, kunhan jokainen ystävämme vain rientää auttamaan. Toimitus puolestaan pyrkii parhaansa mukaan avustajien myötävaikutuksella tekemään kaikkensa lehden sisällön yhä täysipainoisemmaksi saattamiseksi.

Yhteinen suru

Teppo Pukin muistolle.

Päivä liillyy päivänkiloon,
virla vierii virran luo,
surul yhlyy, ilol iloon,
kaikella on lahli luo.

Käsi liiltyy käteen tuonen,
sammuu katse aallon taa,
huomenehen liillyy huomen,
elo mainen raukeaa.

Sammuu tähti taivahalta,
aukee kumpu kalmislon,
ei näy murhe mullan alta,
himmenlyvä muislo on.

Hiljaa kukkii kumpu umpeen.
Ystävämme vaikeroi ....
— Hiljaa kohtaa tunne tunteen,
koska tuonenkellot soi.

Kuivuu kyynel aikanansa,
elo haaval arpeen luo,
kukin kulkee vuorollansa
Suuren Kalman Herran luo.

Siispä, ysläväni, siellä
kuivaa kyynelesi vaan,
riennä hartahalla miellä
isän muislo siunaamaan!

Anni Pukki.

Inkeri-nimen etymologioista

julkaisi Kalevalaseuran Vuosikirjassa n:o 41/1961 Helsingin Yliopiston Suomenkielen laitoksen paikannimien keräysosaston hoitaja dosentti Viljo Nissilä mielenkiintoisen esityksen. Pyrkiessään selvittämään Inkeri-nimen alkuperää kirjoittaja nojautuu laajaan lähdekirjallisuuteen ja pyrkii valottamaan asiaa varsin perusteellisesti. Kirjoitelma alkaa näin:

Inkeri l. Inkerinmaa, nykyruotsin Ingermanland, muinaisruotsin Inger, viron Ingrima, venäjän Ižerskaja zemlja, latinan Ingria, on tarkoittanut alun perin Nevaan etelästä päin laskevan Inkereenjoen seutuja, mistä ovat merkinnät ustje Ižery, ust Ižery, v zemli ižerskoi, reky Ižery 1240. Inkerinmaan nimen vanhin merkintä esiintyy tietääkseni Henrik Lättiläisen kronikkaan 1220:in terram, que Ingaria vocatur, ja vähän myöhemmin mainitaan paavin bullissa Inkerin pakanoista: in terris videlicet Watlande, Nouve, Ingriae et Carelae 1241, cum pagani Watlandiae, Ingriae et Careliae 1255, paganorum Karelie, Ingrie, Lappie et . Watlandiae 1275. Nimen tunsivat myös skandinaaviset riimikronikat, esim. Inger ok Watland (Eerikin kronikka), praesertin Ingriam (Eerik Olavinpojan kronikka), samoin venäläiset kronikat, esim. Ižera 1270, na Ižeru 1348, ja hansalaisissa lähteissä on käytetty nimimuotoa Engera=Ingeren, alkaa esitys.

Venäläiset kronikat eivät kuitenkaan tunteneet vielä 1000- ja 1100-luvulla ainoatakaan inkeriläisten nimityksistä., vaan ainoastaan 'karjalaiset', joiksi yhä vielä itseään nimittävät läntisen Inkerinmaan inkeroiset l. ižorit, ja samaa nimeä käyttävät heistä yhä vatjalaiset. Inkerikoilla on tarkoitettu etupäässä Soikkolan, Kaprion ja Ala-Laukaan inkeriläisiä, ja Hevaan asukkaat olivat inkeroisia (murt. inkaroisia). Venäjän ižori-nimeä on käytetty Inkerin kreikkalaiskatolilaisista ja myöhempi suomalaisten käyttämä analoginen muoto inkeriläiset on merkinnyt yleensä Inkerin asukkaita. Vanhimmat merkinnät Inkerin asukkaista ovat Henrik Lättiläisen kronikan ingaros, venäläisten lähteiden Ižerjane, s Ižerjany 1241 sekä Paavin bullissa que Kareli et Ingeri nuncupantur, Karelos et Ingros, ad dictorum Karelorum 1351 ja Eerikin kronikassa mz rytza ok ingerboo.

Tähän tapaan jatkuu laajahko ja perusteellinen esitys lähdekirjallisuusviitteineen varsin mielenkiintoisena, ja päättyy seuraavaan yhteenvetoon:

Inkeri-nimi on siis yhä lopullisesti ratkaisematta. Mahdollisesti uudet arkeologiset löydöt voivat tuoda lisävalaistusta Laatokan etelärantojen asutushistoriaan, jolloin nimen etymologiakin voidaan ehkä ratkaista. Slaav. ižori-asu ei missään tapauksessa palaudu kantaslaavilaiseen aikaan, ja Ingegerdin aika (1000-luku) tuntuu taas myöhäiseltä, kuten Mikkola on huomauttanut. Joennimi (ehkä maannimikin) on vanhempi kuin asukkaiden, mitä tukevat asiakirjat: vatjalaiset on mainittu jo 1069, karjalaiset 1143, mutta ižoreista puhutaan vasta 1200-luvulla. Ilmeisesti Nevan ja Inkerenjoen suoperäiselle, melko asumattomalle, mutta läpikultutienä tärkeälle alueelle alkoi pysyvää karjalaista asutusta siirtyä vasta 1000-, 1100-luvulla joko pohjoisesta Laatokan länsirantamilta ja Vuokselta tai idästä Olhavanjoen suupuolen kanta-Karjalasta. Nämä asukkaat saivat sitten nimensä Inkerenjoen (ja ehkä Inkerenmaankin) mukaan.

Artikkelista on otettu eripainos, mikä on kunkin asiasta kiinnostuneen saatavissa.

A. M—nen.

MUISTIKUVAT

NUO KAUNIIT KUVAT AJAN ENTISEN
NIIN ILMIELÄVINÄ MIELEEN PALAA,
LUO LÄMPÖÄ JA RAKKAUTTA VALAA
KRISTALLIMALJAAN SUURTEN MUISTOJEN.

JA HETKET HUOLETTOMAN NUORUUDEN
NÄIN LUOKE HILJAA HIIPIEN JA SALAA
TAAS HERTTAISINA OLEMUSTA HALAA,
SAA TIUHEMMAKSI LYÖNNIT SYDÄMEN.

AH, MUISTIKUVAT TAKAA VUOSIEN,
NE JOSKUS AURINKONA MIELEEN PALAA,
KUIN ÄIDIN KATSE HYVÄILEE JA HALAA,
KUIN HENKI YSTÄVIEN SILLOISTEN.

AAPPO METIÄINEN.

PARHAIN LAHJA Inkerin kirkon muistojulkaisu

Inkerin kirkon muistojulkaisu on saanut myönteisen vastaanoton ja erittäin hyvät arvostelut.

— "Siihen soisi koko suomalaisen kristikansan tutustuvan. Inkerin evankelisluterilaisen suomalaisen kirkon 350-vuotismuistojulkaisu niin tekstinsä kuin painoasunsa ja kuvituksensa puolesta on erittäin huolellista ja kiitoksen ansaitsevaa työtä."

— "En ole sotien jälkeen lukenut toista kirjaa, joka vaikuttavimmin puhuttelisi lukijaa kuin tämä Inkerijulkaisu. Oletko ehtinyt jo saada sen? Tietosi Inkeristä on sangen vaatimaton, ellet tutustu tähän ainutlaatuiseen ja merkilliseen teokseen."

— "Jokaisen inkerinsuomalaisen ja Inkerin ystävän pitäisi saada itselleen tämän kirjan omistamisen tuottama ilo. Ja lahjapulmien ratkaisuksi se on erinomainen: todella arvokas, erikoinen ja arvonsa säilyttävä lahja."

Tässä eräitä lausuntoja kirjasta. Sitä on vielä saatavissa. Nidottuna se maksaa 1000:—, sidottuna ja numeroituna 2000:— mk kpl.

Teos on runsaasti kuvitettu, erittäin hyvälle paperille painettu ja asultaan aistikas.

Kirjan voi tilata Viestin välityksellä osoitteella: Inkeriläisten Viesti, Porvoo postilokero 5. Se lähetetään p-ennakolla, jolloin hinnan lisäksi peritään postimaksu. Kirja on saatavissa myös kirjakaupoista.

Tampereen paikallisosasto

järjestää syysjuhlan Kalevan seurakuntatalossa sunnuntaina 29 päivänä lokakuuta 1961 kello 14. Tervetuloa suurella joukolla läheltä ja kaukaa.

Johtokunta.

Työsaralta

Turun paikallisosasto

Turun ja sen ympäristön inkeriläiset kokoontuivat Suomalaiseen yhteiskouluun sunnuntaina lokakuun 1 päivänä aloittamaan edessä olevan talvikauden toimintaa. Vaikka tämä tilaisuus oli järjestetty uuteen paikkaan, oli osanottajia silti saapunut ilahduttavan runsaasti. Opettaja Toivo Leinin myötäillessä harmoonilla laulettiin Soi kiitokseksi Luojan. Paikallisosaston puheenjohtaja, maisteri Teppo Samooja kuvaili nykyistä pelon ja jännityksen alaista maailmantilannetta ja johdatti sitten ajatuksemme hajaantuneen heimomme yhteisiin pyrkimyksiin, mainiten onnistuneista kesäjuhlista ja lausui toivomuksen, että edessä oleva talvikausi muodostuisi toiminnassamme entiseen tapaan vilkkaaksi ja antoisaksi. Lopuksi hän teki selkoa inkeriläisen kansansoittajan Teppo Revon merkittävistä saavutuksista. Tämä suurta tunnustusta saanut heimomme jäsen täyttää piakkoin 75 vuotta.

Alustettiin kysymys edessä olevan talvikauden toiminnasta. Siitä virisi vilkas keskustelu, joka tapahtui rakentavassa ja asiallisessa hengessä osoituksena keskuudessamme vallitsevasta hyvästä yhteisymmärryksestä. Päätettiin, että alkavana talvikautena tullaan edelleen järjestämään yhteisiä juhlatilaisuuksia juhla-aikojen yhteydessä. Seuraava tällainen tilaisuus on pyhäinpäivänä, sitten jouluna, pääsiäisenä ja helluntaina. Inkeri-juhlissa Suomessa ja Ruotsissakin esiintynyt laulukuoromme on viime vuosina kärsinyt johtajan puutteesta. Sen perustaja ja pitkäaikainen johtaja Toivo Leini lupautui nyt Turkuun kotiuduttuaan jatkamaan kuoron johtamista. Uusia jäseniä varsinkin nuoremmasta polvesta toivotaan liittyvän kuoroon entisten rinnalle. Jo tässä tilaisuudessa aloitettiin uusien jäsenten keräys ja sitä tullaan jatkamaan seuraavaan juhlaamme saakka. Kovin suotavaa olisi, että kuoro saisi riveihinsä uutta innostunutta voimaa. Neiti Lyydia Adel lupautui huolehtimaan siitä, että kitarakuoro, joka miellyttävillä esityksillään on saavuttanut suurta suosiota, tulee jatkamaan toimintaansa. Ompeluseuran toiminta on jatkunut melkeinpä läpi kesän ja oli jo nyt täydessä vauhdissa, joten sillä olivat talvikauden suunnitelmat jo aivan selvät. Kokous esitti yhteisen toivomuksensa, että yhä useampi nuoremman polven jäsenistä liittyisi yhteisiin harrastuksiimme. Jos osanottajia ilmaantuu, tullaan perustamaan uusia harrastuspiirejä.

Henkilökohtaiset muistelmat entisajan Inkeristä ovat aina tervetulleita. Kirkkoherra Armas Aavikko kertoi hilpeän tarinan menneiltä ajoilta, kun hän oli joutunut esittämään, ainakin näin jälkeenpäin ajatellen, sangen huvittavaa sairaan osaa sekä hoitajansa että seurakuntalaistensa silmissä. Väliajan jälkeen Juho Talonpoika esitti mielenkiintoisen kuvauksen pari viikkoa sitten Inkeriin entisille kotiseudulleen sukulaistensa luo tekemältään matkalta. Rehtori Heikki Mylläri esitelmöi Inkerin kansan entisistä taloudellisista oloista. Hän lausui, että Inkerin kansa oli ennen vankkaa maataviljelevää väestöä, joka viihtyi hyvin kotikonnuillaan. Suurissa maailman melskeissä on tämä pieni suomalainen kansansirpale hajonnut kaikkiin taivaan tuuliin. Melkeinpä yksinomaan maanviljelyksestä eläneen väestön jälkeläiset ovat jakautuneet lukemattomille ammattialoille eri puolilla maailmaa. Sen jälkeen Teppo Samooja esitti noin puolivuosisataa sitten kirjoittamansa kertomuksen, jossa mehevällä kotipuolen murteella hauskasti kerrottiin rauhalliseen suomalaiskylään perin mukavan komentajan johdolla tulvahta-

neesta sotilasosastosta ja lystikkään käänteen saaneesta viinan ostosta. Loppusanat lausui khra Aavikko.

Saatiin kuulla ilmoitus, että seuraava yhteinen tilaisuutemme on samassa paikassa, Turun suomalaisessa yhteiskoulussa, Kauppiaskatu 17, pyhäinpäivänä, marraskuun 4 päivänä klo 14. Juhlaan toivotaan runsasta osanottoa. Heimolaisemme läheltä ja kaukaa ovat sydämellisesti tervetulleita.

M.

Helsingin paikallisosasto

Alkaneella toimintakaudella järjestyksessä toinen Helsingin paikallisosaston ohjelmallinen tilaisuus tämän kuun 8 päivänä oli koonnut yleisöä "tuvantäydeltä" käytettävissä olevaan Sladionin kerhokeskuksen luentosaliin. Joukossa oli varsin runsaasti myös nuorempaa polvea, mikä oli mieluinen loteamus.

Kun tilaisuuden järjestäjien puolesta neiti Hertta Luukkonen oli lyhyesti. mutta sattuvin sanoin lausunut juhlavieraat tervetulleiksi, laulettiin yhteisesli hengellinen laulu Täällä pohjan tähden alla. Neiti Kerttu Susi lauloi hra Kullervo Ennelinin myötäilemänä Merikosken Sinä kullanmurunen ja Kottarainen. Tämän jälkeen hra Ennelin soitti pianolla Smithin Neekeritanssin ja Kobellwskin Preludin. Esitykset palkittiin vilkkain suosionosoituksin.

Ins. J. A. Savolainen käsitteli puheessaan varhaisempien aikojen toimenpiteitä yhteisten asiolden eli Inkerin kysymyksen hoitamiseksi. Esitys nojautui eräisiin asiakirjoihin neljänkymmenen vuoden takaiselta taipaleelta.

Seurasi lasten ohjelmaa. Pari tyttöstä esitti lausuntaa ja laulua. Opettaja Helmi Tiisnekki kertoi mielenkiintoisesti, miten ennenvanhaan, vuosikymmeniä sitten entisessä Inkerissä, niemenvuonon Tyrössä kosittiin ja vietettiin häitä.

Väliajalla nautittiin emäntien maukkaat kahvit piirakoineen ja mulne leivonnaisineen. Ohjelmaa jatkettiin yhteislaululla herra K. Ennelinin säestyksellä. Päätoimittaja Aappo Metiäinen käsitteli puheessaan Suomen suvun vaiheita vuosisataisen elämän saatossa. Koululainen Hannele Kaleva esitti yksinlaulua säestäen esitystään kitaralla ja Ritva tyttönen puhalteli nokkahuilulla kauniita säveleitä. Kun rouva Emilia Simponen oli esittänyt herkän lausuntanumeron, päättyi miellyttävä yhdessäolotilaisuus voimakkaaseen yhteislauluun. K. Ennelin huolehtiessa säestyksestä. .

Seuraavan kerran kokoonnutaan samassa paikassa sunnuntaina marraskuun 12 päivänä tavanmukaisesti klo 14. Toivottavasti yhä lisääntyvällä joukolla.

Inkeri-juhlien jälkeen

Joku päivä sitten sain kirjeen eräältä entiseltä naapuriltani. Hän Hänellä olisi ollut ohjalmaakin suoritettavana siellä juhlapaikalla, tervehdyksien muodossa. Hän olisi halunnut tuoda terveisiä sieltä saloseudun syrjäkyliltä, varakkaan talonpoikaistalon karjapalvelijalta, samoin Tehtaan varjossa työskentelevältä työtoveriltansa, sekä siltä vapisevalta vanhukselta, joka elämänsä ehtoopäiviä viettää yksinäisyydessä, siellä jossain. Ja hän jatkoi: "Mut' en mie niihen koulunkäyneihen ja oppineihen ihmisiin puolest' olis viitsint' virkkua mittiä, hyö suovat itseki sen asjan suorittua, kons' kehtuavat meitä muistua ja muilt' kiireiltiä joutuat. z

Mieku en uo mittäi koluloi käynt, en mie ossua itse kirjuttua, enkä lukkiikua kirjutosta. Tois'-talon Tuomasha miul' tiänki kirjan kirjutti.

Enkä mie ossua lukkii sellasii kirjoikua, mitkä on kirjutettu latinapuustuavloil. Mut' kyl' mie rykkipuustuavet tunnen, ku emmoin ne

opetti miul kylälukkuu lähtiis. Mie osasinki silloin lukkii jo ilman tauvuomatta. Ku mänin enskertua kylälukkuu ja ku tul miun vuoroin männä sinn pöyvän luoks lukemua, nl mäninha mie, vaikk hiljua hirvitti, jot mitähä tuo pappi sannuo.

Siin' pöyväll ol suur kirja selälliä ja pappi näytti pännälllä ja sano jot "alotaha tuost". Mieku oikein rompkai iänel luvin monta värssyy siint Muoseksen kirjast, ni rovast sanoki sil viisi!, jot: sisäluku on Anna-Maril selkiä ja hyvä. Siit hiä kysy sontiolt jot: mitenpäs hänel ne ulko-luvut männiit? Sontio sano: "ulkoluvut se luk rallatti, niinku ois rattail ajant, ja mie annoinki jo sill' Kössin tytöll viistoist kopekkua natsjaijuu!

Ihmist tyrsähtiit nauramua sitä sontion puhetta ja rovastki muhaht' vähän niinku nauruu ja sano jot "kylhä tyttöki ossua hyväst lukkii, mutt' se tuo sontion Pekko on aina niin reilu mies".

No veljein tuas ol oikein tuhma lukemua. Emmoin pit siin ihmisiin aikan männä rovastin ettie vastuamua, jott "mikäpäs siinn on vikan ku tyttö on näin selvä lukemua ja tiä poika ei taho suohha i-tä ja a-ta yhtie?"

Emmoin sano jot onha hänelleki kyl opetettu, mut ku sil polosel pojal on niin kova piä. Antakua nyt täl kertua antieks, ni akhiä ens talven ossua paremmin.

Siit ku mäntii kottii, ni emmoin pyörittel Jussin piäluaelt pitempii hiuksii ja sano viel jot A vot siul, Juhana, ku et opi lukemua!

Seuruavan syksyn myö jokahine alettiin Antteruksen aikan jo hoputtua Jussil, jott otapas nyt Katkesmus käteheis, ennen ku tuas tulluo se tukkajuhla.

Miun lapsen ollessain ei meijen paikois muita kansanjuhlii oltkua ku se kyläluku-päivä, kerran vuuvvess. Ja vaikk se olki ain talvisie aikua, ni ky se vua mieltä lämmitti, vaikk varpapita pyrk palentammua.

Vuosikymmenien takaa

"Inkeri" 6. 8. 1899.

Tyrö. Sunnuntaina 8 p. Elokuuta Tyrön kylän ompeluseura aikoo panna toimeen arpajaiset Tyrön kylässä teatterin luona. Arpajaisten aikana soittaa Kronstadtin merisotawäen torvisoittokunta. Kaiketi saadaan kuulla suomalaista neliäänistä laulua. Kello 6—7 tulee lasketuksi ilmapallo, suotuisalla säällä. Nuorisolla on tilaisuutta, wiime wuoden arpajaistemme tapaan, pitää wiattomia leikkejä niin paljon kuin aika ja paikka myöntäwät. Arpajaiset alkawat klo ½2 j.pp.

Tulot arpajaisista kuin iltamistakin tulevat Tyrön kylän uuden kansakoulun rakennuksen hywäksi.

Juhlatoimikunnan puolesta P. H.

"Inkeri" 27. 8. 1899.

Skuoritsa. Rakkauden ja kiitollisuuden osoituksia poismuuttawalle opettajalle. Opettaja A. Malmi on ollut Taaitsan koulussa kahdeksantoista wuotta opettajana. Wiime kewäänä kun taaltsalaiset saiwat tiedon, että hän aikoo muuttaa Pietariin, niin käwiwät miwttimään, että eikö häntä jollakin tawalla woisi siitä estää, joko palkan lisäyksellä tai jollakin muulla keinoin. Mutta kun opettajan palkat Pietarissa kohoawat aina noin yhdeksään sataan ruplaan, niin arweltiin,

---

Entistä nuapuriani kiitän kirjeestä, kun samalla sain tutustua siihen tukkajuhlaan.

Toivon että heleä heimoni kokoontuu taas ensi kesänä Inkeri-juhlille vaikka ne tulisivatkin Turkuun, niinku piätoimittaja puhheessaa mainitsi.

Monin terveisin!

Matti-setä.

Oma äänenkannattaja

Inkeriläisten Viesti lähtee ensi vuoden alusta viidennelle vuositaipaleelleen. Se tahtoo olla keskinäisenä yhdyssiteenä ja jatkaa kokemuksen viitoittamaa tietä.

Siirtolaisuuden taipaleella osa inkerinsuomalaisista löysi uuden kotinsa sijaintipaikan täältä esi-isien maasta, kanta-Suomesta, osa Pohjanlahden ja Itämeren takaa Ruotsista. Elämä on järjestynyt ja normalisoitunut. Aika kuluu uutteran työn ja touhun parissa. Tämän ohella kaipaamme vaihtelua, innoitusta, virkistystä ja rohkaisua. Näitä saamme melkoisessa määrin keskinäisistä riennoista ja erilaisista aatteellisista toiminnoista, mitkä ovat päässeet hyvään alkuun kaikkialla, missä inkeriläisiä asuu runsaammin. Yhteistoiminta vaatii jatkuvaa tehostusta ja voimanlisää. Viesti tahtoo olla apuna tässä, auttamassa ja opastamassa, tukemassa ja rohkaisemassa.

Lehden toimitus pysyy entisissä luotettavissa käsissä. Samat avustajat ovat tukena. Avustajapiiri laajenee jatkuvasti.

Viestin tilaushinta tulee pysymään samana kuin nytkin eli 500:— täällä ja ulkomailla 600:— mk vuosikerralta.

Toivomme, että lehden levikki tulee lisääntymään, niin että jokaisen inkeriläiseen ja näiden ystävien perheeseen se saapuu säännöllisesti viestiä viemään ja toista tuomaan.

Uudistakaa tilauksenne ajoissa ja huolehtikaa siitä, että naapurinne ja ystävännekin tulee saamaan lehden ensi vuoden alusta.

Menneiden sukupolviemme kunnioitus ja perinteet velvoittavat!

Inkeriläisten Yhdistys r.y.

---

että waikea on käydä kilpailemaan pietarilaisten kanssa. Mutta kiitollisuudesta hywää opettajaansa kohtaan määräsiwät kuntalaiset hänelle wiidenkymmenen ruplan palkinnon.

"Inkeri" 6. 8. 1899.

Tyrö. Sunnuntaina 8 p. Elokuuta Tyrön kylän ompeluseura aikoo panna toimeen arpajaiset Tyrön kylässä teatterin luona. Arpajaisten aikana soittaa Kronstadtin merisotawäen torvisoittokunta. Kaiketi saadaan kuula suomalaista neliäänistä laulua. Kello 6—7 tulee lasketuksi ilmapallo, suotuisalla säällä. Nuorisolla on tilaisuutta, wiime wuoden arpajaistemme tapaan, pilää wiattomia leikkejä niin paljon kuin aika ja paikka myöntäwät. Arpajaisel alkawat klo ½2 j.pp.

Tulot arpajaisista kuin iltamistakin tulevat Tyrön kylän uuden kansakoulun rakennuksen hywäksi.

Juhlatoimikunnan puolesta P. H.

"Inkeri" 27. 8. 1899.

Skuoritsa. Rakkauden ja kiitollisuuden osoituksia poismuuttawalle opettajalle. Opettaja A. Malmi on ollut Taaitsan koulussa kahdeksantoista wuotta opettajana. Wiime kewäänä kun taaitsalaiset saiwat tiedon, että hän aikoo muuttaa Pietariin, niin käwiwät miettimään, että eikö häntä jollakin tawalla woisi siitä estää, joko palkan lisäyksellä tai jollakin muulla keinoin. Mutta kun opettajan palkat Pietarissa kohoawat aina noin yhdeksään sataan ruplaan, niin arweltiin, että waikea on käydä kilpailemaan pietarilaisten kanssa. Mutta kiitollisuudesta hywää opettajaansa kohtaan määräsiwät kuntalaiset hänelle wiidenkymmenen ruplan palkinnon.

Korkkis-Merkki ja kaalinpäät

Nimen Merkki oli ukko
Saanut suulaudestaan.
Vaan ei siitä karvatukko
Itse ollut moksiskaan.

— Mikäs siinä, nimi sopii,
Rakki olen suorasuu,
Sanoja en valikoitse —
Tuumi vanha tervaspuu.

———

Kerran ajaa kelkutteli
Korkkis-Merkki kotiaan
Pietarista, missä kävi
Myymässä hän metlojaan.

Oli syksy. Viisitoista
Kaalinpäätä koreaa
Osti Merkki, pyöreätä,
Pulleata, soreaa.

Mitä muuta Merkki osti,
Se ei kuulu asiaan,
Mutta kuuluu, että nosti
Ahkerasti lasiaan.

Raukeana rallatteli
Syksy-yöhön sakeaan,
Uni voitti, ukko nukkui
Humalahan makeaan.

Liinaharja lönkyttell
Omia vain aikojaan,
"Kananjalat" [1] keikahteli
Kuoppaisella radallaan.

———

Kärryn perälauta petti,
Läpi laski kaalinpäät —
Neljätoista, yhdelle vain
Sanoi: "stop" ja "sinä jäät".

———

Ruuna juottoaltahalle
Kääntyi toisten rivihin,
Kärrynpyörät kalahtavat
Pihan reunakivihin.

Tolppalyhdyn valju valo
Kärryn lavaan lankeaa
Paljastaen Korkkis-Merkin
Kohtaloa ankeaa.

Merkki herää, haukottelee,
Hieroskelee silmiään —
Kärryn nurkassa hän huomaa
Yhden, orvon kaalinpään.

Synti vaatii orjaansa nyt
Hartahasti kiroomaan,
Mutta eessä muiden miesten
Ukko naurahtavi vaan.

— Erimielisyys, se kurja,
Tässäkin käy esillen —
Virkkaa Merkki nähdessänsä
Kysyväisen katsehen.

— Monta päätä, niin ol mieltä
Kaaleillakin kärryssäin:
Mikä kieri oikealle,
Mikä vasemmalle päin.

Tuo vain tuossa yhtä mieltä
Minun pääni kanssa lie,
Koska sille kelpajaapi
Merkin kera sama tie.

Jusslol Ylll.

[1] Kananjalat = kaksipyöräisten kärryjen pilkkanimitys.

TARVITSETTEKO

RAHAA

TOIVEENNE TOTEUTTAMISEEN?

Tie tavoitteeseen on suorempi kuin ajattelettekaan, kunhan Teillä vain on

O I K E A M E N E T E L M Ä

Näin mukavasti ratkeavat asianne avattuanne tilin osuuskassassa.

TAVOITE 100.000:—
talletusaika 6 kk

talletus esim.	10.000:—/kk
korko 4,5 %	770:—
oma säästö korkoineen ..	60.770:—

... ja hankinnastanne riippuen on osuuskassanne valmis tulemaan Teitä vastaan jopa puolitiehen.

mainio markka

OSUUSKASSAT

Tähtäimeltä

Ilmassa on jännitystä,
sekavat on ajat,
väkivalta rikkoo rauhan,
sovinnaisuusrajat.

Niinkuin luonnon lämpösuhteet
aina riitelevät,
syksy syöpi kesän, mutta
talven jälleen kevät.

Ihmiskunta samoin riehuu
aatemaailmoissa,
lähimmäisenrakkaus on
sellaisesta poissa.

Kyllä kaskenpolttajalle
vyörytys on tarpeen,
ihmiskunnan haavoja se
toki ei luo arpeen.

Kuitenkin vain väkivaltaan
turvautuu aate,
minkä käyttövoimana on
verenväri-vaate. *Matti*

80 vuotta

täytti viime syyskuun 19 päivänä lehtemme harras ystävä ja avustaja mv. Simo Torikka Helsingistä. Hän on syntynyt Inkerissä Kelton Ala-Kalttinassa, missä kasvoi ja kehittyi taitavaksi maanviljelijäksi, mitä ammattia harjoitti voimaperäisesti ja kelttolaisten tapaan nimenomaan perunanviljelystä laajassa mitassa.

Simo Torikan isoisä oli muuttanut Suomesta 12-vuotiaana poikasena Kelttoon paimeneksi v. 1823, mistä lähtien Torikan suku asui Inkerissä passilla, säilyttäen täten Suomen kansalaisuuden. Tästä oli Simo Torikalle etua, sillä olosuhteitten muututtua vallankumouksen jälkeen toisenlaisiksi, eikä yksityisyritteliäisyys enää tahtonut luonnistua entiseen tapaan, Torikka pyysi viranomaisilta lupaa palata takaisin Suomeen. Asia järjestyi ja vuonna 1929 Inkeristä muutti Suomeen hänen ohellaan lähes 200 siellä passilla elänyttä Suomen kansalaista. Tämä olikin viimeinen tilaisuus vastaavanlaiseen siirtoon.

Suomessa Simo Torikka osti maanviljelystilan Viipurin läheltä Sommeelta ja harjoitti täällä edelleen järkiperäisesti ammattiaan, kunnes talvisodan seurauksena oli jätettävä jälleenrakennettu koti ja lähdettävä toistamiseen evakon vaikealle taipaleelle.

Mutta Simo Torikka ei lannistunut. Hän hankki uuden viljelystilan, tällä kertaa Kirkkonummelta. Se on vieläkin hänen omistuksessaan joskaan korkean ikänsä vuoksi ei nyt enää viljele sitä itse, vaan tila on annettu vuokralle. Torikka viettää vanhuutensa päiviä Helsingissä.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori:
PORVOO, postilokero 5.
Puhelin, Porvoo 23 053.

Helsingin konttori:
Aurorankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Metläinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:
Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEHILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 11 | Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN | 18. 11. 1961

Muistoja rakkaasta Inkeristä. Ryhmä sukulaisia ja naapureita äskeiseltä vierailumatkalta sinne.

Yhteyden tarve

Suomalaisissa perheissä on totuttu sanomalehdistä seuraamaan kehityksen kulkua ja päivän tapahtumia. Meillä tuskin on kotia, mihin ei tulisi jotakin lehteä. Tavallisesti saadaan useampia eri aloja käsitteleviä julkaisuja. Aikakaus- ja kuvalehtiä tilataan tietouden kartuttamiseksi ja ajanvietteeksi, päivälehdistä luetaan uutisia hetken tapahtumista sekä poliittisista kysymyksistä. Nykyajan julkaisut kuvailevat lukijalle tarkoin sellaisetkin tapaukset, mitkä ovat epäedullisia. Halutaan antaa olevista oloista totuudenmukainen kuva, mikä estää hämäräperäisten huhujen leviämisen. Päivän tapahtumien ja jatkuvan kehityksen seuraaminen ovat osoittaneet kansamme vireää kulttuuriharrastusta.

Eri katsantokantoja edustavissa sanomalehdissä voidaan esittää vapaasti ajatuksia ja arvostella avoimesti yhteiskuntaelämässä ilmeneviä epäkohtia, mikä on omiaan antamaan kansalle luottamuksen siihen, ettei sitä johdeta harhaan.

Jokaisella Suomen kansalaisella on mahdollisuus seurata valppaasti sanomalehtiä ja luoda niistä elävä kuva vallitsevista oloista ja vapaasta yhteiskuntaelämästä.

Inkerinsuomalaisilla on ollut havaittavissa samoja kansallisia piirteitä. Niiden viljelyä on harrastettu jo vuosikymmeniä. Tiedonjano ja kehittymisenhalu on ollut tämänkin maakunnallisen heimon voimakkaana ominaisuutena ja henkisenä rikkautena. Yhteys emämaahan Suomeen menneinä aikoina Inkerissä on ollut kiinteä. Täältä saatuja vaikutteita on sovellettu omaan käytännölliseen elämään. Omia julkaisuja on toimitettu mahdollisuuksien mukaan jo lähes sadan vuoden aikana. Ensimmäiset äidinkieliset Pietarissa ilmestyneet sanomalehdet olivat Pietarin Sanomat 1870—71 ja Pietarin Sanomalehti yhtä välivuotta lukuunottamatta 1872—79. Tunnetuimmiksi Inkerin varhaisemmista lehdistä olivat tulleet Inkeri ja Neva. Ne lakkautuivat vallinneiden olosuhteiden vuoksi edellinen 1917 ja jälkimmäinen seuraavan vuoden alussa. Kun sitten vuoden 1919 tapahtumien johdosta kaakkoisen rajamme yli siirtyi Suomeen kymmenisen tuhatta inkerinsuomalaista ja lännestä Viron kautta tuli tänne niinikään melko runsas joukko, alettiin tuntea tarvetta lähemmän yhteyden ylläpitoon. Jo saman vuoden kesäkuun alussa alkoi Helsingissä ilmestyä Inkerinmaa-niminen aikakauslehti ja saman vuoden syyskuussa Virossa pienikokoinen sanomalehti Narvan Sanomat.

Sittemmin kuluneiden vuosikymmenien aikana on ilmestynyt useita eri julkaisuja. Näistä merkittävämpiä olivat 1920-luvulla aikakauslehti Inkeri ja 1930-luvulla sanomalehti Karjala-Inkeri. Vuonna 1944 lakkautui pi-

temmän atkaa itmestynyt oma äänenkannattaja Inkerin Liiton vuosijutkaisu Suomatainen Inkeri.

Vaikka tarvetta oman tehden uudetteen aikaansaamiseksi tunnettiin kipeästi. vasta t958 tähti tiikkeette tämä Viesti. Käytäntö on osoittanut netjä vuotta sitten tausutun kainon toivomuksen keskinäisen yhteyden yttäpidon tarpeen edes jossain määrin näin tutevan tyydytetyksi täysin täyttyneen. Hajattaan ja eritaisissa otoissa etävät inkerinsuomataiset ovat löytäneet Viestistä todettisen seuratoverin ja ajatusten tulkin. Sitä kaivataan ja odotetaan.

Viesti on pyrkinyt käytettävissä olevin mahdollisuuksin täyttämään sille asetetun tehtävän. Sen tarkoituksena on yhteishengen ja heimoaatteen innoittamien lukijoitten henkisen janon ja arkipäiväisyyttä ylevämmän kaipuun tyydyttäminen. keveämpien tuutahdusten tuominen ja rakkaiden muistojen elävinä pitäminen. Tehtävässään se näyttää suurin piirtein onnistuneen. Se on muodostunut yhteiseksi jokaisetta jokaisette saapuvaksi kirjeeksi, yhdyssiteeksi mitä ilman nyt enää ei osata otta.

Tavoitetta ei sitti vietä olla kokonaan saavutettu. Liian monta heimomme jäsentä on edetteen tämän toimintasektorin ulkopuotella, Viestiltä ulottumattomissa.

Nurja- vaiko ytimielisyyttä on tämä? On inhimillistä ja tuonnollista, että yksitöinä me otemme erilaisia. Kukin taaptaa tavaltaan, sanotaan. Toiset ovat yhteistoimintaihmisiä, toiset omien asioittensa ympärillä pyöriviä. Henkitökohtaiset kysymykset ja niiden ongelmien subjektiivinen ratkominen on minäkeskeisten ajatusmaailmaa hallitseva. tekemiset ja tekemättä jättämiset määrittetevä. Toisitte ei ote sitte atueelle asiaa eikä tiioin heidän vapaat harrastuksensa yllä tähimmäisten toimintapiirin puitteisiin. Näin on kaikkiatta. Sittoin, kun itse ottaan tuen tarpeessa, naapurinkin olemassaoto huomataan ja arvostetaan, kun vaara on ohi, niin vain oma soppi tunnetaan pyhäksi ja sitä linnoitetaan. Kuinka saattaisikaan tämä pieni inkerinsuomalainen sirpate rikkoa poikkeuksen vahvistamaa sääntöä tässä suhteessa.

Kaikesta huolimatta tämä nyt jo monilukuisen joukon omakseen ottama tehti on saanut osakseen suurta huomiota. Viesti on tunnustettu tarpeelliseksi. jopa vätttämättömäksi matkaoppaaksi ja rohkaisijaksi. Se on hyväksytty täyttämään titaajapiirin keskuudessa esi-isien jättämän vetvoituksen vaatia heimonsa kunniakkaita perinteitä.

Käytännöttisen aatteettisen toiminnan rinnalla on oma heimotehti välttämätön. Sen on käytäntö osoittanut. Yli vattakunnan, vietäpä sen rajojen ulkopuotettekin heimotaisten keskuuteen teviävänä se tahtoo koota ympärilleen yhä taajemmat inkeriläispiirit. Lehti toivoo saavansa välittää tukijoilleen kaikki yhteiset asiat. Se tahtoo julkaista myös perhetapahtumia, mikäli ne uskotaan tehden hoidettavaksi. Se haluaa todella olla keskinäinen yhdysside, tiedoitusvätine, epäpotiittinen julkaisu. Näin sen kuukausittaiset 16 sivua muodostuvat antamaan läpileikkauksen järjestö-

työstämme sekä inkeriläisen heimon oloista ja elämästä nykyisillä uusilla asuinpaikoilla hajanaisella asuma-alueella. Samalla se pyrkii heijastamaan menneiden aikojen merkittäviä tapahtumia nykyiselle lukijakunnalleen.

Tämän vuoksi lehtemme julkaisija toisaalla lehdessämme olevassa vetoomuksessa mitä lämpimämmin suosittelee Viestin tilaamista jokaiseen inkeriläiseen ja heidän ystäviensä kotiin.

Yhteyden ylläpidon tarve on nykyisinkin olemassa ja sillä, yhteistoiminnalla, on kauaskantoinen vaikutus ja tärkeä tehtävä.

Uskon ilo ja voitto

Sinä olet tullut teurastetuksl ja olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset (Ilm. 5: 9). Oi mikä ylistyslaulu Karitsan verestä käykään halki maailman. Mikä ylistyslaulu aina aikojen alusta tähän hetkeen asti. Neljänä vuosituhantena se kaikui kaihoavin sävelin ja kaksi vuosituhatta se kaikuu ilon riemulauluissa. Se on vapahdettujen syntisten kiitosuhri, jotka samalla kun saivat nähdä veren, tulivat kaikista murheistaan vapaiksi. Välistä se on taivaan laulu ankarasti ahdistetuille ja taisteleville sydämille, jotka pimeästä yöstään katsahtaessaan ylös vereen eivät enää kaiken onnellisinta päätöstä epäile.

Välistä se on kovin kiusattujen rauhan laulu, jotka saatanan enkelien kahlehtimina veressä kerta kaikkiaan löytävät uudestaan täydellisimmän rauhan. Välistä se on kuolevien vanhurskaiden voittolaulu, jotka näkevät kuoleman synnin helvetin ja perkeleen voitettuina jalkojensa juuressa, koska he tietävät sydämiensä pihtipielet olevan tällä pyhällä verellä siveltyjä. Välistä se on uuvuksiin uupuneiden ja kovasti vaivattujen sielujen juhlalaulu, jotka tässä veressä pitkäaikaisen kärsimisen jälkeen saavat katsella ensimmäistä lepopaikkaansa.

Paljonhan tässä maailmassa on ylistetty ja laulettu loisteliaammilla sanoilla ja suuremmalla kauneudella kuin tätä verta, mutta ei mitään koskaan täyteläisemmin ja innostuneimmin sydämin kuin häntä, joka meitä rakastaa, Jeesusta Kristusta. Hän on päästänyt meidät synneistämme verellään. Kaikki minä voitan hänessä, joka minua vahvistaa (Fil. 4: 13).

Hänelle, joka ei usko Jumalaan, ei voi mitään ihmettä tehdä, vaan hänen täytyy hukkua. Eikä hän voi välttää kuolemaa. Joka taas luottaa Herraan, hän tulee , pelastetuksi vaikka sitten taivas ja maa häviäisivät. Usko vaikuttaa ihmisessä, joka on muuten heikko ja köyhä olento, sellaisen rohkeuden, että hän voi ylpeästl sanoa: vaikkapa kaikki perkeleet, vaikkapa kaikki kuninkaat ja keisarit hyökkäisivät kimppuuni, vaikkapa taivas ja maa olisivat minua vastaan, niin uskon ja tiedän kuitenkin, että olen turvassa.

Tosiaan on se, joka uskoo oikeaan Herraan ja jos hän kuolee, hän kuitenkin jälleen tulee eläväksi. Jos hän on köyhä, hän kerran kuitenkin tulee rikkaaksi. Jos hän on sairas, tulee hän taas terveeksi. Jos rattaat on uskolla voideltu, niin ne kulkevat keveästi. Olkoonpa uskoni kuinka heikko tahansa, niin varmasti tiedän, että Jumala on totinen.

Martti Lutherin mukaan
S. T.

Parhain lahja

Inkerin kirkon muistojulkaisu

Inkerin kirkon muistojulkaisu on saanut myönteisen vastaanoton ja hyvät arvostelut.

— "Siihen soisi koko suomalaisen kristikansan tutustuvan. Inkerin evankelisluterilaisen suomalaisen kirkon 350-vuotismuistojulkaisu niin tekstinsä kuin painoasunsa ja kuvituksensa puolesta on erittäin huolellista ja kiitoksen ansaitsevaa työtä."

— "En ole sotien jälkeen lukenut toista kirjaa, joka vaikuttavimmin puhuttelisi lukijaa kuin tämä Inkeri-julkaisu. Oletko ehtinyt jo saada sen? Tietosi Inkeristä on sangen vaatimaton, ellet tutustu tähän ainutlaatuiseen ja merkilliseen teokseen."

— "Jokaisen inkerinsuomalaisen ja Inkerin ystävän pitäisi saada itselleen tämän kirjan omistamisen tuottama ilo. Ja lahjapulmien ratkaisuksi se on erinomainen: todella arvokas, erikoinen ja arvonsa säilyttävä lahja."

Tässä eräitä lausuntoja kirjasta. Sitä on vielä saatavissa. Nidottuna se maksaa 1000:—, sidottuna ja numeroituna 2000:— mk kpl. Teos on runsaasti kuvitettu, erittäin hyvälle paperille painettu ja asultaan aistikas.

Kirjan voi tilata Viestin välityksellä osoitteella: Inkeriläisten Viesti, Porvoo postilokero 5. Se lähetetään p-ennakolla, jolloin hinnan lisäksi peritään postimaksu. Jos raha seuraa tilausta, lähetetään kirja postivapaasti. Kirja on saatavissa myös kirjakaupoista.

INKERILÄISTEN VIESTI

lähtee ensi vuoden alusta viidennelle vuositaipaleelleen. Se tahtoo olla keskinäisenä yhdyssiteenä ja jatkaa kokemuksen viitoittamaa tietä.

Siirtolaisuuden taipaleella osa inkerinsuomalaisista löysi uuden kotinsa esi-isien maasta kanta-Suomesta. osa Ruotsista. Elämä on järjestynyt. Aika kuluu työn ja yritteliäisyyden parissa, minkä ohella kaipaamme vaihtelua, innoitusta. virkistystä ja rohkaisua. Näitä saamme keskinäisistä riennoista, aatteellisesta toiminnasta, mitä on harrastettu säännöllisesti, missä inkeriläisiä asuu runsaammin. Yhteistoiminta vaatii jatkuvaa tehostusta ja voimanlisää. Viesti tahtoo olla apuna tässä, auttamassa ja opastamassa, tukemassa ja rohkaisemassa.

Lehden toimitus pysyy entisissä luotettavissa käsissä. Avustajapiiri laajenee jatkuvasti. Viestin tilaushinta tulee pysymään entisensuuruisena eli 500:— mk täällä ja 600:— ulkomailla vuosikerralta.

Toivomme, että lehden levikki tulee lisääntymään, niin että jokaiseen inkeriläis- ja heidän ystäväperheisiinsä se saapuu säännöllisesti viestiä viemään ja toista tuomaan. Uudistakaa tilauksenne ajoissa ja huolehtikaa siitä, että naapurinne ja ystävännekin tulee saamaan lehden ensi vuoden alusta. Menneiden sukupolvien kunnioitus ja perinteet velvoittavat!

INKERILÄISTEN YHDISTYS.

Ent. Pietarin suomalaiset

Inkeriläisten Viestin tämän vuoden n:o 4:n sivuilla kertoi toimittaja Niilo Yrjölä ent. Pietarin suomalaisten kokoontumisesta ym. Siinä väläyteltiin myös historiikin mahdollisuuksista. Kokoontumis- ja historükkiajatukset ovat varmasti tervetulleita. Mitä tulee ensinnä itse kokoontumiseen — siinä ovat rajoitetut mahdollisuudet, kun monet vielä elävistä ovat hajallaan ympäri Suomea, mutta tällainen historiikki kuitenkin jollain lailla yhdistäisi vuosikymmenien takaisia muistoja.

Ajatus tuli mieleeni, kun äitini isä joskus 1870-luvulla muutti Joroisista Pietariin, ollen vuoteen 1918 eri metallitehtaiden palveluksessa; viimeksi Nobelilla. Äitini syntyi 1885 Pietarissa, asustaen viimeiset vuodet Orenburgin kadulla sijaitsevassa Pietarin suomalaisen kansakoulun rakennuksessa, osallistuen mm. kanttori Räikkösen johtamaan laulukuoroon. Tullut Suomeen 53 vuotta sitten. Nyt on tämän lehden tilaaja, hankkien itselleen myös Inkerin kirkon muistojulkaisun. Mainitun toim. Yrjölän artikkelin yhteydessä sanoi olevansa valmis tilaamaan ensimmäisten joukossa tuollaisen "Pietari"-teoksen.

Mitä tulee muistoihin, niin sattui kerran Imatralla, kun ukkini ja enoni (molemmat pietarinsuomalaisia ja Nobelilla olleita) 1920-luvulla olivat Imatran voimalaitoksen rakennustyön konemestarina ja teknikkona, tuli voimalaitoksen rakentamiseen tutustumaan eräs Nobelin-tehtaitten johtajista — nimeltään Rolf Nobel — siinä sukeutui keskustelu Pietarin muistoista. Herra Nobel sanoen ukilleni mm.: "No Mähönen, jos kerran mennään takaisin Pietariin, niin palkka on juosut siitä päivästä lähtien, kun lähdettiin v. 1918!" Sanat olival vuodelta 1924 ja palkka oli siis tiedossa siihen mennessä kuudelta vuodelta!

Mitä tulisi siis itse teoksen kuvitukseen kuvalaattojen muodossa juuri tässä ent. pietarinsuomal. muistohistoria-kirjassa, niin luulisin voivani järjestää tässä tapauksessa tämän alan liikkeessä palveluksessa olevana hyvinkin edullisen kuvalaattojen teettämismahdollisuuden. Niinpä itse keräilyyn tiedoista ja kuvista kannattaisi ryhtyä toimimaan.

Y. E. V.

Myrskytuuli

(1922).

**Sano, syksyn raju tuuli,
miksi taasen tuiitkaan,
sinulla on hyinen huuli,
hyväilysi jäätää maan.**

**Miksi aina myrskyin myivit,
tuhoa tuot tuliessais,
kuolemaa vain uytkin kyivit,
luonto on sun surmaamais.**

**Miks et heugähtele hiljaa,
leppoisasti liikkuen,
miks et viihdyttele viljaa
niinkuin kevyt keväinen?**

**Miks et voisi sydämehen
luoda lemmenliekkejä,
miks ei usko yhteisehen
onneen sua viehätä?**

**Myrskyävä tuuli, kuule,
pyydän, poio, sinua:
älä rinnastani tuule
vain pois kevään kaipuuta!**

AAPPO METIÄINEN.

TOIMITTAJAN TUOLILTA

Kun nelisen vuolla sillen oli päätetty ryhlyä jälleen julkaisemaan omaa lehleä ja alleklrjoillanul nimitetty lämän vaslaavaksi toimillajaksi, ensimmäisiä lehläviä oli ohjelman suunnillelu. Jo alunperin lähdelliin siilä, ellä lehli lulee olemaan epäpoliillinen kulllnuri-hisloriallis-aatteellisissa aihepiireissä liikkuva julkaisu. Samalla pidelliin lärkeänä. että mainilluun sekloriin sopeuluvan pääarlikkelin ohella sisällöön lulee kuulumaan säännöllisesli harlauskirjoilus. Tämä oli larkoilus saada vuorolellen ennemmin Inkerissä loimineilta tai nuoremman polven inkeriläissynlyisiltä papeilla ja muilla asiannharrastajilla. Suunnilelma ja aloile epäonnislui. Vain ensimmäiseen numeroon kirjoilus saaliin hankituksi, muuta ei. Monista yrityksislä huolimatta. Mikä lieneekään ollut siihen syynä! Varojen puutteessa ei voitu varata. luvata ja suorittaa pieniäkään kirjoituspalkkioita asianomaisille avustajille.

Ohjelmaa on silti noudatettu. Kiitos uskollisten avustajien. jotka ovat ahkeroineet aihepiirinsä parissa hoitamalla osuutensa niin, että lehti on voilu säännöllisesli toimittaa lukijoille tarkoitelussa ja luvalussa muodossa.

Nyt lehden lähtiessä ensi vuoden alusta viidennelle vuositaipaleelleen on pyrkimyksenä yrittää uudelleen toteuttaa mainitussa mielessä alkuperäinen suunnitelma hartauskirjoituksen kohdalta. Toivottavasti entistä paremmalla menestyksellä. Ensi vuoden alusta yritetään saada lehteen tämä sanotun mukainen ja toivottu hartauskirjoitus. Toimenpide ei suinkaan merkitse tähän asti toimituksen pyynnöstä huolellisesti tehtävää hoitaneen avustajamme työn aliarvioimista. Kysymys on vain vaihlelun aikaansaamisesla ja esilyspohjan laajenlamisesla. Vuoden kuhunkin lehleen lulisi lällöin kirjoillamaan sopivaksi kalsomaslaan aiheesla kulloinkin eri henkilö.

Toisena loimillajan vakaana loivomuksena on lilaajamäärän voimakas lisääminen. Täslä on puhullu ja kirjoilellu jo enemmän kuin kerran. mulla hyvää asiaa kannallaa jatkuvasli muislaa. Levikin lisäämiseen oval olemassa suurel mahdollisuudet. Tällöin saalaisiin lehti ilsensäkannallavaksi, mikä olisi erinomaisen lärkeälä. Luonnollisena ja välillömänä seurauksena siilä olisi lehden rikasluminen myös sisällöllään, mihin on pyrilly koko ajan. Tämä edellyllää ensisijaisesli avustajakunnan laajenlumista ja samalla uhranluvaa lyönsä lahjoittamista oman hengenmaailman vaalimiseen aatteellisuuden alttarilla.

Olisi lähdettävä siitä, että jo tilaajamäärän lisäämisessä jokainen tämän lehden ja oman heimoasiansa ajamlsen ystävä tekee voitavansa. Samoin varsinainen kirjallinen avustustyö olisi toistaiseksi niinkuin tähänkin asti tehtävä harrastuksesta ja auttamisen ilosta, yhteisvoimin oman heimoasian hyväksi. Esimerkkejä vastaavanlaisesta toiminnasta tähänastisen avustajakunnan piiristä ei puutu. Kiitos siitä vielä kerran ja kiitos jo ennakkoon uusille avustajavoimille!

Tiedustellaan

kahta Inkerin Kolppanassa syntynyttä miestä, jotka aikanaan palvelivat Semjonovskin pioneeripataljoonassa Suomessa Kokemäki Pori.

Yhteys pyydetään ottamaan osoitteella Inker. Viesti Porvoo, Iokero 5.

MÄNT MIES

HÄNEN LAULAMAASE SURUVIRS

Runo syntyi v. 1912. Ensi kertaa sen esitti Suomen Kansallisteatterin näyttelijä, inkeriläinen Iisakki Lattu "Inkerin Ylioppilaat"-yhdistyksen 25-vuotisjuhlassa 1916. Se ilmestyi saman vuoden "Inkerin Joulussa". Säkeistöt 3 ja 5 on lisätty myöhemmin. Katsomme aiheelliseksi julkaista tämän mainion runon lehdessämme esitelläksemme keski-Inkerin murretta ja koska op. Vilho Pentikäinen on luonut sille onnistuneen sävellyksen.

En tietänt ennen mie,
en tietänt. mikä lie
se mitä suruks sannoot.
A sit ko hullu nain,
ni ruasaast tietää sain,
kuin pirut paulaa pannoot.

Sen näin mie koht, jot olj
täs mänt jo vappaa volj,
ko akka talloo tuotii.
Vaik kiännyin mihin päin,
olj akka vierelläin
ja kaik mänj uutta muotii.

Tot lykky lyhenöö,
ko naine rähisöö
ja torruu tolkkuu vajjaa.
Hiä pyrkii vallan piäl,
vaik se on turhuus tiäl
ja rauhan poikkee ajjaa.

Kats ennen, ko täs viel
ei olt miul akkaa tiel,
ni mikä miun olj elläis!
Olj päivä lipo ei,
a senko sanoit hei,
ni kaik olj kämmeneiläis.

Se sorja aika jäi,
ko miul tiä riesa käi,
jot öksyin miekii naimaa.
Nyt toprat toisiil suon,
a itse mänt jo uon,
en' kykkii kohentaimaa.

Jos tuon nyt omin päin,
siel kerran käyvessäin,
vaik minkän vessin Linnaast,
ni koht jo tulloo hiä
eik ennää mittää niä,
ko huutaa vua siint hinnaast.

Ja ain, vaik mitä tien
ja minkän mihin vien,
ni hiä kyl suarnat lukkoo.
Sit pienkii silmät kii,
a korvat suavat nii,
jot männööt monnee lukkoo.

Onks tiä nyt ennää kurj!
A nauro sil taik surj,
nl ei se toiseeks muutu.
Ja huutakoo vaik ain.
mie omast puolestain
en hännee konsaa puutu.

A mikäpäs siin lie,
jot justii, justii mie
sain tiänkii äksyn ämmän!
Vetj tuos vot monjkii mies,
vaik ain on putelj ies,
suap paljo hempijämmän...

A olj se miten olj,
ni oljha miulkii volj
se kaikkiin paremp ottaa.
Nyt mänköö, mänköö hotj
vaik hitoil koko kotj
ja miunkii viekööt sottaa...

Teppo Samooja.

VIESTIN tilauksen voi lähettää suoraan toimitukseen tai myös Helsingin toimistoon. Niitä ottavat vastaan paikalliset asiamiehet, postikonttorit ja kirjakaupat. Tilausmaksu suoritetaan samalla sinne, mistä tilaus tehdään. Ink. yhd. p-siirtotilin n:o on 30 636.

Asiamiehet, lähettäkää kokoamanne tilaukset välittömästi toimitukseen, jotta ehditään ajoissa hoitaa osoite- ym. asiat kirjapainoon.

Toimitus.

TYÖSARALTA

Helsingin paikallisosaston

taranmukainen kuukausi-illanvietto oli sunnuntaina tämän kuun 12 päivänä Stadionin kerhohuoneiston luentosalissa. Jälleen oli saapunut yleisöä tuvan täydeltä. Alkajaisiksi laulettiin yhteisesti Kansalaislaulu. Lehtori Matti Vironmäki lausui osanottajat tervetulleiksi yhteiseen tilaisuuteen ja kertoi mukaansatempaavasti viime kesäisestä matkastaan Israeliin. täydentäen esitystään hyvällä kuultokuvasarjalla. Puheen päätteeksi laulettiin yhteisesti hengellinen laulu Käy yrttitarhasta polku.

Aatami Leino puhui entisten tapahtumien muistojen vaalimisesta. Niistä saattaa olla iloa, ne antavat mielenkevennystä alakuloisuuden ja arkisten huolien yllättäessä meidät velvollisuuksiamme täyttäessä. Ne rikastuttavat elämäämme ja antavat voimia vaikeuksien voittamiseksi.

Emäntien maukkaat leivonnaiset hyvän kahvin kera antoivat vauhtia rupattelulle ja vapaalle keskinäiselle seurustelulle. Ohjelman jatkuessa soitti Matti Akkanen huuliharpulla Aatami Leinon vihellyssäestyksellä muutamia musiikkikappaleita. Päätoimittaja Aappo Metiäinen käsitteli puheessaan yhteistoiminnan ja keskinäisen kanssakäymisen tarvetta ja oman äänenkannattajan suurta osuutta sen edistämisessä. Puhuja toivoi samalla, että yhteisvoimin yritettäisiin levittää Viestiä yhä useammalle tilaajalle. Toimenpiteellä tuetaan voimakkaasti omaa asiaa ja vahvistetaan yhteistoimintaa.

Hannele Kaleva kertoi hauskan tarinan ja esitti yksinlaulua. Miellyttävä tilaisuus päättyi yhteisesti laulettuun Karjalaisten lauluun.

Seuraavan kerran kokoonnutaan samassa paikassa joulukuun toisena sunnuntaina 10. 12. klo 14 pikkujoulun merkeissä.

Tampereen paikallisosaston

syyskauden alkajaistilaisuus oli tutussa Kalevan seurakuntatalossa sunnuntaina lokakuun 29 päivänä. Osanottajia oli kertynyt tavanomaisesti runsaasti, melkein tuvan täydeltä. Tämä todistaa yhteistoiminnan tarpeellisuutta.

Alkajaisiksi laulettiin virsi 388 ja paikallisosaston puheenjohtaja lausui osanottajat tervetulleiksi pitkän kesätauon jälkeen jatkamaan yhteisvoimin Tampereellakin hyvälle alulle päässyttä hengenviljelyä. Tämän jälkeen puhui rovasti L. Viljanen. Hän käsitteli esityksessään heimokansojemme kohtaloita ja kertoi terveiset ruotsininkeriläisiltä. Puhe päättyi yhteiseen rukoukseen.

Seuranneen tauon aikana nautittiin maukkaat kahvit leivonnaisineen höysteenä vilkas rupattelu. Ohjelman jatkuessa laulettiin virsi 365 ja puheenjohtaja selosti Lahden kesäjuhlaa. Kun oltiin pidetty pienet arpajaiset, päätettiin järjestää pikkujoulujuhla samassa paikassa. Asian hoitaminen jätettiin johtokunnan huoleksi. Siinäpä se syksyinen iltapäivä taas vierähti niin pitkälle, että alkoi olla aika lopettaa miellyttävä yhdessäolotilaisuus. Päätössanat lausui ja loppurukouksen piti Paavo Jaakkimainen, minkä jälkeen laulettiin yhteisesti virsi 60 ja hajannuttiin kukin omalle taholleen seuraavaan tapaamiseen asti.

P. J.

Inkeriläisten Yhdistyksen

johtokunnan kokous pidettiin Helsingissä kahvila Primulan kabinetissa sunnuntaina marraskuun 5 päivänä. Puheenjohtaja J. A. Savolainen selosti Lahden kesäjuhlaa ja siitä johtuvia asioiden järjestelyjä. Juhla todettiin kaikin puolin onnistuneeksi. Myös ta-

leudellinen tulos oli hyvä. Ensi vuoden kesäjuhlapaikaksi tullaan vuosikokoukselle ehdottamaan Turkua. Juhla on tarkoitus pitää heinäkuun toisena sunnuntaina. Paikallisosasto saa huolehtia järjestelystä.

Keskusteltiin yhdistyksen toiminnan laajentamisesta ja voimistuttamisesta sekä päätettiin ryhtyä vastaaviin toimenpiteisiin. Päätettiin jatkaa seurakuntatyön, kansantietouden ja nimenkeräystoimintaa vuosikokouksen päätöksen mukaisesti.

Käytännöllisten töiden hoitaminen jätettiin työvaliokunnan tehtäväksi.

Yksimielisesti päätettiin muuttaa johtokunnan aikaisempaa päätöstä Kolppanan seminaarin 100-vuotismuistojulkaisun suhteen siten, että julkaistaan laajempi teos. INKERI-kirja. Toimitustyö jätettiin opettaja, päätoimittaja Aappo Metiäisen tehtäväksi. Kirja ilmestyy kahden vuoden kuluttua. Samalla päätettiin ryhtyä asian edellyttämiin käytännöllisiin toimenpiteisiin.

Turun paikallisosasto

Pyhäinpäivä omistetaan vainajain muistolle. Turun paikallisosaston marraskuun 4. päivänä pidetyn juhlan ohjelma oli suunniteltu tässä mielessä. Opettaja Toivo Leinin säestyksellä laulettiin aluksi virsi Oi, Jeesus, kiitos nimellesi sun. — "Vainajainpäivää vietetään surun ja murheen, mutta myös ilon ja kiitollisuuden merkeissä", lausui kirkkoherra Armas Aavikko. Hän jatkoi, että vaikka me tunnemme murhetta siitä, kun ehkä monelta kaikkein läheisimmät on kutsuttu pois, tunnemme iloa ja kiitollisuutta siitä, että nämä omaiset ovat kerran meillä olleet. Vaikka emme voisikaan viedä kukkasia heidän haudalleen, meillä voi kuitenkin olla läheinen henkinen yhteys heihin. Me voimme muistella heitä lämpimin ajatuksin. Puheen jälkeen veisattiin virsi Oi, Herra, jos mä matkamies maan. Tämän virren sanat "Muut kaikki hylkää, vaan sinä et", lähtökohtana puhui Juho Talonpoika ihmisen usein hyvin ristiriitaisesta ja monenlaisten vaikeuksien alaisesta maallisesta vaelluksesta. Varsinkin meidän aikanamme, jolloin eletään valtavan jännityksen ja pelon vallassa, on tarpeen se rauha, mikä sisältyy raamatun totuuksiin ja niihin lupauksiin, jotka Jeesus meille jätti.

Puhetta seurasi väliaika, jonka aikana nautittiin kahvia, tehtiin lehtien tilauksia ja kerättiin jäsenmaksuja. Lehdellemme kertyikin jo tässä tilaisuudessa tilaajia erittäin runsaasti. Niiden vastaanottoa jatketaan seuraavassa juhlassamme, joka vietetään tapaninpäivänä suomalaisessa yhteiskoulussa. Kun väliajan jälkeen oli taasen laulettu yhteisesti, nousi Juho Hartikainen puhujanpaikalle. Hän kertoi samanaamuisista näkymistä Turun hautausmaalla, jossa hautakummut peittyivät kauniista kukkakimpuista. Sitten hän lausui sepittämiään runoja sellaisten omaisten muistolle, joiden haudoille ei olla tilaisuudessa viemään kukkakimppuja. Harrastunnelmaisen juhlatilaisuuden loppusanat lausui kirkkoherra Armas Aavikko. Vielä veisattiin virsi.

M.

———

Arvoisa lehtemme tilaaja!

muistapa uudistaa ajoissa ensi vuoden tilaus, ettei tule keskeytystä lehden saapumisessa. Pidä huoli siitä, että myös naapurisi ja ystäväsi tekee sen. Ja ellei hän ole entinen lehden tilaaja, toimi niin, että hänestä tulee uusi lehden ystävä.

Muistoja ensimmäisestä maailmansodasta

III

Niin Puolassa kuin Itävattassakin tutimme usein tapaamaan ja näkemään suurtitoja mitä meiltä Inkerissä nimitettiin "hovi".

Toisinaan jouduimme pysähtymään hovin tttuksilte. Upseerit majoittuivat päärakennuksen huoneisiin, mutta miehistö utkosuojiin. Otihan kesäaika. Isäntäväet otivat paenneet ja vieneet osan omaisuudestaan mukanaan, mikäti se oti siirrettävissä.

Kerran jouduimme Puotassa Tarnovskin hovin tituksitte. Rakennukset olivat uudet ja isot. Täättäkin isäntäväki oti paennut. Luuttavasti oti ottut kiire tähtö, kun otivat vieneet vain vätttämättömät tavarat mukanaan. Huoneissa oti katusto paikattaan. Myöskin useita metsästyspyssyjä oti tetineessä. Oti hyvä flyygeli, millä pojat rimputtetivat. Siinä tutin toteamaan kuinka raakoja sotitaita ott joukossa. Eräät rupesivat särkemään hyvää ja siroa katustoa, kun otivat vihottisen atueetta ja omaisuutta. Satuin näkemään tämän ja yritin kiettää. Siihen sattui tutemaan eräs kuormaston upseeri, joka kielsi ankarasti hävittämästä ja särkemästä niin katustoa kuin mitään muutakaan. Pojat petästyivät. Lähettä oti kaunis metsä. Ketaksessa oti patjon hirven nahkoja kuivatettuna. Siitä saattoi arvata, että metsissä oti riistaa.

Kun rintamalla on hitjaista, sittoin kuormastonkaan ei tarvitse liikkua. Hevoset saavat tevätä ja miehet ovat omissa tehtävissään. Nyt oti settaista hitjaisempaa aikaa. Otimme joutuneet erään hovin tiluksitte. Kesäkuu v. t9t5 oti atussa. Tuli määräys hankkia kuormastoa varten monentaista tavaraa. Hevosen kengätkin otivat vähissä. Minut ja eräs pietaritainen kauppias, joka oti samassa kuormastossa, kutsuttiin kanstiaan. Meitte annettiin tuetteto tavaroista, joita piti tähteä rautateitse Lvovin kaupungista ostamaan. Ostoksia varten annettiin tarvittava rahamäärä, rahat sai hattuunsa toverini. Asematte meitä saatettiin parivatjakotta. Yhden hevosen rattaita ei kuormastossa ollut. Ei tarvinnut kauan odottaa junan tutoa.

Sattui otemaan hettuntain aatonaatto, kun jouduimme Lvoviin. Sinä päivänä emme ehtineet tehdä ostoksia. Hommasimme hotettista huoneen kaikitta mukavuuksitta. Seuraavana päivänä ostimme mitä tarvitsimme. Aikaa meni iltaan saakka. Yövyimme samassa hotettissa, kun seuraavana päivänä oti hettuntai. Saimme viettää siettä pyhän. Aattopäivänä kävimme vietä ottamassa vatokuvat muistoksi näin harvinaisetta reissutta sota-aikana.

Hettuntaipäivänä kävetimme katsetemassa kaupungin erikoisuuksia. Kaupunki on hyvin kaunis ja suuri. Näimme useita muistopatsaita ym. merkittisyyksiä. Laitakaupungissa oti korkea kukkuta, mistä oti hyvä näköata yti kaupungin. Sinne johtivat somat hiekkakäytävät ympäröivine kauniine kukkanurmikkoineen. Kävimme siettä ihaitemassa näköataa. Kun päivä sattui otemaan kaunis, niin siellä tiikkui patjon väkeä.

Matka oli virkistävä ja muistorikas kaikkine nähtävyyksineen ja kokemuksineen.

Seuraavana päivänä oti paluu takaisin tukikohtaamme. Oten edellä jo maininnut, että siihen aikaan oli tentokoneita vähän muittakin vattioilla, eikä ainoastaan venäläisittä. Yhden ainoan kerran pudottivat pommin yrittäen tuhota kuormastoa, mutta sittoinkin osumatta. Kone tensi kovin ylhäällä. Tuskin paljaalla silmättä näkyi. Pojat rätisyttivät sitä kivääreittään, mutta turhaan. Sinne se meni mistä oli tultutkin. Tulkoon mainituksi, että kuormastomme jou-

PIMEÄSSÄ KULKEISSASI PIDÄ «VÄLKKY« MUKANASI. KAUPOISTA NYT NIITÄ SAA KARKOITTAMAAN KUOLEMAA.

Pimeällä tiellä vaanii vaara

"Musta surma" vaatti vuosittain suuren määrän uhreja. TALJAn keräämien tietojen mukaan arvioidaan viime vuonna saaneen surmansa pimeänä aikana yli 200 ihmisen, eli noin kolmanneksen kaikista tieliikenteemme uhreista siitäkin huolimatta, että liikenteen määrä oli varsin pieni verrattuna valoisan vuorokaudenajan liikenteeseen.

Vuonna 1960 sai tieliikenteessämme surmansa 135 polkupyöräilijää ja 1 727 loukkaantui.

Polkupyöräilijöiden on ennen matkalle lähtöä syytä tarkistaa, että ajoneuvon valaisimet ovat määräysten mukaisessa kunnossa sekä liasta puhtaat.

Polkupyöräilijän on muistettava, että

— pimeän tai hämärän aikana ajettaessa, tai milloin näkyvyys on muusta vastaavasta syyystä rajoitettu, tulee polkupyörässä olla lyhty, joka tyydyttävästi valaisee tietä. Taskulamppua ei katsota riittävän tehokkaaksi; ;

— polkupyörän tai sen perävaunun takapyörän lokasuojan tulee takaosaltaan ainakin 20 cm:n korkeudelta olla valkoiseksi maalattu. Sen on oltava myös puhdas vastatakseen tarkoitustaan;

— takalokasuoja on varustettu tehokkaalla punaisella heijastimella. TALJA haluaa lisätä tähän: lokasuojaan kiinnitetty tarpeeksi leveä heijastinnauhakaistale lisää huomattavasti pyöräilijän näkyvyyttä.

Vuonna 1960 sai tieliikenneonnettomuusksissa surmansa 99 moottoripyöräilijää ja 25 sen matkustajaa. Lisäksi 1 461 kuljettajaa ja 427 matkustajaa loukkaantui.

Mopolla ajaneista menetti vastaavasti henkensä 75 ja 756 loukkaantui. Näistä onnettomuuksista sattui suuri osa pimeän aikana.

Moottoripyöräilijöitten ja mopoilijoitten on muistettava, että

— pimeän tai hämärän aikana tai milloin näkyvyys on sumun, vesi- tai lumisateen takia rajoitettu, on kaikissa ajoneuvoissa käytettävä moottoriajoneuvoasetuksen mukaisia valolaitteita ja huolehdittava siitä, että heijastimet ovat puhtaat. Moottoripolkupyörässä on oltava edessä lyhty, joka näyt-

---

tui liikkumaan hyvin laajalti niin Puolassa kuin Itävallan alueella. Tulipa käytyä useissa kaupungeissa. Varsovassa, Lublinissa, Radomissa, Chmielnikassa, Kielcessä jne. Mainitsemani kaupungit olivat pienenlaisia, paitsi Varsova ja eräät muut. Kylissä on paljon puutarhoja. Näytiin viljellyn enimmäkseen luumuja. Mutta suurtiloilla vain omenia.

(Jatkuu)

tää eteen ainakin häikäisemätöntä lähivaloa ja takana valolaite, joka näyttää punaista valoa taakse.

Vuonna 1960 kuoli tieliikenteessämme 249 ja loukkaantui 1 846 jalankulkijaa. Alle 15-v. lapsia kuoli 143 ja loukkaantui 1 393.

Muiden tienkäyttäjäryhmien on muisteltava, että

— pimeänä aikana on jalankulkijoitten, kelkkailijoitten ym. oman turvallisuutensa takia pidettävä mukanaan tarpeeksi voimakas valaisinlaite esim. taskulamppu. Erilaiset ajokit on syytä varustaa tarpeellisella määrällä heijastusnauhasuikaleita. Jalankulkijat turvaavat itsensä parhaiten käyttämällä heijastinta sekä kulkemalla tien vasenta laitaa.

Uusi Inkeri-kirja

Kun viime lokakuussa tuli. Saimi Laurikkala esitteli inkeriläisten Ruotsissa toimittaman hyvin monipuolisen ja runsassisältöisen (sivumäärä 90), kuvitetun ja jo rovasti S. J. Laurikkalan suunnitteleman, tänä vuonna ilmestyneen Inkeri-kirjan Isien Usko (ktso lokakuun numeroa), niin moni lukija jäi kaipaamaan tietoa, mistä tämän kirjan voisi itselleen hankkia. — Inkeriaiheisia kirjojahan on ilmestynyt kovin vähän, siksi jokainen inkerinsuomalainen hankkii mielellään tämänkin kirjan. Sen vuoksi ilmoitetaan, että sen kirjan voi saada postiennakolla, kun kirjoittaa osoitteella: Toivo Jääskeläinen, Engelbrektsgatan 9J, Borås, Ruotsi. On paras kirjoittaa kohta, että varmasti saisi. *J. J.*

MARTTI LUTHER

on sanonut: .

Työssä ei kuole kukaan, vaan toimettomuus tappaa monen ihmisen. Ihminen on luotu työtä tekemään niinkuin lintu lentämään.

Helsingin paikallisosasto järjestää kiertokäynnin Presidentin Linnaan sunnuntaina marraskuun 26:na p:nä 1961.

Kokoonnutaan Kauppatorille lähellä Suomenlinnan laituria, sateen sattuessa Linnan sisäänkäytävällä Mariankadun puolella tasan klo 14.00. Sisällä linnassa riisutaan päällysvaatteet ja sisäänpääsymaksu on 30:—. Linnasta kiinnostuneet Tervetuloa mukaan.

Johtokunta.

Helsingin Inkeriläisten pikkujoulu pidetään sunnuntaina joulukuun 10 p:nä 1961 jo tutuksi tulleessa paikassa. Stadionin Kerhokeskuksen luentosalissa klo 14.00.

Monipuolinen ohjelma: Joulupukki, piirakkakahvit, arpajaiset ym. Tervetuloa joukolla mukaan.

Helsingin paikallisosasto.

— NÄINÄ PÄIVINÄ tuo posti yhdistyksemme jäsenille jäsenkortin millä voi suorittaa postiin jäsenmaksun. Koska kaikki paikallisosastot eivät vielä ole tilittäneet jäsenmaksuja toimistoon, meillä ei ole tietoa kaikista maksaneista. Niinpä ne, jotka ovat maksaneet jäsenmaksunsa paikallisosaston rahastonhoitajalle, ymmärtänevät oikein tämän "karhun" eivätkä loukkaannu siitä, että aiheettomasti karhutaan. .

Tampereen paikallisosasto

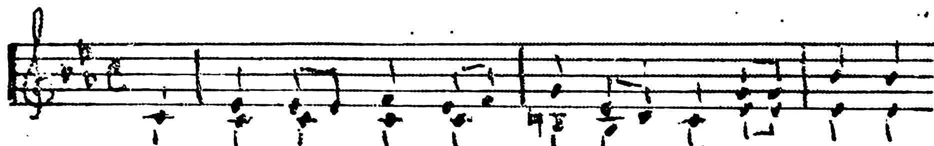
viettää pikkujoulujuhlaa joulukuun 3 päivänä kello 14 tutussa Kalevan seurakuntatalon yläsalissa. Toivomme joulupukin kontistakin runsassisältöistä. Odotamme ystävien ystävineen saapuvan runsaslukuisasti tähän yhdessäolotilaisuuteemme.

Johtokunta.
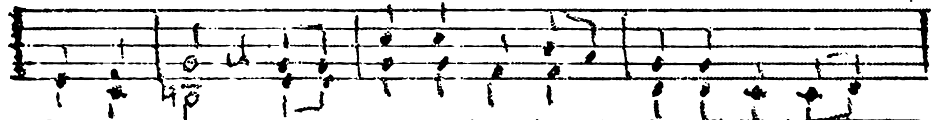
VAIN TAIVASTA KUKKASET KATSOVAT —.

(AALE TYNNI)
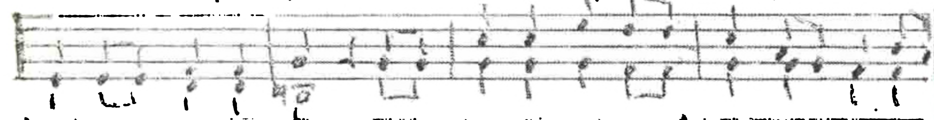
V. P-new.

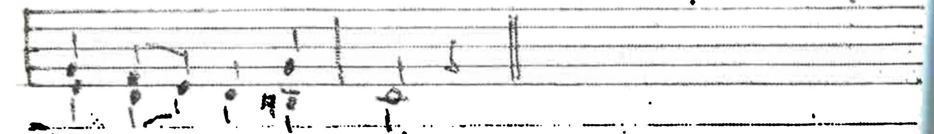
1. VAIN TAI-VASTA KUK-KASET KAT-SO-VAT PYHIN KASVOIN
2. JA KUN TERÄNSÄ SUL-KEVAT HIL-JAI-SEN NE HEDEL-MÄN
3. KUKA KYLVÄNYT IKÄ-VÄN AI-NAI-SEN ON KAIK-KIIN

KUU-LAK-KAIN TERÄ-LEH-DET TUMMAT JA VAALEAT O-VAT
KYP-SYT-TÄIN JA KUN MAAHAN NE KYLVÄVÄT SIEMENEN SE
SY-DÄ-MIIN? VAIN SINUSTA SINUUN, YLHÄINEN, KEHÄ

TAIVASTA VARTEN VAIN. TERÄ-LEHDET TUMMAT JA VAALE--AT OVAT
NOUSEE TAIVASTA PÄIN JA KUN MAAHAN NE KYLVÄVÄT SIEMENEN, SE
KIRKAS KIERRETTIIN. VAIN SINUSTA SINUUN, YLHÄINEN, KEHÄ

TAI-VASTA VARTEN VAIN.
NOUSEE TAIVASTA PÄIN.
KIR-KAS KIERRET-TIIN.

24.10.

Vain taivasta kukkaset katsovat
pyhin kasvoin, kuulakkain.
Terälehdet tummat ja vaaleat
ovat taivasta varten vain.

Ja kun teränsä sulkevat hiljaisen
ne hedelmän kypsyttäin
ja kun maahan ne kylvävät siemenen
se nousee taivasta päin.

Kuka kylvänyt ikävän ainaisen
on kaikkiin sydämiin?
Vain Sinusta Sinuun, Ylhäinen,
kehä kirkas kierrettiin.

Vuodet vierivät

75 VUOTTA täytti 7. 11. kansansoittaja Teppo Repo Helsingissä. Hän on syntynyt Inkerissä Soikkolan Viistinan kylässä. Jäätyään kolmivuotiaana orvoksi joutui hän huolehtimaan itsestään paimenena perinteellisenä varusteenaan tuohitorvi. Hän perehtyi myös ompelukonekorjaukseen. Omavalmisteisilla torvilla ja pilleillä hän osaa soittaa runsaasti kansansävelmiä. Erikoisesti ovat herättäneet huomiota ja mieltymystä hänen omat mielijohteiset sepitelmänsä. Niitä on kuultu sekä yleisradion kautta että monissa juhlatilaisuuksissa. Revon valmistamia puhallinsoittimia on levinnyt ulkomaillekin, museoihin ja arvohenkilöille.

* * *

70 VUOTTA täytti ent. mv. Juho Virolainen 19. 9. Nurmijärvellä. Hän on syntynyt Inkerin Miikkulaiaisissa, missä harjoitti maanviljelystä Joutui ensimmäiseen maailmansotaan ja viipyi tällä matkalla monia vuosia. Palattuaan vaikealta ja vaiherikkaalta retkeltä olosuhteet maassa ja kotipaikkakunnalla olivat muuttuneet sellaisiksi, että oli lähdettävä uudelle matkalle. Tällä kertaa pakolaistaipaleelle yli Suomen rajan. Täällä hän on viettänyt viimeiset neljä vuosikymmentä ja on vielä hyvissä ruumiin ja hengen voimissa.

* * *

60 VUOTTA täytti 15. 4. lasittaja Aleksanteri Simonpoika Tomberg Pihlavan Enäjärvellä. Hän on syntynyt Inkerissä Inkereen seurakunnan Voiskorovan kylässä.

* * *

60 VUOTTA täytti 7. 11. agrologi Heikki Kiijärvi Kylmäkoskella. Hän on syntynyt Inkerissä, käynyt Uudenkirkon maamieskoulun ja valmistunut agrologiksi Kurkijoen maamiesopistosta v. 1923. Opistosta päästyään hän toimi aluksi tilanhoitajana Viipurissa v. 1924—29. Täältä hän siirtyi maatalouskerhoneuvojaksi Koivistolle ja oli tässä tehtävässä vuoteen 1937, mistä siirtyi Uudenkirkon työkodin isännöitsijäksi. Tilanhoitajana Talissa hän toimi 1943—44. Vuodesta 1944 alkaen on agrologi Kiijärvi ollut Kylmäkosken Osuuskassan toimitusjohtajana. Nykyisessä toimipaikassaan hän on toimensa ohella joutunut hoitamaan varsin monia luottamustehtäviä.

* * *

INKERILÄISITTÄIN

Korotniekka panj peretniekan vyöllee, tek kuorman kujas olleil rattail, valjast hevosen ja läks rintkaa.

LÄHIKUVIA

ANNA-MYLLÄRI

Yllä olevan otsikon alla kirjoitti Kuva-Postin 36 numerossa 7. 9. 1961 Aatos O. Ylänkö seuraavan mielenkiintoisen kertomuksen eräästä heimolaisestamme, joka monen muun tavoin joutui etsimään elämänmahdollisuuksia uusissa ja oudoissa oloissa. Sitkeällä yritteliäisyydellä ja kiitettävällä ahkeruudella onnistuu pyrkimyksissään. Kerrommepa esimerkiksi kelpaavan kuvauksen, lähikuvan Anna-mylläristä niillekin, jotka mahdollisesti eivät ole tätä huomanneet lukea mainitusta lehdestä.

Kun inkeriläistyttö Anna Pukki syntyi tähän maailmaan viitisenkym-

Tähtäimeltä

Kun näin vuosi loppuun ehti
kera monen kohtalon,
joko tämä tuttu lehti
sulla tilattu taas on?

Onhan VIESTI iki-oma
nyt ja yhä edelleen,
hyvä, tietorikas, soma
aina sivuun viimeiseen.

Monet artikkelit oivat
avartavat tietojas,
pirteästi pakinoivat
siinä monet tuttavas.

Tiedot tuoreimpina tuodaan
kaukaa sekä läheltä,
ajan tapahtumiin luodaan
arvionti pätevä.

Tilaamatta älä suotta
jätä omaa Viestiä,
alkaissasi uutta vuotta,
sitä tulee ikävä!

Matti.

mentä vuotta sitten Venjoen seurakunnassa lähellä Pietaria, ei tiettävästi mitään ennusmerkkejä näkynyt viitteksi siitä, että tämä pellavapää joutuu kokemaan varsin värikkään ja ankaran elämäntaipaleen päätyen lopuksi Suomen ainoaksi naismylläriksi Alavuden Rantatöysään Karsinakosken vanhaan myllyyn. Näin on kuitenkin tapahtunut. Sanovat tosin, että maassamme olisi toinenkin naismylläri, mutta nyt onkin kysymys täysin itsenäisestä tämän ammatin harjoittajasta.

— Onkos Anna-mylläri ny myllys itte, kun mulla olis vähä sellaasta kranttua jauhettavaa ja pitääs saara sille ittelle puhua? sanoo jyväkuormaa Karsinakosken myllyyn tuova isäntä myllykamarin ovella apulaiselle. Ja saa vastaukseksi:

— No eisukaa se nyt kauan viivy, tuola konttuuris meni vain lappojensa kans käymähän... kyllä se horvin päästä tuloo.

Tämäntapainen keskustelu on hyvin tavallinen. Tämä vain osoituksena siitä luottamuksesta, jota Anna-mylläriä kohtaan tunnetaan — ei yksin omassa pitäjässä vaan myös naapuripitäjissä. Sillä vain hän kykenee "krantut" eli ylen tärkeät myllyastiat hoitamaan. Ei kukaan muu, vaikka mylläri onkin naisenpuoli, ja vastapuolena toimittaa asiaansa tuhti pohjalainen isäntä.

(Jatk. seur. num.)

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori:
PORVOO, postilokero 5.
Puhelin, Porvoo 23 053.

Helsingin konttori:
Auroranikatu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:
Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

PORVOON KIRJAPAINO OY

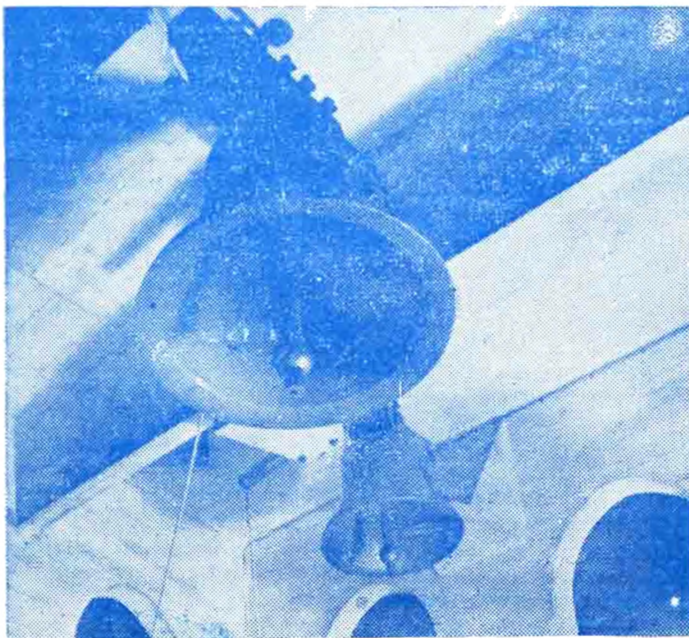
NIINKUIN LASTU LAINEHILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 12

Päätoimittaja
AAPPO METIAINEN

16. 12. 1961

Kuulkaa, joulunkellot jälleen soivat, kaukaa kumahdellen, olkaa hiljaa, ääni herättelee sielot unelmoivat kylvämään ja kasvattamaan Hengen viljaa.

Työn kansa

Kun Pietarin kaupunkia rakennel-llin Nevajoen suisloon sataviisikymmentä vuolla sitten, niin rakennusmateriaaliksi tarviltava vallava kivimäärä kuljelettiin Suomesla. Samoin Relusaarella sijailsevan Kronstadtin lukuisia apulinnakkeita lehdessä kuluvan vuosisadan alussa, tähänkin tarkoitukseen käytetyt lavaliomal graniitimääräl hankiltiin täältä. Näin oli tehtävä siksi, koska Pietarin lähiympäristössä, Inkerinmaalla ei ollul rakennusaineeksi kelpaavaa kiveä.

Inkerinsuomalaiset ovat asuneet vuosisalojen ajan sukupolvesta toiseen ns. sulailla eli kivellömäliä maaperällä. Vain pohjois-Inkerissä kulkee Laatokan ja Suomenlahden välisen kannaksen poikki hiekkaharjanne ja joitakin sorakumpuja on Pietarin eteläpuoleila. Näistä huomattavin Pulkkovan — Tuutarin välinen harju, mikä kohouluu viimeksi malnitulla seudulla Inkerin kahdeksi korkeimmaksi kummuksi, Äijänmäeksi ja Tuutarin-eli Kirkkomäeksi. Muuten Inkerinmaa un tasaista, osittain suoperäistä ja ilmastonsa puolesta lauhkeaa mannermaanyyöhykettä. Kiveä on eräillä paikkakunnilla ollut vaikea löytää edes rakennuksen perustuksia varten ja kirkkoäldan tarpeiksi. Vain siellä täällä on jääkauden jälkeisiä vierinkiviä ja siirtolohkareita. Näitä murskattiin ja kuljetettiin pitkienkin matkojen päähän erältä entisajan viertoteitä lehdessä sepelipäällysleisinä. Muutamilla paikkakunnilla keski- ja länsi-Inkerissä on maanpinnan alla ruskeaa tai valkoista kalkkikivikerrostumaa. Nämä vaikuttaval edullisesti maan happamuuspitoisuuleen. Huokoisuutensa vuoksi ne imeväl runsaasti vettä, minkä vuoksi siellä ei tarvita pelloilla ojituslakaan. Osillain täslläkin syystä Ruolsin vallan aikana Inkerinmaa houkutteli Suomen karuilta kivilouhikoilta Savosta ja Hämeestäkin siirtolaisia alueelleen. Pellojen viljelyskuntoon raivaaminen siellä oli helpompaa ja leivän hankkiminen pienemmän vaivannäön takana kuin monilla paikkakunnilla emä-Suomessa. Maaperä oli hedelmällistä joko hiekka- tai kevyttä savimultaa.

Meidän päiviimme saakka Inkerinmaata asultaneen talonpojan asema silttemmin ei suinkaan ole ollut yhtä helppoa ja vailla vaivannäköä mitä aiussa saattoi tuntua. Ruotsin vallitukutta seurasi Venäjällä vallinnut maaorjuus, mikä lakkasi sata vuotta sitlen. v. 1861. Mutta maaorjuudenkaan päätyttyä el talonpojan oloissa tapahtunut perusteellista parannusta. Stolypinin maareformissa viljelystiloille annettiln liian vähän maata ja maanjako suoritettiin niin epäkäytännöllisellä tavalla, että tehokkaan maanviljelyksen harjoittaminen osoittautul mahdottomaksi. Inkeriläisten maatilat ovatkin olleet pääasiassa 4—

10 ha:n kokoisia pienitiloja. Niiden varassa sikäläinen väestö on elänyt ja toimeentulonsa hankkinut. Varsin huomattavana etuna tässä on ollut se seikka, että entisajan valtion ja venäläisten ruhtinaiden tahjatiloilla oli runsaasti saatavissa vuokralaitumia ym. -maita. Niiden turvin oli voitu harjoittaa karjataloutta yli oman tarpeen. Suomenlahden pitkästä rannikosta ja Laatokan läheisyydestä huolimatta kalastusta ei inkeriläinen väestö erikoisemmin ja suuremmassa määrin elinkeinonaan harjoittanut, vaan pysytliin lujasti kiinni maankamarassa ja elämä perustui siihen.

Inkerin talonpoikain toimeentuloa helpotti tuntuvasti kulutusmarkkinain läheisyys ja laajuus. Pietarin miljoonakaupunki ja lukuisat muutkin Inkerinmaan alueella olevat pienemmät kaupungit ja asutustaajamat olivat edullisia kasvi- ja maataloustuotteiden, metsän antimien, kuten marjojen, sienien ym. myyntipaikkoja. Monenlaiset rahdinajot varsinkin talviaikaan ja tilapäistuontoinen ajurinammatti kaupungeissa muodostivat sievoisen sivuansion inkeriläisen talonpojan tulolähteenä. Kaiken tämän perusteella Inkerinsuomalaisen väestön aineellista toimeentuloa voitiin pitää tyydyttävänä. Ankaraa työtä ja uutteruutta vähäisen maatilkun ja sivuansioiden varassa elämINEN joka tapauksessa vaati. Suotta ei ole inkerinsuomalaisia sanottu ahkeraksi työn kansaksi. Jyrkkä muutos maatalouden ym. yksityiselinkeinojen harjoittamisesta tapahtui Neuvostoliiton uuden yhteiskuntajärjestyksen aikana.

Suomeen siirtynyt inkeriläinen luonteensa puolesta sopeutui elämään millä taholla hyvänsä. Kieliyhteisyys ja sama uskonto siloval häntä lähäo kansaan ja yhteiskuntaan. Mutta tottumus on toinen puoli, sanotaan. Kaupunki tai oikeammin sen läheisyys on kieltämättä vetänyt inkeriläisiä puoleensa. Korpituonto, kiveliöt, paljaat kalliot ja peninkulmien taipaleet ovat osoittautuneet vaikeasti omaksuttaviksi. Onneksi inkerinsuomalaiselle on annettu mukautumisen ja sopeutumisen lahja. Se on vaatinut oman aikansa ja ollut henkisen kestävyyden koetus. Suomalaisella sisulla on Inkerissä eletty läpi vaikeitten murroskausien ja niin tapahtuu nytkin. Inkeriläinen on tullut toimeen siellä, missä muukin suomalainen.

Synnyinseudun ja kodin jättäminen sekä uuden elinkeinon hankkiminen ja luominen ovat lyöneet häneen vaikeita vammoja, mutta nousevan nuoren sukupolven mukana ne vähitellen arpeutuvat. Inkeriläinen alkaa tuntea olevansa täällä uudessa kotimaassaan oman kansansa keskuudessa. Valkeampaa on ollut eläytyminen ympäristöön

ja mukautuminen outoihin otoihin Ruotsista toisen kotimaansa löytäneiden inkeriläisten. Vieraan kansan keskuuteen joutuminen lisäksi haittana ja huomattavana vaikeutena täättä on vieras kieli. Mutta onpa sieiläkin vaan elämä jatkunut ja kehitys kasvanni. Kiitos tuonteen iaadun. perityn mukautusmiskyvyn ja sitkeän yritteliäisyyden Hyvinvointi ja viihtyisyys sekä tainudeiiinen vaurastuminen aikaa ilmetä yhä merkiitävämpänä sieiläkin.

Sana tuli lihaksi

Ensimmäinen ennustus Sanan lihaksi tulosta on syntiinlankeemuskertomuksessa. jossa Jumala kirolessaan käärmeen sanoi: "Minä panen vainon sinun ja vaimon välilte ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä vättlle, se on potkeva rikkt sinun pääsi ja sinä otet pistävä sitä kantapäähän."

Jumalan tihaksi Iuttut Poika taisteli saatanan kanssa ja voilli pedon kärsimykseen ja kuotemaan asti allltilla kuutiaisuudetlaan Isän Iahdolle. Yksin verln vuotavassa Karilsassa on meillä lankeemuksen sukukunnan lapsilla voillovoima syntiä, s.o. Jumalan tahdon vaslaista elämää vaslaan. Pelkästään oman voimamme varassa eläen perii paha voilon, sillä synti on omituisesti kietoulunul elämämme kaikkiin hyvältäkin näyttäviin tilanleisiin. Me havaitsemme helposti yksilyisel karkeal synninteol, multa emme näe jokapäiväiseen elämäämme Iiittyviä hienon hienoja hämähäkin seittejä, jolka pidältävät meitä kiinni pelkästään kaikessa näkyvässä, niin että meillä ei riitä aikaa eikä halua tutkistella Jumaian lihaksi tullutta Sanaa, Kristusta. ja niin me jäämme jalkamaan etämäntaisteluamme omien metko häilähtetevien tahtomustamme varassa.

Ihminen tupaa jotain ja kuvitteiee voivansa täyttää tupauksensa. Mutta ajan otoon tutee eteen esteitä. jotka vaikeuttavat sen täyttämistä. Hän atkaa sisimmässään tinkiä asiasta, jopa ottsi valmis perumaan koko tupauksensa. mikäti se otisi mahdotiista.

Suthanen ja morsian tupaavat rakastaa toisiaan sekä myötä- etiä vastoinkäymisessä. Myötäkäymisen päivinä se on vielä jossain määrin mahdoitisla. Mitään täydettistä on ihmiseltä kuitenkin sitioinkaan turha odottaa. Mutta sitten Iuiee vaikeuksia .ja niiden kera kamppaiiiessa Iörmäävät eriinisel iuonleenomunaisuudel vaslakkain. ja siiloin nikaa riita ja Ioinen toisensa syylteiy. Pyhät Iupauksel on kokonaan unohdetlu.

Samoin käy muissakin ihmissuhteissa. Ei ainoakaan sanoistamme. ei parhainkaan, oie teon takeena. Siihen. mistä toista syytämme. lankeamme helposli ttse. Ihmisen sanatta ei ote Iäytlä kaletta. Se on kuin tahja. jonka arvo vähän kerrassaan aivan kuin huomaamalta vajenee. Aika. otosuhleet ja vastoinkäymisel syövät sitä. Voimme tämän kotminaisuuden vaihtaa Raamatun sanothin: perkete. maailma ja oma lihamme. Ne vaslustaval kynsin hampain hyvien Iupaustemme täyltämislä. Ne juoniIteIevaI. syytlävät toisia ja puolustaval omia kääntetlään ja vääryyksiään sekä ylIyIIävät ihmislä ennen muuta oman itsensä hemmotteluun ja omien etujensa valvonlaan. Ihmisen hyväl aikomuksel ja sanal oval olleel Iählöisin maasta, siksi maa murentaa, hajoltaa ja kadottaa Iopulta omansa.

Ainoa peltämätön Sana Iuli maailmaan silloin, kun Jumala tuli lihaksi. Hän asuu Sanassaan edelleen meidän keskellämme. Me saamme evankeiiumeista katsella hänen kirkkaultaan. Vanhan Testamentin Iehdiltä saamme Iukea hänestä Iupauksena, joka Uudessa Testamentissa on kokonaisuudes-

san sana sanalta, pantu täytäntöön. Hän on jokaiselle synninhädässä apua huutavalle maailman kallisarvoisin lahja. Jokaiselle uudelle sukupolvelle hän ristille lyödyn ihmisen romuudessaan sädehtii verta vuotavaa, jumalallista kauneuttaan.

Maailman ainoa Sana, jolla on täydellinen, pettämätön kate, Sana, joka lunastaa, on Kristus.

Syntinen, syntejään vaikeroiva, kuule: Sinulle on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra. Sinulla on tänään joulu: syntisi ovat anteeksiannetut. Kiitä ja ylistä!

P. Raski.

JOULU

Jeesuksen Kristuksen syntymä oli näin (Matt 1: 18) Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan Hänellä on hyvä tahto (Luuk. 2: 14). Se oli Jumala, on tullut ihmiseksi, alentunut karjasuojaan meidän pelastukseksemme ja autuudeksi tehdäkseen meidän kadotetut syntiset iankaikkisesti [illegible]. Se on Jumalan rakkauden ihmeitä ihmisyys, josta kaikki uskovaiset ja tällä murheen laaksossa riemuitsevat. Joulu tänään on perinnekseen siinä uudessa virressä, mitä meillä ylhäällä taivaassa pelastettujen miljoonat ja [illegible] maan kuin ukkosen jylinä, suloisena kuin kanteleitten soitto, niihinkä virteen Jeesuksen Kristuksen kunnian päivänä yhdessä kaikki tuodut taivaassa ja maan päällä yhtyvät samaan Hänelle, joka valtaistuimella istuu ja Karitsalle. Ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti. Siten Jumalan rakkautta ikuisesti ylistetään. Tuata suurta armahtavaa rakkautta, mikä ei säästänyt ainokaista poikaa, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän tähtemme, että hän omalla kalliilla verellään ja hengellään pelastaisi syntiin langenneen maailman, ettei yksikään, joka häneen uskon hukkuisi, vaan [illegible] Kristuksen kanssa perisi iankaikkisen elämän.

Kunnia olkoon Jumalalle! Lapsi on meille syntynyt ja poika on meille annettu (Jes. 9: 5). Tämä lapsi neitsyt Mariasta syntynyt on kaikkien Jumalan ihmeitten, kaikken hänen rakkautensa, viisautensa, voimansa, hyvyytensä ilmestys. Hänessä on Jumalallinen ja inhimillinen luonto iankaikkisella siteeltä yhdistetty. Hänessä on sen tähden enemmän ihanuutta kuin koko maailmassa.

Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Hän oli täynnä armoa ja totuutta (Joh 1: 14). Jos sinä sanot, mutta sehän on ntahdatonta, niin vastaamme: Niin todella sitä minä juuri sanoinkin. Se oli sana oli Jumala, tuli lihaksi, joka ei ole järjen ei ihmisviisauden, eikä sinun omien ajatustesi mukaista, mutta varmasti se on uskon ja Jumalan sanan mukaista. Oli kuin kuullut kuinka enkeli sanoi paimenille: Älkää peljätkö, sillä katso minä ilmoitan teille suuren ilon, mikä on tuleva kaikelle kansalle: Teille on tänään syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra Daavidin kaupungissa. Ja tämä on teille merkiksi, te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa.

Ja yhtäkkiä oli enkelien kanssa suuri joukko taivaallista sotaväkeä ja he ylistivät Jumalaa ja sanoivat: Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto. (Luuk. 2 :10—14).

Lutherin mukaan

S. T.

Turun paikallisosasto

järjestää joulujuhlan Tapaninpäivänä klo 14 Turun suomalaisessa yhteiskoulussa, Kauppiaskatu 17. Ohjelma tulee olemaan runsas ja monipuolinen. Heimolaisemme läheltä ja kaukaa, tervetuloa tähän tilaisuuteen.

Johtokunta.

Oma äänenkannattaja

VIESTI, inkeriläisten äänenkannattaja, alnillaa ensi tammlknussa viidennen vuosltaipaleensa. Meidän tulee ulla Iyylyväisiä, eilä oma lehli nn saalu näin elpymään ja sen julkaisemista vuidaan jatkaa. On käsilelty keskinäisen yhdyssiteen ja julkisen sanan tärkeä merkilys ja tarpeellisuus. Tämän perusleella meillä un syylä luivoa, ellä äänenkannallajamme lulisi jatkuvasti naullimaan luultamusta sekä saamaan yhä paremmat ulkunaiset edellytyksel vuidakseen vastaavalla tavalla

palvella suurta suumalaiskansallista lehtävää, mitä varlen se un perustellu. Enneu kaikkea tolvumme pääseviimme enlistä läheisempään ja välillömämpään vuuruvaikulukseen lukljakuntamme kanssa, vuidaksemme seurata ja lulkita sen keskuudessa esilnlyvlä ajaluksia sekä palvella Inkerinsuumalaisten yhleisiä eluja tarkullavia pyrklmyksiä. Tähän samaan ryhmään lahluisimme sisällyllää myös enltsel pietarinsuumalaisel.

Lehll tahluu uskullisesti lulmia uuslssa uluissa hajallaan asuvan heimumme asianajajana, lulkita heidän lunlellaan, ulla yhdysslde ja vieslin väliltäjä.

Viesli lulee jatkamaan inkeriläislen om.ien sekä muidenkin kirjuillajien kirjuiluslen ja runujen julkaisemista ajankuhtaisisla aiheista ja muisllkuvia.menneillä vuusilla. Se luivuu vuivansa välittää heimulaisten henkilökohlaisia vaiheita ja perhetapahlumia. Viesti lulee tarjuamaan palsluillaan tietupuulisla ja valistavaa lukemisla. Se loivuu lüytävänsä tien jokaiseen inkeriläis- ja pietarinsuumalaisperheeseen ja haluaa saavuttaa kunkin yksityisen inkeriläisen sekä kantasuomalaisysläviensä suusiun ja kannatuksen.

Inkerlläislen Yhdistys.

Parhain lahja

INKERIN KIRKON MUISTO-JULKAISU

Inkerin kirknn mnislnjulkaisn nu saannl myönleisen vastaannlnn ja hyvil arvnstelnl.

— "Sillien snisl knkn snumalaisen krisilkansan Intuslnvan. Inkerin evankelisluterilaisen suumalaisen kirkun 350-vuulismuislujulkaisn niin leksllssä knln paluuasnnsa ja knvlluksensa puulesla un klltoksen ansaltsevaa lyütä."

— "En ule sollen jälkeen lukenul lulsta klrjaa, juka vaikultavlmmin puhullelisi lukljaa kuin tämä Inkerljulkaisu. Olelku ehllnyl ju saada sen? Tlelusl Inkerlslä un saageu vaallmalur, ellel lulusiu tähän alnullaalulseen ja merkllliseen teukseen.

— "Jukalsen lnkerllälsen ja Inkerin vstävän pllälsl saada llselleen tämäu klrjan umistamisen luultama llu. Ia lahjapulmlen ralkaisuksl se on erinumalnen: ludella arvnkas, erikulneu ja arvunsa säilyltävä lahja.

Tässä erällä lausunluja kirjasta. Teos un vielä saalavissa. Nidulluna se maksaa 1000:—, sidulluna ja numerullluna 2000:— mk kpl. Teos un runsaasll kuvitellu, erlltäln hyvälle paperille painellu ja asullaan aisllkas.

Klrjan vul lilala Vlcslin välllykselIä usullleella: Inkerlläislen Viesll, Turvuu, Lukeru 5. Se läheletään pennakulla, jolluin hinnan lisäksi perilään posllmaksu. Jos raha seuraa tilausta, läheletään kirja postivapaasti. Kirja un saatavissa myös kirjakaupoista.

Samaiia kun kiitämme kalkkia iukijoitamme, avustajiamme ja ystäviämme, toivutamme Hyvää Juutua ja tuiokseilista Uulta Vuutta sekä jatkuvaa miellyltäviksi käynyltä yhteistoimintaamme.

Tulmltus.

Joulu

TULET VUODESTA VUOTEEN NAIN UUDESTAAN,
JOULU, VALOA, LÄMPÖÄ LUOMAAN,
PEITTÄIN PUHTAALLA LUMELLA MARRON MAAN
PYHÄN TUNNELMAN TUPAAMME TUOMAAN.

TÄMÄN TIIMOILTA LOIHTIMAAN KAUNEIMMAT NÄYT,
JOULUKUUSEN JA KYNTTILÄIN VALON,
JOKA SOPESSA SAMAISIN AATOKSIN KÄYT,
TEMPAAT MUKAAN MYÖS SYRJÄISEN SALON,

RAUHANVIESTIÄ KUTAKIN KUULEMAAN VIET,
RAJATTOMASTI LAHJOJA ANNAT,
SITEN TASOITAT VAIKEAKULKUISET TIET,
KUUSENKYNTTILÄÄ SOIHTUNA KANNAT

TÄSSÄ VALOSSA SILMÄMME KIRKASTUU,
SYVÄ HARTAUS SYDÄMEN TÄYTTÄÄ,
YLISTYKSEESI AUKEAA LAULAVA SUU,
SUURI RAKKAUS NÄKYJÄ NÄYTTÄÄ.

VUOSI VUODELTA TULET VAIN UUDESTAAN,
NIINKUIN SEIMESSÄ SYNTYEN KERRAN,
MEILLE KIRKKAANA TÄHTENÄ LOISTAMAAN
OLET NOUSSUT NÄIN TAHDOSTA HERRAN.

AAPPO METIÄINEN.

Suurin ilonaihe

"Älköä peljätkö, sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle" Luukk. 2. 10.

Ei mistään tekstistä eikä mistään aiheesta ole mieluisempaa saarnata ja puhua kuin siitä, mikä erottamattomasti ja kiinteästi muodostaa joulusanoman ytimen ja pääsisällyksen, nimittäin ilosta.

Ilon on vähän maailmassa ja useasti sekin, mitä iloksi sanotaan, on vain keinotekoista ja pian haihtuvaa. Jouluaikana näemme ihmisten kasvoilla enemmän kuin muulloin ilon piirteitä ja hymyn väreitä. Hyväntahtoisuuskin on saanut muodon meissä, joiden piirteissä muulloin on saanut lukea vain vihaa, katkeruutta ja katetta. Mistä tämä muutos, mikä sen on aikaansaanut? Eiköhän siitä, että ihmisissä jouluaikana on asiunut eluafalle ja saanut voittaa heidän parempi minänsä. Heidän kylmissä sydämissään on syttynyt rakkauden tuli joulun ansiosta ja he ovat huomanneet kanssaihmisessään, se on, lähimmäisessään, veljen ja sisaren, jota on täytynyt joululahjalla muistaa ja ilahduttaa.

Nämä joululahjat, jotka ovat rakkauden tulkkina ja osoituksena, ovat ihmisten ilonaiheina ja kirkastavat heidän kasvojaan. Ne ilahduttavat surullisenkin sydämen siitäkin huolimatta, että ne ovat ajallisia, joiden arvo ja merkitys kestää vain jonkin aikaa. Niiden alkulähteenä on kuitenkin rakkaus, joka on peräisin Jumalasta ja sikst ihmmissydän saadessaan näitä ajallisia lahjoja täytyy iloita.

Mutta suurin ilonaihe meillä ihmisillä on joutuna siinä lahjassa, jonka vanhurskas Jumala, meidän taivaallinen Isämme on meille antanut, kun hänen lahjanaan olemme saaneet Jeesus-lapsen, jossa meillä on pelastus ja iankaikkinen elämä. Sen lahjan suuruutta ja kalleutta ei ihmisjärki kykene arvioimaan. Se todistaa meille Jumalan käsittämätöntä rakkautta meitä kohtaan. Siinä näemme, että Jumala rakastaa meitä, olemmepa silloin tässä elämässä kuinka unohdettuja ja inhimillistä rakkautta vailla. On monia ihmisiä, jotka epäilevät tätä Jumalan isällistä rakkautta ja sen takia he jäävätkin osattomiksi todellisesta joulu-ilosta.

Evankelista Johannes todistaa tämän näillä sanoilla: *"Sillä niin Jumala on rakastanut maailmaa, että hän antoi ainokaisen Poikansa, jotta kuka ikinä häneen uskoo, se ei hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän"*. Joh. 3. 16. Jollemme tätä Jumalan antamaa joululahjaa ota vastaan ja avaa sille sydämiämme, niin meiltä puuttuu oikea joulu-ilo ja me vaellamme edelleen hengellisessä pimeydessä ja toivottomuudessa. Tässä Jeesus-lapsessa ja hänen pyhässä nimessään on meillä yksin pelastus. Sen todisti apostoli Pietari Jerusalemissa rohkeasti täytenä Pyhää Henkeä, kun ylipapit ja hallitusmiehet häntä tutkivat. Hän sanoi näin: *"Ja ei ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä, ihmisille annettua, jossa meidän on pelastuminen"*. Apt. 4. 12.

Kun ihminen saa lahjan, niin hän tavallisesti kiittää ja tuntee kiitollisuutta lahjan antajaa kohtaan. Mitä kallisarvoisempi on lahja, sitä suurempi on hänen kiitollisuutensa. Kun meidän osaksemme nyt on tullut maailman kaikkein suurin ja kallisarvoisin lahja, eikö sydämemme tunne niin suurta kiitollisuutta lahjan antajaa kohtaan, että kielemme käy kiitosvirsin Jumalaa ylistämään? Jollemme niin tee, silloin emme vielä ole käsittäneet saamamme joululahjan suurta ja ikuista arvoa eikä meillä näin ollen ole myöskään todellista elämässä ja kuolemassa kestävää joulu-iloa.

Jos puolestasi hengellistä välinpitämättömyyttäsi jollakin verukkeellasi sanomalla, että surujesi ja murheittesi painamana et ole siinä vireessä, jolla voisit yhtyä tänä jouluna Jumalan kiittämiseen. Katso, mitä tekivät Paavali ja Silas Filippin vankilassa, joiden heidät oli piestyinä ja haavoittuneina teljetty. Raamattu todistaa heistä, että he keskiyöllä rukoilivat ja veisasivat kiitosvirsiä Jumalalle.

Ja mitä tekivät Betlehemin kedolla jouluyönä enkelit, kun ihmiskunnalle oli syntynyt Vapahtaja? He todistivat ihmisten osaksi tulleesta autuudesta ja veisasivat sen kiitosvirren, jota toistetaan meidänkin jumalanpalveluksissamme jokaisena sunnuntaina ja joka kuuluu: "*Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joilla hänellä on mielisuosio*". Luuk. 2. 14.

En milloinkaan voi unohtaa sitä merkillistä ja maailman ihailemaa ynnä ihmettelyä osakseen saanutta Matthias Grünewaldin (1475—1530) maalaamaa alttaritaulua, jota sain eräänä kesänä ihailla Ranskassa Colmarin kaupungin entisen luostarin museossa. Siinä taulussa nähdään taivaan enkelten suuri joukko kiittämässä ja kiitosvirsin kunnioittamassa Jumalaa Jeesuksen syntymän johdosta. Mikä siinä taulussa oli ihmeellisintä, oli se, että jokainen enkeli isvallan oli eri kansojen ja kansanryhmien edustajana kiittämässä Jumalaa. Olipa siinä enkeleitä, joilla oli kenellä neekerin, kenellä kiinalaisen, kenellä japanilaisen ihmisen kasvot puhumattakaan valkoihoisten kuvista. Taiteilija on tahtonut tällä luomuksellaan todistaa, että Jeesus on syntynyt erotuksetta kaikkia kansoja varten.

Tätä joulua viettäessämme tulevat mieleen myös meidän aikaisemmat joulumme Inkerinmaalla. Niissä oli ennemmän hengellistä syvyyttä ja hartautta kuin näissä jouluissa, joita täällä vietämme. Vanhanaikaisen merkkinä oli se, että tuntematon joulun valmistusviikoilla. Ja siksi ne joulut ovat jääneet hävittämättä sielumme syvyyksiin ja niitä me vielä mielellämme muistelemme. Ne olivat ihania jouluja sukulaisten ja omaisten parissa ja niitä joulukirkkoja emme voi milloinkaan unohtaa. Niistä sitten tulivat raskaat ja kärsimyksistä rikkaat sota- ja pakolaisvuodet, jolloinka meillä oli monta synkkää joulua, jolloinka kaikki ympärillä tuntui niin pimeältä ja toivottomalta. Näistä entisistä onnellisista jouluista on meidän syytä tänäkin jouluna kiittää Jumalaa. Ja sitten meidän on syytä kiittää siitä, että taas olemme saaneet uuden kodin ja että meillä on rauhanaikaa, jolloinka saamme elellä jouluja omien inkeriläisten keskuudessa ja suomalaisten ystäviemme parissa. Kyllä meillä siis on kiitoksen aihetta. Myös ovat monet entisistä rakkaistamme, joiden kera ennen vietimme joulujuhlaa, häipyneet mikä minnekin. Monet ovat myös siirtyneet viettämään sitä ikuista joulujuhlaa, jonne mekin olemme matkalla ja johon joululah-

jaksi saamamme Jeesus-lapsi on hankkinut meille sisäänpääsyn.

Herätköön siis meissä ikävä tuohon taivaalliseen joulujuhlaan ja täyttyköön sydämemme tänäkin jouluna todellisella joululoIla, mikä on vain Jeesus-lapsessa!

Armas Aavikko.

Viestin

tilauksen voi lähettää suoraan toimitukseen tai myös Helsingin toimistoon. Niitä ottavat vastaan paikalliset asiamiehet, postikonttorit ja kirjakaupat. Tilausmaksu suoritetaan samalla sinne, mistä tilaus tehdään. Ink. Yhd. p-siirtotili n:o 30 036.

Käyttäkää mieluummin postia rahalähetyksissänne.

Asiamiehet, lähettäkää keräämänne tilaukset välittömästi toimitukseen, jotta ehditään ajoissa hoitaa osoiteym. asiat kirjapainoon.

Viesti-lehden osoite on, kuten takasivulla ilmenee: Porvoo, Postilokero 5

Helsingin paikallisosasto toivottaa jäsenilleen, samoin kuin kaikille muillekin inkeriläisille niin Suomessa kuin ulkomaillakin **siunausrikasta Joulujuhlaa.**

Inkeriläisten Yhdistyksen johtokunta toivottaa jäsenilleen sekä kaikille inkeriläisille, pitkienkin matkojen takana oleville **Rauhallista Joulua** ja **Hyvää Uutta Vuotta!**

Ruotsininkeriläisten talvijuhla

Loppiaisena 6—7. 1. 1962 pidetään talvijuhla **Örebrossa**. Ohjelma on seuraava: Lauantaina 6. 1. kello 15.00 kahvitarjoilu ISK:n eli Keskusliiton vuosikokous. Tähän tilaisuuteen toivotaan runsasta osanottoa eri puolilta Ruotsia.

Kello 19.00 Yhteinen illanvietto. Ohjelmassa on mm. musiikkiesityksiä, laulua ja Eskilstunan Kerhon esittämä näytelmä. Juhlapuhujaksi saapuu kapt. J. Tirranen Suomesta. Tilaisuus on Baronbackenin Raittiusseuran talossa (Friliden'issä) os. Hj. Bergmansväg. 52

Sunnuntaina 7. 1. kello 8.00 jumalanpalvelus ja Herran Pyhä Ehtoollinen Hjärstan kirkossa. Saarnaa past. Rantanen. Kello 10.00 kahvitarjoilu ja loppuseurat Baronbackenin Raittiusseuran talossa.

Lausumme kaikki lähellä ja kaukana sydämellisesti tervetulleiksi Örebron talvijuhlille. Juhlavieraat majoitetaan perheisiin.

Juhlatoimikunta.

Huom!

Nyt on jo kiire uudistaa ensi vuoden **Viestin** tilaus, ettei tule keskeytystä lehden saapumisessa. Pidä huoli siitä, että myös naapurisi ja ystäväsi tekee sen. Ellei hän tähän mennessä ole ollut lehden tilaaja, toimi niin, että hänestä tulee tämän uusi ystävä.

Myöhästyneet kiitokset

Muistettessa Lahdeo kauniissa kaupungtssa vttme etokuu sa vtettämiämme oooistunetta kesäjuhtia. kirkastuvat mietessä mooet kauottt kuvat ja trrttaiset etämykset. Ntıopä tıatuaistn tässä tausua sydämetttset kiitokset juhltemme järjestäjilte .Vuodesta toiseen he jaksavat ja hyväutaltoisesti tatıtovat uurastaa ja haokkia mettte vaitıtetua rakkaikst käyoeideo juhttemme muodossa. Niissä saamme aina uıtta voiıoaa ja tohkaisua arkisiio askareihimme ja työhömme. N:iopä taas jaksamme työskeııoetlä jı odottaa scuraaraa kesää toivoeo. etu ehkä vıetä aouetaao armo virttää ytıteistä herttaısia hetkiä omitta kesäjuhtittamme. Miteo thaoaa ookaao taas tavata eri ıahoitta hajallaau asuvıa ystävtä ja tuttavia. Otemmehao stettä töytäneet täheisiä sukulaisiakin.

Toiseksi herttaiset kiitokset silte eotisette tempaataisette perhevtte. :oka majoitti meıdat temtaataiset. suuren toukon samanpuntoisia. kuuoiiseen uudenaikaiseen kotiinsa. mikä sijaitsee kaupunkio utkopuotella. Eikä ottut vtetä hyvä tiissä ystävättsyydessä, vano tatoo ouort isäotä kutjetti koko vivrasjoukon hieootta henkitönutottaar kaupungista kotiosa ja takaisio juhtapaikalle. Kyydittäviä ott monta kuormattista.

Runsaasti on Jumata tuota perhettä siunannut töissä ja pyrkimyksissä. Äiti joutut jättämään kotinsa ja ataltkäisten lastensa kanssa siirtymään Suomeen. Isä oli jäänyt sinne teille luntemattomille. Kaikki oli aloiettava alusta ja sananmukaisesti tyhjästä. Uutleralla työllä ja suomalaisetta sitkeydellä vaikeudet voitetttn ja elämä etpyi.

Kovista koettetemuksista huotimatta teton emäntä on vietä tarmokas ja ketterä. Nuoren herttaisen mıntänsä kanssa hän huolehtt metstä vieraista alkaen runsaasta tarjoilusta aina untuvaisitte univuoteille saakka. Rupatettessa siettä ttta kulut pikkutuooeille asti. Oll rtemukasta olla hyväo ystäväpiirin parissa.

Aamukahvin jälkeeo atkot kyydttys kaupuokiio. Alkothao juhtajumataopatvetus Lahdeo kirkossa. Seo jälkeeo pätväjuhta eooeo kottmatkalte tätıtöä. Tästä kaikesta ktitos ja kunotu taivaattisette Isätte. Hän oo meitä ttse kutakio stuoaoout ja auttaout vuodesta vuoteeo tähäo pätvään astt etämämme monissa vaiheissa.

Liisa Makara.

Kaksi ehdotusta

Kuo tämü ıoetdäo tnkeritäisten ja Inkerio ystävıeo ääoeokaooattaja "Iokerttäisteo Viesli" oo saanut oito mtettyttävän utkoasun ja kuo se kaıkeo tisäksi oo paioettu harvinaiseo hyvälle paperille.. oito ei ole oikvio. että tuettuamme viskaamme seo syriäüo, kuten jokapäivälıset sanomalehdet. Siioä oo vuodeo mittaao ottut usvıta arvokkaıta kirjoituksia. mitkä mielettäüu tukee vietä toisenkio kerran Niittä monitta on tııstorlattısiakio oıerkıtysıä. Lukuisat siioä ottevt kaosanmiehvn ja kansannaiseo kynästä tätıteoeet ykslokertaiset. mutta sydämestä putpunneet kirjoitukset ovat tämmittäneet mlettämme ja vieneet meidät ajatuksissammv entiseen rakastamaamme Inkeriin.

Kaiken edetlä sanotun perusteella rohkenen ensımmäisenä ehdotuksenani esittää. etlä panemme kauniisti talleen jokaisen "Vieslin" numeron ja sitlen vuoden päättyessä annamme ne sitoa kirjaksi, joltolnka meillä on kallis kirjalltnen aarre tallella. Näin säilylämme jälktpolvilleki muistoja ja tietoja Inkeristä.

Toinen ehdotuksent koskee myös tätä meidän yhteistä "Vtestiämme". Et ole meiltä tiikoja vaadittu. jos katsomme velvolliusudeksemme tulevaksikin vuodeksi kukin puoles-

Monta joulua

Monta joulujuhlaa elämässäin
olen näin jo viettänyt,
multa niistä joka joulu omaan
muistansa on jättänyt.

Lapsuusjoulu synnyinkodissani
niistä oli kaikkein ihanin,
raikkaat olleet joulupöydät silloin
herkuistansa kukkuraan.

Esivanhemmilla siellä oli
mielet joulua-rauhaiset,
roimaan lasten leikit silloinkin vaan
ilnon yliroinaiset.

Joulupukki silloin lahjoineen ei
yllättänyt lapsukaan,
tärkein oli, lapsellekin sen tiesi,
Jeesus syntyi maailmaan.

Vuodet vierivät jäi lapsuus, monta
joulua jo näänyt oon,
elämän merta purjehtien
kautta [illegible] harikkojen.

Eräs joulu mielestäni ehkä
unohdu ei eläissäin,
jouluaamun seisoin kadulla ja
[illegible] seinä lähelläin

Kuraillu sen heiken milloin en
halua nyt enempää,
monet vaiheet sitä muistaa mieleen,
vieläkään ne jännittää.

Vietämme nähn jälleen joulujuhlaa
tähtiä synnin alueessa,
tiedämme sen, kerran saimme Herran
[illegible] armosta.

Tule, Jeesus, yhä vieraaksemme,
avaa ovet sydämeen,
että rauha, sopu vallitseisi
keskken suurien kiireiden.

Liisa Makara.

[illegible] lisää. Näin palvelemme pienellä panoksellamme [illegible] sen [illegible] ja [illegible]. Jos meiltä on mahdollisuuta, niin miksi emme silloisi tätä tehtävää [illegible] ja rakkaille ystävillemme, ovatpa he sitten inkerinsuomalaisia taikka tämän maan suomalaisia. Tämän lehtemme kautta osoitamme, että meissä [illegible] elää uskonousuhenkeä ja rakkautta kaikkea suomalaista kohtaan. Samalla me myös rahoitamme "Viestin" taloudellisesti [illegible], jolta meidän ei alituiseen tarvitse olla pelon vallassa siitä, kykeneekö lehtemme edelleen ilmestymään.

Pankaamme siis "löpinäksi", kuten jokapäiväinen sanonta kuuluu!

Turussa, 14. 11. 1961.

Armas Aavikko.

Inkeriläisten Yhdistyksen

osoite on Auroranhaanu 7, A 1, **Helsinki.** Postisiirtotili 30 623. Toimistonhoitaja neiti Hertta Luukkonen on [illegible] huoneistossa keskiviikkoisin ja perjantaisin klo 17—19

Rivit harvenevat

[illegible] 7 päivänä 1961 kuoli Valkeakosken sairaalassa sydänhalvaukseen leskirouva Aune Pitkärinen os. Laronen. Hän oli syntynyt Inkerin Lempaalassa Kylänjälkon kylässä 2. 11. 1897. Suomessa hän asui Lempäälässä, missä kirkkomaahan hänet siunattiin heinäkuun 23 päivänä.

Leskirouva Maria Pesonen os. Laronen kuoli kotonaan Raisiossa lokakuun 23 päivänä 1961. Hän oli syntynyt Inkerin Lempaalassa Kylänjälkon kylässä 21. 12. 1887. Avioliiton hän solmi vuonna 1912 Lempaala 11 kylästä kotoisin olevan Paavo Pesosen kanssa. Mutta jo niin aikaisin kuin v. 1925

Porvoon Huonekalutehdas Oy 30 vuotias

Porvoon Huonekalutehdas Oy., Etelä-Suomessa huomattava puusepänlehdas, vietti joulukuun 7 ja 8 päivänä toimintansa 30-vuotisjuhlaa.

Edellisenä päivänä Porvoossa ravintola Crystalissa järjestetyllä vastaanotolla kävivät tehdasta onnittelemassa mm. Porvoon kaupunki, lukuisat raha- ja liikelaitosten edustajat sekä yksityiset henkilöt.

Varsinainen 30-vuotisjuhla pidettiin tehtaan henkilöstölle samassa paikassa 8 päivänä joulukuuta. Tilaisuudessa oli läsnä henkilökuntaa yhteensä satakunta henkeä.

Toimitusjohtaja Simo Karhu luonnehti juhlapuheessaan tehtaan historiaa ja toimintaa mm. seuraavasti:

Vuonna 1931 perustettu tehdas valmisti sisusteita tilaustyönä ja tyylikalustoja, kehittyen niissä erääksi johtavimmista tehtaista Suomessa. Työntekijämäärä oli sodanjälkeisinä vuosina 40—50 palkkeilla. Tehtaan siirtyessä vuonna 1952 Kirjopuu Oy:n omistukseen toteutettiin tuotannossa suunnan muutos. Entisistä artikkeleista luovuttiin ja niiden tilalle otettiin tuunetut osista koottavat MONIMUOTO- ja ROYAL-kalusteet. Nämä ovat hallinneet tuotantoa vuodesta 1956 lähtien, jolen Porvoon Huonekalutehdas Oy. on osista koottavien kalusteiden uranuurtaja Suomessa. Uusi tuotanto vaati myös uudistamaan tuotantotaloineita ja kahden laajennuksen lisäksi onkin kuivaamo- ja konekanta uudistettu viimeisen 5 vuoden aikana. Lähes 100 %:sti. Pari vuotta sitten alkoi tehdas valmistaa FINLAND SYSTEM-huonekalujärjestelmää, joka on jo eri näyttelyissä saanut kulta- ja Wermeilmitaleja, ja jolle on avautunut myös vientiäkin. Osista koottavien kalusteiden, nimeltään MONIIMUOTO-, ROYAL- ja FINLAND SYSTEM valmistajana on Porvoon Huonekalutehdas Oy. johtavassa asemassa Suomessa. Myös tunnetut KARHU-tuotit sekä lukuisat muut pienemmät artikkelit syntyvät Porvoon Huonekalutehtaalla.

Kiitettyään lopuksi koko henkilökuntaa kuluneiden vuosien hyvästä yhteistyöstä hän toivoi, että yhteisvoimin saavutettu yleisön luottamus Porvoon Huonekalutehtaan tuotteisiin säilyy ja entisestään lisääntyy.

Aterioinnin ja taiteilijapari Pokelan esitysten jälkeen julkiloi Harry Ahlstedt tehtaan henkilökunnan kiitoksen hyvästä yhteistyöstä johdon ja henkilöstön välillä todeten samalla, että ensiluokkaisten tuotteiden mark-

perheen isä kutsuttiin Luojan luo ja äiti jäi yksin pitämään huolta 6-lapsisesta perheestä. Vaikeudet voitettiin ja lapset kasvatettiin ankerilla kasuia Herran apuun ja siunaukseen luottaen. Lasten varttuttua isoiksi vuonna 1936 alkoivat siirtolaisen ankeat ajat. Nekin hän kesti vakaasti Luojaansa luottaen.

Omaisten ja tuttavapiirin saattamana kätkettiin vainaja Turun Uuteen hautausmaan multaan 3. 11. pastori Aatami Kuortin suorittaessa siunauksen.

Marraskuun 9 päivänä 1961 kuoli Sauvon Vanhainkodissa leskirouva Liisa Pesonen os. Lavonen. Hän oli syntynyt 9. 2. 1884 Inkerin Lempaalassa Kylänjatkon kylässä.

Vainaja siunattiin Sauvon kirkkomaahan 19. 11.

Toimitusjohtaja Simo Karhun omakotitalo Herttoniemessä, jonka on piirtänyt arkkitehtitoimisto Kaija ja Veli Paalela. Talo sisusteineen on merkittävä rakennus ja sisustustaiteellinen saavutus.

kinnoinnin ja tuotannon voimakas koneellistaminen ovat olleet tuotanto- ja samalla työntekijäin ansiotason nostamassa. Hän toivotti toimitusjohtaja Karhulle jatkuvaa menestystä yrittäjätoiminnassa.

Rouva Karhu "kukitettiin" tämän jälkeen ja juhla jatkui vilkkaan seurustelun merkeissä päättyen karkeloihin.

Porvoon Huonekalutehdas Oy:n toimitusjohtaja on Simo Karhu. Tehtaan johtaja on tekn. Armas Koskinen.

Tehtaan merkkivuoden ja toim.joht. Karhun omakotitalon tupaantuliaisten merkeissä Herttoniemessä kutsuvieraille järjestettyyn juhlapäivälliseen 9 päivänä joulukuuta 1961 osallistui Porvoon kaupungin puolesta kaupunginjohtaja Ragnar Lassenius, KOP:n puolesta pankinjohtaja Antti Soini, toimitusjohtaja Rainer Veisterä ja kaupan sekä liike-elämän piiristä yhteensä noin kaksikymmentäviisi henkilöä. Kaupunginjohtaja Lassenius puhui onnittelujen ohella korostaen Porvoon Huonekalutehdas Oy:n merkitystä Porvoon kaupungille jatkuvien työtilaisuuksien antajana. Lämpimin sanoin antoi hän tunnustusta määrätietoisesti tehdastaan kehittävälle johtaja Karhulle. Filosofian tohtori Iivar Kemppinen puhui kauniita tunnustuksen sanoja illan isännälle arvostaen erikoisesti hänen ansionsa pienpuun hyväksikäytössä linjalla mekaanisen työstön periaatteella. Täten, kun puun luonnollinen vahvuus otetaan sellaisenaan käyttöön, saavutetaan huomattavasti suurempi hyötysuhde vähimmin kuluin. Kansantaloudelliselta kannalta katsoen on erittäin merkittävää myös se, että metsien kasvutuottoa voidaan huomattavasti lisätä, kun pienpuulle luodaan käyttömahdollisuuksia. Johtaja Karhu on saanut monia kansainvälisiä tunnustuksia, joista arvokkain on viime kuussa Nürbergissä Länsi-Saksassa pidetyillä kansainvälisillä keksintöjen messuilla on hänelle myönnetty kultamitali, jonka arvo on merkittävä, koska 360 osanottajaa lukuisista eri maista oli mukana ja vain kolme kultamitalia jaettiin niistä yhden tullessa toimitusjohtaja Simo Karhulle.

Vieraat tutustuivat hyvin suunniteltuun Arkkitehtitoimisto Kaija ja Veli

Päätetään piirtämään isäntäväen uuteen asuintaloon. Vieraat, sisustus- ja rakennusalan asiantuntijat mukaan luettuina, totesivat tämän talon olevan omakotilinjalla oloissamme merkittävän rakennus- ja sisustustaiteellisen saavutuksen. Yksilöllinen asuminen, juuri tämän perheen tarpeita ja olosuhteita silmällä pitäen, oli mahdollistettu ihanteellisella tavalla. Tontin sijainti on tiulistoatueen kulmassa ja sen ydestä pohjoissivulta on rajanaapuri. Arkkitehti onkin onnistuneesti sopeuttanut talon "maastoon" niin, että tänä päivänä puoden alkana käytettävissä olevat ulkoilmat voidaan hyväksi käyttää yksityisellä tavalla eikä kadulla liikkuvien katseet ulotu tunkeutumaan, oltaanpa sitten ulkona tai sisällä. Katustaminen, verhoilu ja tekstiilit ovat tässä kodissa aina omaa korkeimman suomalaisen ja kansainvälisentkin mitan täyttävää erikoisluokkaa, joihin vierailleen huomion erikoisesti kiintyi. Talon rouva on omakohtaisesti perehtynyt kasvatusmisessa alkaen kutominen mukaan luettuna tekemät takanat, pyyhkeet, tyynynpäälliset ja ryijyt ovat tässä kodissa käytössä. Korkeata taiteellista tasoa ja hyvää makua edustavat rouva Karhun käsityöt. Erikoisesti taulu- ja käyttötarkoitusten oma suunnittelematkat vahvoin tyyliin sointuvin värein kodistaan Helmi Karhun olevan tekstiilitaiteilijan, joka on 25 avioliittovuoden aikana tehnyt kodistaan suomalaiskansallisen perinteen mukaisen koti-kodin. Erikoisesti naisvieraiden ihastus oli rajaton.

JOULUPYHIEN

läheisyyden vuoksi Helsingin paikallisosaston seuraava yhdessäolotilaisuus on tulossa paikassa Stadionin kerhohuoneistossa **helmikuun** toisena sunnuntaina tt: 2. klo 14. Tammikuu sivuutetaan edellä mainitusta syystä.

Johtokunta.

LÄHIKUVIA

ANNA-MYLLÄRI

II.

Kun Anna-mylläri patauttaa jauhopusseja astiakkaalle, tuntee hän ne jo etäältä ulkoa päin, ei siinä tarvitse nimitappuja tutkistella. Kaikki ihmeteltävät tämänkin tänen harvinaisen hyvää muistiaan.

Miten Anna Pukista tuli mylläri? Tehkäämme "pitkät asiat lyhyikst".

Poltatapäinen Anna yleni taloo tyttärenä koulutkaan Venjoen seurakunnassa ja paittiin venäjänkielisseen kansakouluun, niin suomalaiseen Inkerin heimoon kuuluvia kuin isä ja äiti olivatkin. Neidon nuoruus kului kotitanhuvilla ja kohtalaisen kokoisen kotitilan töissä.

Reippaasta raulatietäisestä, joka myöhemmin kehittautetiin nikein junanlähettäjäksi, tuli suttio ja sitteo aviomies. Tämä tapahtui 1936. Aviomies työskenteli 39 km:n päässä Leningradista olevalla asemalla. Nuoren parin elämä kulki rauhallisesti omassa kodissa Venjoella, josta asti mies kävi työnsä toimittamassa. Mutta sitten tulivat uudet tuulet. Pääasiassa juurikasvin tuottajana kolhoosilla Taisto oli Pukkien kotikylän leivänansaitsija. Anna kuului peltobrigadiin, jonka tehtävänä oli viljan ja heinän ei jely. Leningradiin vieläin kolhoosin anttimet, jotta Annakin sai olla usein kuljettamassa.

Alkoi sota. Saksalaiset valtasivat tilkerin. Valkeaa alkaa kesti parisen vuotta. Äkkiä tuli tieto siirtymisestä Suomeen. Lapset, Juho ja Katri, olivat vielä pieniä. Rasittava oli matka härkävaunussa Viroon ja sen teki vielä surullisemmaksi se, että aviomies kuoli odottamatta samoihin aikoihin. Kauan kestänyt kuljetus päätyi virolaiseen satamakaupunkiin, josta alkoi uusi kuljetus rahtilaivalla Suomen Turkuun. Turun karanteenileiriltä 410 inkeriläistä hajaantuivat

eri puolitle maata. Pukin perhe matkasi Kaulıajoelle ja vain muutaman kuukauden kuluttua löytyi asuinpalkka ja työmaa Alavudella Karsinakoskella voima- ja myllylaitoksella.

Ei Anna Pukki suinkaan heti myllärinuraa päässyt aloittamaan, vaan hän aloitti rouskina hevosmiehenä, sitten kohosi virka höyrykoneen lämmittäjän korkeudelle sekä pian koneenkäyttäjäksi. Ahkeruutta ja ennen kaikkea teknillistä älyä kun Annassa on aimo annos, tuli sitten siirto myllylle, missä mylläri Valde Seppä tarvitsi mahdollisimman pätevää apua. Hän näet sairasteli usein, jolloin Anna-mylläri jäi yksin. Siinä koulussa oli pakko oppia ja kivuttomasti se sitten kävikin, niin että kun sairaalloinen Seppä kallisti päänsä viimeisen kerran ja oli tässä elämässä myllytettävänsä myllyttänyt, astui hänen paikalleen kuin itseoikeutetusti Anna Pukki.

Kohta kymmenen vuotta hän on nyt toiminut täysin itsenäisenä myllärinä kaikkien tyydytykseksi. Hän valvoo koneet, hoitaa asiakkaat niin kuin myllykamarissaan kirjat ja kassatkin, tekee jauhon juuri semmoisen kuin emäntä tai isäntä haluaa, on aina iloinen ja ystävällinen. Pirteästi pyörähtelee Anna-mylläri myllyssään, rientää rappusia ylös ja alas suojapuvussaan, niin että nuorempikin mies on vallan hätää kärsimässä. Eikä täysinäinen jauhopussikaan paljon hänen hyppysissään paina.

— Ovat käyneet mua Inkeriin takasi kyselemässä, joku miehentapainen, sanoi Helsingistä olevansa. Mitäs minä mihin täältä lähtisin — Karsinakoski on maailman paras paikka...

Ja Anna-mylläri kertoo onnellisena, kuinka vasta sotaväestä päässyt poika, joka ensin kävi keskikoulun, pyrki nyt teollisuuskouluun, ja 19 vuoden tässä oleva tytär, kauppakoulun käynyt, puolestaan touhuaa tämän saman taitoksen konttoristina.

Tähtäimeltä

**Tulipa taas puheenaihe
siitä, että alkoi ile,
toiminnassa uusi vaihe,
mikä jälleen jouluun vie,
rauhan, rakkauden aikaan,
hyväntahdon suureen taikaan.**

**Usein ovat eri mieltä
miehet sekä naisetkin,
lyrkkivät puis luista lieltä
ulteln kuvakuuraisin
vuldaksensa sitten ulla
vuima kilpavainiulla.**

**Huumaamalta, eltä järki
nauraa sille, joka uuin
pistelee kuin neulan kärki
luista sauuin katkerulu
siksi, eitei tämä uisi
valu se, mikä ulla vulsi.**

**Elkä luuuusteta sitä
milläänu, mutta mustataan,
vaikka tekee kaiken, mitä
vaatii etu isänmaan,
siihen pyrkimys on vakaa,
mikä kehityksen takaa.**

**Kunpa yhteisymmärrystä
lähestyvä joulu tois,
monta hyvää ystävystä
kasvattaa se silloin vois,
lämmin liekki kynttilöiden
valottaisi varjot öiden.**

Matti.

PORVOON KIRJAPAINO OY